

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Gvidilo pri Artikolo 9
de la Eŭropa Konvencio pri Homaj
Rajtoj

Penslibereco,
konscienco kaj religio

Ĝisdatigita la 29an de februaro 2024

Preparita de la Registro. Ĝi ne ligas la Kortumon.

Eldonejoj aŭ organizaĵoj dezirantaj traduki kaj/aŭ reprodukti ĉion aŭ parton de ĉi tiu raporto en la formo de presita aŭ elektronika eldonaĵo estas invitataj plenigi la kontaktformularon: [peto reprodukti aŭ reeldoni tradukon](#). por informoj pri la rajtiga proceduro.

Se vi volas scii, kiuj tradukoj de la Jurisprudenco-Gvidlibroj estas nuntempe faritaj, bonvolu vidi la liston de [pritraktataj tradukoj](#).

Ĉi tiu Gvidilo estis origine redaktita en la franca. Ĝi estas ĝisdatigita regule, plej lastatempe la 29an de februaro 2024. Ĝi povas esti kondiĉigita de redakcia revizio.

La Gvidiloj pri Jurisprudenco estas disponeblaj por elŭto ĉe <https://ks.echr.coe.int>. Por publikigĝisdatigoj bonvolu sekvi la Twitter-konton de la Kortumo ĉe https://twitter.com/ECHR_CEDH.

© Konsilio de Eŭropo/Eŭropa Kortumo pri Homaj Rajtoj, 2024

Enhavtabelo

Noto al legantoj.....	5
Enkonduko.....	6
I. Ĝeneralaj principoj kaj aplikebleco	8
A. La graveco de Artikolo 9 de la Konvencio en demokratia socio kaj la loko	
stando de religiaj korpoj.....	8
B. Kondamnoj protektitaj sub Artikolo 9.....	12
C. La rajto teni kredon kaj la rajton manifesti ĝin	17
D. Negativaj kaj pozitivaj devoj sur la ŝtato.....	17
E. Enmiksiĝo en la ekzercado de protektitaj rajtoj kaj pravigo de tio.....	22
F. Pozitivaj devontigoj de Kontraktantaj Ŝtatoj.....	22
G. Interkovroj inter la sekurigoj de Artikolo 9 kaj la alia Konvencio dispozicioj.....	22
II. Agoj protektitaj sub Artikolo 9	26
A. Negativa aspekto	26
1. La rajto ne praktiki religion aŭ malkaŝi siajn kredojn	26
2. Konscia objeto: la rajto ne agi kontraŭe al la konscienco kaj konvinkoj.....	27
B. Pozitiva aspekto	34
1. Ĝeneralaj principoj.....	34
2. Religia libereco kaj fizika kaj menshigienproblemoj.....	35
3. Observo de dietaj leĝoj kaj rita buĉado.....	36
4. Portado de religiaj vestaĵoj kaj simboloj.....	37
5. Religia libereco, familio kaj edukado de infanoj.....	43
6. Profesiaj agadoj	48
7. Prediko kaj prozelitismo.....	49
8. Libereco de religia kulto.....	52
9. Diservoj kaj konstruaĵoj.....	55
C. Religia libereco kaj enmigrado.....	59
1. Loĝejo kaj dungado de eksterlandanoj sur la nacia teritorio kaj libereco de religio.....	59
2. Forpelo al lando kiu malobservas religia libereco	60
III. La devoj de la Ŝtato kiel garantianto de religia libereco	62
A. Negativaj devoj: devo ne malhelpi la normalan funkciadon de religiaj organizoj	62
1. Jura statuso de religiaj organizoj en la kontraktantaj Ŝtatoj	62
2. Rekono, registrado kaj dissolvo de religiaj organizoj	63
3. Uzo fare de la Ŝtato de malestimaj terminoj kontraŭ religia komunumo	71
4. Financaj kaj impostaj mezuroj.....	74
5. Rimedoj prenitaj kontraŭ religie inspiritaj politikaj partioj.....	81
B. Negativaj devoj: respekto al la aŭtonomeco de religiaj organizoj	82
1. Principo de la aŭtonomeco de religiaj organizoj.....	82
2. Ŝtata enmiksiĝo en intra- aŭ interkonfesiaj konfliktoj.....	83

3. Disputoj inter religiaj organizoj kaj iliaj membroj (anoj kaj ministroj de religio).....	88
4. Kvereloj inter religiaj organizoj kaj iliaj dungitoj.....	89
C. Pozitivaj devoj.....	93
1. Protekto kontraŭ fizikaj, vortaj aŭ simbolaj atakoj de triaj personoj.....	93
2. Religio en la laborejo, en la armeo kaj en la tribunalo.....	96
3. Religia libereco por kaptitoj	99
Listo de cititaj kazoj.....	104

Noto al legantoj

Ĉi tiu Gvidilo estas parto de la serio de Jurisprudencaj Gvidiloj eldonitaj de la Eŭropa Kortumo pri Homaj Rajtoj (ĉi-poste "la Kortumo", "la Eŭropa Kortumo" aŭ "la Strasburgo Tribunalo") por informi jurajn praktikistojn pri la fundamentaj juĝoj kaj decidoj faritaj de la Tribunalo de Strasburgo. Ĉi tiu aparta Gvidilo analizas kaj resumas la jurisprudencon laŭ Artikolo 9 de la Eŭropa Konvencio pri Homaj Rajtoj (ĉi-poste "la Konvencio" aŭ "la Eŭropa Konvencio"). Legantoj trovos ĉi tie la ŝlosilajn principojn en ĉi tiu areo kaj la koncernajn precedencojn.

La citita jurisprudenco estis elektita inter la ĉefaj, gravaj kaj/aŭ lastatempaj juĝoj kaj decidoj.*

La juĝoj kaj decidoj de la Kortumo servas ne nur por decidi tiujn kazojn prezentitajn antaŭ ĝi sed, pli ĝenerale, por klarigi, protekti kaj evoluigi la regulojn starigitajn de la Konvencio, tiel kontribuante al la observado de la ŝtatoj de la engaĝiĝoj faritaj de ili kiel Kontraktaj Partioj. (*Irlando kontraŭ Britio*, § 154, 18 januaro 1978, Serio A nr. 25, kaj, pli lastatempe, *Jerónovičs v. Latvio* [GC], ne. 44898/10, § 109, ECHR 2016).

La misio de la sistemo starigita de la Konvencio estas tiel determini aferojn de publika politiko je la ĝenerala intereso, tiel altigante la normojn de protekto de homaj rajtoj kaj etendante homajn rajtojn jurisprudencon ĉie en la komunumo de la Konventaj Ŝtatoj (*Konstantin Markin*).

v. Rusio [GC], § 89, nr. 30078/06, ECHR 2012). Efektive, la Kortumo emfazis la rolon de la Konvencio kiel "konstitucia instrumento de eŭropa publika ordo" en la kampo de homaj rajtoj (*Bosphorus Hava Yolları Turizm ve Ticaret Anonim Şirketi v. Irlando*). [GC], ne. 45036/98, § 156, ECHR 2005-VI), kaj pli lastatempe, *ND kaj NT v.* [GC], ne. 8675/15 kaj 8697/15, § 110, 13 februaro 2020).

La Protokolo n-ro 15 al la Konvencio lastatempe enigis la principon de subsidiareco en la Preambulon al la Konvencio. Ĉi tiu principo "trudas komunan respondecon inter la Ŝtatoj-Partioj kaj la Kortumo" koncerne la protekton de homaj rajtoj, kaj la naciaj aŭtoritatoj kaj tribunaloj devas interpreti kaj apliki enlandan leĝon en maniero kiu donas plenan efikon al la rajtoj kaj liberecoj difinitaj en la Konvencio kaj la Protokoloj al ĝi (*Grzęda v. Pollando* [GC], § 324).

Ĉi tiu Gvidilo enhavas referencojn al ŝlosilvortoj por ĉiu citita Artikolo de la Konvencio kaj ĝiaj Kromaj Protokoloj. La juraj aferoj traktitaj en ĉiu kazo estas resumitaj en [Listo de Ŝlosilvortoj](#), elektita el tezaŭro de terminoj prenitaj (en la plej multaj kazoj) rekte el la teksto de la Konvencio kaj ĝiaj Protokoloj.

La [HUDOC-datumbazo](#) de la jurisprudenco de la Kortumo ebligas serĉojn fari per ŝlosilvorto. Serĉi per ĉi tiuj ŝlosilvortoj ebligas trovi grupon da dokumentoj kun simila jura enhavo (la rezonado kaj konkludoj de la Kortumo en ĉiu kazo estas resumitaj per la ŝlosilvortoj). Ŝlosilvortoj por individuaj kazoj troveblas alklakante la etikedon de Kazaj Detaloj en HUDOC. Por pliaj informoj pri la HUDOC-datumbazo kaj la ŝlosilvortoj, bonvolu vidi la [uzantmanlibron de HUDOC](#).

* La citita jurisprudenco povas esti en unu aŭ ambaŭ el la oficialaj lingvoj (la angla kaj la franca) de la Kortumo kaj la Eŭropa Komisiono pri Homaj Rajtoj. Krom se alie indikite, ĉiuj referencoj estas al juĝo pri la meritis farita de Ĉambro de la Kortumo. La mallongigo "(dec.)" indikas ke la citaĵo estas de decido de la Kortumo kaj "[GC]" ke la kazo estis aŭdita de la Granda Ĉambro. Ĉambraj juĝoj, kiuj ne estis finaj kiam ĉi tiu ĝisdatigo estis publikigita, estas markitaj per asterisko (*).

Artikolo 9 de la Konvencio - Penslibereco, konscienco kaj religio

“ 1. Ĉiu havas la rajton je libereco de penso, konscienco kaj religio; tiu ĉi rajto inkluzivas liberon ŝanĝi sian religion aŭ kredon kaj liberecon, ĉu sole ĉu en komunumo kun aliaj kaj publike aŭ private, manifesti sian religion aŭ kredon, per kultado, instruado, praktiko kaj observado.

2. Libereco manifesti sian religion aŭ kredon estas submetita nur al tiuj limigoj preskribitaj de la leĝo kaj necesaj en demokrata socio por la intereso de publika sekureco, por la protekto de publika ordo, sano aŭ moralo, aŭ por la protekto de la rajtoj kaj liberecoj de aliaj.”

Ŝlosilvortoj HUDOC

Pozitivaj devoj (9)

Penslibereco (9-1) – Konscienco-libereco (9-1) – Religia libereco (9-1) – Ŝanĝi religion aŭ kredon (9-1) – Manifesta religion aŭ kredon (9-1); kultado (9-1); instruado (9-1); praktiko (9-1); observo (9-1)

Enmiksiĝo (9-2) – Preskribita de leĝo (9-2); alirebleco (9-2); antaŭvidebleco (9-2); sekurigiloj kontraŭ misuzoj (9-2) – Necesaj en demokratia socio (9-2); publika sekureco (9-2); protekto de publika ordo (9-2); protekto de sano (9-2); protekto de moralo (9-2); protekto de la rajtoj kaj liberecoj de aliaj (9-2)

Enkonduko

1. Penslibereco, konscienco kaj religio estas fundamenta rajto, kiu estas enskribita ne nur en la Eŭropa Konvencio pri Homaj Rajtoj sed ankaŭ en vasta gamo de naciaj, internaciaj kaj eŭropaj tekstoj.

2. Laŭ la kondiĉoj de Artikolo 9 de la Konvencio,

“ 1. Ĉiu havas la rajton je libereco de penso, konscienco kaj religio; tiu ĉi rajto inkluzivas liberon ŝanĝi sian religion aŭ kredon kaj liberecon, ĉu sole ĉu en komunumo kun aliaj kaj publike aŭ private, manifesti sian religion aŭ kredon, per kultado, instruado, praktiko kaj observado.

2. Libereco manifesti sian religion aŭ kredon estas submetita nur al tiuj limigoj preskribitaj de la leĝo kaj necesaj en demokrata socio por la intereso de publika sekureco, por la protekto de publika ordo, sano aŭ moralo, aŭ por la protekto de la rajtoj kaj liberecoj de aliaj.”

3. Artikolo 2 de Protokolo n-ro 1 al la Konvencio koncernas unu specifan aspekton de religia libereco, nome la rajton de gepatroj certigi la edukadon de siaj infanoj konforme al iliaj religiaj konvinkoj:

“Al neniu estas rifuzita la rajto al edukado. En la ekzercado de iuj funkcioj, kiujn ĝi alprenas rilate al edukado kaj al instruado, la Ŝtato respektu la rajton de gepatroj certigi tian edukadon kaj instruadon por siaj infanoj konforme al siaj propraj religiaj kaj filozofiaj konvinkoj.”

4. La artikolo 9 ofte estas fidinda lige kun la artikolo 14 de la Konvencio, kiu malpermesas diskriminacion bazitan interalie sur religio kaj opinioj (vidu, ĉi-rilate, [İzzettin Doğan kaj Aliaj v. Turkio](#)). [GC], 2016, §§ 160 kaj 165):

“La ĝuo de la rajtoj kaj liberecoj prezentitaj en [la] Konvencio devas esti certigita sen diskriminacio pro ia ajn bazo kiel sekso, raso, koloro, lingvo, religio, politika aŭ alia opinio, nacia aŭ socia origino, asocio kun nacia malplimulto. , posedaĵo, naskiĝo aŭ alia statuso.”

5. Preter la Konvencio, libereco de penso, konscienco kaj religio estas tute evidente ankaŭ unu el la ĉefaj fundamentaj rajtoj de Unuiĝintaj Nacioj. Ekzemple, laŭ la kondiĉoj de Artikolo 18 de la

Internacia Pakto pri Civilaj kaj Politikaj Rajtoj, ĉiu havas la rajton je libereco de penso, konscienco kaj religio; tiu ĉi rajto inkluzivas liberecon havi aŭ adopti religion aŭ kredon laŭvole, kaj liberecon, ĉu individue aŭ en komunumo kun aliaj kaj publike aŭ private, manifesti sian religion aŭ kredon per kultado, observado, praktiko kaj instruado. Neniu povas esti submetita al devigo, kiu malhelpus lian liberecon havi aŭ adopti religion aŭ kredon de lia elekto. Libereco manifesti sian religion aŭ kredojn povas esti submetita nur al tiaj limigoj kiuj estas preskribitaj de leĝo kaj estas necesaj por protekti publikan sekurecon, ordon, sanon aŭ moralon aŭ la fundamentajn rajtojn kaj liberecojn de aliaj. Krome, Artikolo 18 in fine precizigas ke la Ŝtatoj Partioj al la Pakto devigas havi respekton por la libereco de gepatroj kaj, kiam aplikeble, laŭleĝaj gardantoj por certigi la religian kaj moralan edukadon de siaj infanoj konforme al siaj propraj konvinkiĝoj. Artikolo 26 de la Pakto prezentas ĝeneralan ne-diskriminacian principon, kiu ankaŭ kovras religion.

6. La principo de religia libereco aperas ankaŭ en kelkaj aliaj tekstoj, inkluzive de la Internacia Konvencio pri la Rajtoj de la Infano, kies Artikolo 14 tre klare prezentas ĝin.

Simile, Artikolo 12 de la Usona Konvencio pri Homaj Rajtoj asertas, ke ĉiu havas la rajton je libereco de konscienco kaj religio. Tiu ĉi rajto inkluzivas la liberecon konservi aŭ ŝanĝi sian religion aŭ kredojn, same kiel la liberon konfesi aŭ disvastigi siajn religion aŭ kredojn, ĉu individue aŭ kune kun aliaj, publike aŭ private. Neniu povas esti submetita al limigoj, kiuj povus malhelpi lian liberecon konservi aŭ ŝanĝi sian religion aŭ kredojn. Libereco manifesti sian religion kaj kredojn povas esti submetita nur al la limigoj preskribitaj de leĝo kiuj estas necesaj por protekti publikan sekurecon, ordon, sanon aŭ moralon, aŭ la rajtojn aŭ liberecojn de aliaj.

Finfine, Artikolo 12 de la Amerika Konvencio provizas ke gepatroj aŭ gardantoj, laŭ la kazo, havas la rajton zorgi pri la religia kaj morala edukado de siaj infanoj aŭ hospitalaj sekcioj, kiu konformas al siaj propraj konvinkiĝoj.

7. La Ĉarto de Fundamentaj Rajtoj de Eŭropa Unio ankaŭ protektas liberecon de penso, konscienco kaj religio sammaniere kiel la Konvencio (Artikolo 10 de la Ĉarto). Ĝi ankaŭ metas gepatrojn rajto "garanti la edukadon kaj instruadon de siaj infanoj konforme al iliaj religiaj, filozofiaj kaj pedagogiaj konvinkoj estu respektata, konforme al la naciaj leĝoj regantaj la ekzercon de tia ... rajto" (Artikolo 14 § 3).

8. La graveco de libereco de penso, konscienco kaj religio estis emfazita plurfoje de la Eŭropa Kortumo pri Homaj Rajtoj. Larĝe parolante, libereco de penso, konscienco kaj religio estas konsiderata kiel unu el la fundamentoj de demokratia socio; pli specife, la eŭropaj juĝistoj rigardas religian liberecon kiel esencan faktoron por formi la identecon de kredantoj kaj ilia vivkoncepto. Fakte, la Kortumo altigis liberecon de religio al la rango de substantiva rajto laŭ la Konvencio, komence nerekte kaj, poste, pli rekte.

9. Oni notu, ke dum la lastaj dek kvin jaroj la nombro da kazoj ekzamenitaj de la Kortumo laŭ Artikolo 9 konstante pligrandiĝis; ĉi tiu tendenco povas esti klarigita per la kreskanta graveco de religio kaj rilataj aferoj en socipolitika diskurso.

I. Ĝeneralaj principoj kaj aplikebleco

A. La graveco de Artikolo 9 de la Konvencio en demokratia socio kaj la loks standi de religiaj korpoj

10. Penslibereco, konscienco kaj religio kiel sanktigitaj en Artikolo 9 de la Konvencio reprezentas unu el la fundamentoj de "demokratia socio" en la signifo de la Konvencio.

Ĝi estas, en sia religia dimensio, unu el la plej esencaj elementoj, kiuj konsistigas la identecon de kredantoj kaj ilian vivkoncepton, sed ĝi estas ankaŭ altvalora valorajo por ateistoj, agnostikuloj, skeptikuloj kaj nekoncernuloj. De ĝi dependas la pluralismo nedisigebla de demokratia socio, kiu estis kare gajnita dum la jarcentoj. Tiu libereco implicas, interalie, liberecon teni aŭ ne teni religiajn kredojn kaj praktiki aŭ ne praktiki religion ([Kokkinakis v. Grekio](#), 1993, § 31; [Buscarini kaj Aliaj v. San Marino](#) [GC], 1999, § 34).

11. Eklezia aŭ religia korpo povas, kiel tia, ekzerci nome de siaj adeptoj la rajtojn garantiitajn de Artikolo 9 de la Konvencio ([Cha'are Shalom Ve Tsedek kontraŭ Francio](#)). [GC], 2000, § 72; [Leela Förderkreis eV kaj Aliaj kontraŭ Germanio](#), 2008, § 79). Tio signifas, ke plendo prezentita fare de preĝejo aŭ religia organizo asertante malobservon de la kolektiva aspekto de ĝiaj adeptoj.

religia libereco estas kongrua ratione personae kun la Kongreso, kaj la eklezio aŭ organizo povas aserti esti la "viktimo" de tiu malobservo en la signifo de Artikolo 34 el la Kongreso.

12. Aliflanke, en kazo de neado de reregistriĝo de jam agnoskita religia komunumo, ĉar tiu komunumo konservis laŭleĝan kapablon prezenti peton ĉe la Strasburgo Tribunal, individuaj kandidatoj ne povis sin pretendi esti viktimoj de malobservo rezultiganta el la neo de la enlandaj aŭtoritatoj de reregistrado, kiu influis nur la kandidataton kiel tia. Ilia plendo sub Artikolo 9 estis tial malkongrua ratione personae

kun la Kongreso ([Atestantoj de Jehovo de Moskvo kaj Aliaj kontraŭ Rusio](#), 2010, § 168). En la sama tempo, la Kortumo agnoskis, ke la pastroj de pluraj evangeliistaj komunumoj povus aserti esti persone trafitaj de la disvastigo de la naciaj aŭtoritatoj de malestimaj kaj malamikaj informoj pri siaj kredoj kaj iliaj Eklezioj, precipe ĉar ilia pozicio por fari agojn ne havis. estis pridisputata en la hejmaj procedoj ([Tonchev kaj Aliaj v. Bulgario](#), 2022, § 54).

13. Kvankam jura ento povas pretendi esti viktimo de malobservo de sia libereco de penso kaj religio, ĝi ne povas ekzerci, kiel tia, liberecon de konscio ([Kontakt-Information-Therapie kaj Hagen v. Austria](#), Komisiona decido de la 12-a de oktobro 1988).

B. Kondamnoj protektitaj sub Artikolo 9

14. La vorto "religio" estas difinita nek de la teksto de la artikolo 9 nek de la jurisprudenco de la Kortumo. Ĉi tiu preterlaso estas sufiĉe logika, ĉar tia difino devus esti kaj sufiĉe fleksebla por ampleksi la tutan gamon da religioj tutmonde (gravaj kaj negravaj, malnovaj kaj novaj, teisma kaj neteista) kaj sufiĉe specifa por esti aplikebla al individuaj kazoj - ege malfacila, ja neebla entrepreni. Unuflanke, la amplekso de Artikolo 9 estas tre vasta, ĉar ĝi protektas kaj religiajn kaj nereligiajn opiniojn kaj konvinkojn. Aliflanke, ne ĉiuj opinioj aŭ konvinkigoj nepre falas en la amplekso de la dispozicio, kaj la esprimo "praktiko" kiel utiligita en Artikolo 9 § 1 ne kovras ĉiun agon kiu estas motivita aŭ influita de religio aŭ kredo ([Bela](#)

[v. Britio](#), 2002, § 82).

15. En tiu rilato, la Kortumo substrekas ke la Konvencio estas dizajnita por garantii ne rajtojn kiuj estas teoriaj aŭ iluziaj sed rajtojn kiuj estas praktikaj kaj efikaj. La rajto sanktigita en Artikolo 9 estus tre teoria kaj iluzia se la grado de diskreteco donita al ŝtatoj permesus

ilin interpreti la nocion de religia konfeso tiel restrikte por senigi netradician kaj minoritatan formon de religio de jura protekto. Tiaj limigaj difinoj havas rektan efikon al la ekzercado de la rajto je religia libereco kaj povas limigi la praktikadon de tiu rajto neante la religian naturon de kredo. Ĉiaokaze, tiuj difinoj eble ne estas interpretitaj al la damaĝo de netradiciaj formoj de religio ([İzzettin Doğan kaj Aliaj v. Turkio](#) [GC], 2016, § 114). Krome, estus fundamente malkonsekvence kun la logiko de Artikolo 9 limigi la rajtojn garantiitajn sub tiu dispozicio sole al la religioj kaj registritaj religiaj organizoj agnoskitaj de la Ŝtato, kaj al anoj de ili ([Hamzayan v. Armenio*](#), 2024).

16. Se persona aŭ kolektiva konvinko devas profiti de la rajto je "libereco de penso, konscienco kaj religio" ĝi devas atingi certan nivelon de firmeco, seriozece, kohereco kaj graveco. Kondiĉe ke tiu kondiĉo estas kontentigita, la devo de la Ŝtato de neŭtraleco kaj nepartieco estas malkongrua kun iu potenco sur la parto de la Ŝtato por taksi la legitimecon de religiaj kredoj aŭ la manierojn en kiuj tiuj kredoj estas esprimitaj ([Eweida kaj Aliaj v. Britio](#), 2013, § 81).

Tial, estas ne la tasko de la tribunalo eniĝi en ajna konflikto en tiu sfero aŭ determini kiuj principoj kaj kredoj estas konsiderotaj centraj al iu antaŭfiksita religio aŭ eniĝi en ajna alia speco de interpreto de religiaj demandoj ([İzzettin Doğan kaj Aliaj v. Turkio](#) [GC], 2016, § 69; [Kovaļkovs kontraŭ Latvio](#) (dec.), 2012, § 60; [Plenuma kamioneto de Moslims van Belgio kaj Aliaj](#)

[v. Belgio*](#), 2024, § 86). Precipe, debato inter religiaj akademiuloj koncerne la historiajn fundamentojn de antaŭfiksita religio kaj la merito de la postuloj de ĝiaj anoj ne sufiĉas por nei la religian naturon de tiuj kredoj ([Antikva Balta religia asocio "Romuva" v. Litovio](#), 2021, §§ 118-119). Tial rilatante, por la celoj de ĝia rezonado, al specifaj religiaj esprimoj kaj konceptoj, la Kortumo ne atribuas ajnan specialan signifon al tiuj esprimoj krom la konstato ke Artikolo 9 estas aplikebla al ili ([ibid.](#) [GC], § 69). Kiel ĝenerala regulo, la fakto ke ekzistas debato ene de la koncerna religia komunumo koncerne la bazajn preskribojn de ĝia kredo kaj ĝiaj postuloj kontraŭ la Ŝtato ŝanĝas nenion por la celoj de la apliko de Artikolo 9 ([ibid.](#)

[GC], § 134).

17. La organoj de la Konvencio eksplicite aŭ implicate agnoskis, ke la sekurigiloj de Artikolo 9 § 1 de la Konvencio validas por:

(a) la "gravaj" aŭ "antikvaj" mondreligioj kiuj ekzistis dum jarcentoj aŭ dum pluraj jarcentoj, kiel ekzemple:

Alevismo ([Cumhuriyetçi Eğitim ve Kültür Merkezi Vakfı v. Turkio](#), 2014; [İzzettin Doğan kaj Aliaj kontraŭ Turkio](#), 2016)

Budhismo ([Jakóbski kontraŭ Pollando](#), 2010)

la malsamaj kristanaj konfesioj (inter multaj aliaj aŭtoritatoj, [Svyato- Mykhaylivska Parafiya v. Ukrainio](#), 2007; [Savez crkava "Riječ života" kaj Aliaj kontraŭ Kroatio](#), 2010)

la diversaj formoj de hinduismo, inkluzive de la Hare Krishna movado ([Kovaļkovs v. Latvio](#) (dec.), 2012; [Genov kontraŭ Bulgario](#), 2017)

la diversaj formoj de Islamo ([Hassan kaj Tchaouch kontraŭ Bulgario](#) [GC], 2000; [Leyla Şahin v. Turkio](#) [GC], 2005), inkluzive de Ahmadismo ([Metodiev kaj Aliaj v. Bulgario](#), 2017)

Judismo ([Cha'are Shalom Ve Tsedek kontraŭ Francio](#) [GC], 2000; [Francesco Sessa kontraŭ Italio](#), 2012)

Siĥismo ([Phull kontraŭ Francio](#) (dec.), 2005; [Jasvir Singh kontraŭ Francio](#) (dec.), 2009)

Taoismo ([X. v. Britio](#), Komisiona decido de 18 majo 1976)

(b) novaj aŭ relative novaj religioj aŭ spiritaĵ praktikoj kiel ekzemple:

Aumismo de Mandarom ([Association des Chevaliers du Lotus d'Or v. France](#), 2013)

la movado Bhagwan Shree Rajneesh, konata kiel Osho-movado ([Leela Förderkreis eV kaj Aliaj v. Germanio](#), 2008; [Mockutė v. Litovio](#), 2018, § 121)

la Unuiga Preĝejo de Pastoro Sun Myung Moon ([Nolan kaj K. v. Rusio](#), 2009; [Boychev kaj Aliaj v. Bulgario](#), 2011)

Mormonismo, aŭ Eklezio de Jesuo Kristo de la Sanktuloj de la Lastaj Tagoj ([Preĝejo de Jesuo Kristo de la Sanktuloj de la Lastaj Tagoj kontraŭ Britio](#), 2014)

la Raeliana Movado ([FL kontraŭ Francio](#) (dec.), 2005)

Novpaganismo ([Ásatrúarfélagið v. Islando](#) (dec.), 2012); [Antikva balta religia asocio "Romuva" kontraŭ Litovio](#), 2021)

Falun Gong, aŭ Falun Dafa ([AO Falun Dafa kaj Aliaj kontraŭ Moldavio](#), 2021)

la religio "Santo Daime", kies ritoj inkluzivas la uzon de halucinogena substanco konata kiel "ajahuasko" ([Fränklin-Beentjes kaj CEFLU-Luz da Floresta v. Nederlando](#)) (dec.), 2014)

la Atestantoj de Jehovo ([Religionsgemeinschaft der Zeugen Jehovas kaj Aliaj v. Aŭstrio](#), 2008; [Atestantoj de Jehovo de Moskvo kaj Aliaj kontraŭ Rusio](#), 2010)

(c) diversaj koheraj kaj sincere tenitaj filozofiaj konvinkigoj, kiel ekzemple:

pacifismo ([Arrowsmith kontraŭ Britio](#), Komisiona raporto de 12 oktobro 1978, § 69)

principa opozicio al militservo ([Bajatyan kontraŭ Armenio](#) [GC], 2011)

veganismo kaj opozicio al la manipulado de produktoj de bestodeveno aŭ testitaj sur bestoj ([W. v. Britio](#), Komisiona decido de la 10-a de februaro 1993)

opozicio al aborto ([Knudsen v. Norvegio](#), Komisiona decido de la 8-a de marto 1985; [Van Schijndel kaj Aliaj v. Nederlando](#), Komisiona decido de la 10-a de septembro 1997)

opinioj de kuracisto pri alternativa medicino, konsistigante formon de manifestiĝo de medicina filozofio ([Nyyssönen v. Finnlando](#), Komisiona decido de la 15-a de januaro 1998)

la konvinko ke geedziĝo estas dumviva kuniĝo inter viro kaj virino kaj malakcepto de samseksemaj kuniĝoj ([Eweida kaj Aliaj v. Britio](#), 2013)

alligiteco al sekularismo ([Lautsi kaj Aliaj kontraŭ Italio](#) [GC], 2011, § 58; [Hamidović kontraŭ Bosnio kaj Hercegovino](#), 2017, § 35).

18. Artikolo 9 validas por la menciitaj kredoj kaj doktrinoj sendepende de ĉu la respondita Ŝtato oficiale rekonas ilin kiel "religiojn"; supozi la malon estus konsideri ke la Ŝtato povas ekskludi ilin por la protekto de Artikolo 9 rifuzante agnoski

ilin ([Mockutė v. Litovio](#), 2018, § 119). Tamen, en kazo de dubo pri la "religia" naturo de sistemo de kredoj kaj la aplikebleco de Artikolo 9, la Kortumo povas tute simple prokrasti al la juĝo de la aŭtoritatoj en la respondita Ŝtato. Jen kion ĝi faris koncerne du specifajn sistemojn de ideoj aŭ kredoj, nome Scientologio kaj Nov-Paganismo.

19. Unue, koncerne Scientologion, ĝia klasifiko kiel "religio" estas osto de disputo inter la Kontraktantaj Ŝtatoj. La Komisiono ne eksplicite traktis ĉi tiun temon ĉar la koncernaj aplikoj estis ĉiukaze neakcepteblaj pro aliaj kialoj ([X. kaj Preĝejo de Scientologio v. Svedio](#), Komisiona decido de 5 majo 1979; [Preĝejo de Scientology kaj Aliaj kontraŭ Svedio](#), Komisiona decido de la 14-a de julio 1980; [Scientology Kirche Deutschland eV v. Germanio](#), Komisiona decido de la 7-a de aprilo 1997). Tamen, almenaŭ en la unua kaj tria el la tri kazoj cititaj supre, la Komisiono ŝajnas implicite esti akceptinta ke la Preĝejo de Scientologio estis "religia grupo".

20. La Kortumo, kiu rekte traktis la Scientologio-temon, siaflanke prokrastis al la juĝo de la aŭtoritatoj en la respondita Ŝtato. En kazo koncerne rifuzon de la rusaj aŭtoritatoj registri la Preĝejon de Scientologio kiel laŭleĝan unuon, la Kortumo deklaris ke ĝi ne estis ĝia tasko decidi abstrakte ĉu korpo de kredoj kaj rilataj praktikoj povus esti konsideritaj "religio" ene de la signifo de Artikolo 9. En la tuj kazo la loka Centro de Scientologio, kiu estis komence registrita kiel nereligia unuo, estis poste dissolvita sur la tereno ke ĝia

agadoj estis "religiaj en naturo". La naciaj aŭtoritatoj, inkluzive de la tribunaloj, konstante esprimis la vidon ke Scientologiogrupoj estis religiaj en naturo. Sub tiuj cirkonstancoj la Kortumo konsideris ke Artikolo 9 el la Konvencio estis aplikebla al la kazo antaŭ ĝi ([Kimlya kaj Aliaj v. Rusio](#), 2009, §§ 79-81; vidu ankaŭ [Preĝejo de Scientologio de Moskvo kontraŭ Rusio](#), 2007, § 64). En alia kazo, la sama speco de enmiksiĝo estis parte bazita sur religia studo kiu finis ke la agadoj de la koncerna grupo ne estis religiaj en naturo. Tamen, la Kortumo notis ke la enmiksiĝo okazis laŭ leĝdona dispozicio kiu validis ekskluzive por religiaj organizoj, kaj ke Artikolo 9 estis tial bone kaj vere aplikebla ([Preĝejo de Scientology de St Petersburg kaj Aliaj v. Rusio](#), 2014, § 32).

21. Due, la Kortumo adoptis la saman aliron al Novpaganismo. En kazo kontraŭ Litovio, religia asocio, kiu ampleksas plurajn komunumojn aliĝantajn al la malnova balta kredo, plendis pri la malakcepto de ĝia peto por "Ŝtata rekono" de sia statuso kiel religia.

asocio. Ĉar la respondita Registaro dubis la "religian" naturon de la agadoj de la kandidato-asocio kaj eĉ la ekziston mem de "malnova balta kredo" kiun ĝi asertis sekvi, la Kortumo notis ke ekzistis nenio racie por sugestii ke la kandidato. la kredoj de asocio ne atingis la bezonatan nivelon de konvinko, seriozeco, kohezio kaj graveco. Tial, kontraŭe al la submetajtoj de la respondita Registaro, la kandidato

asocio ne devus esti traktata kiel ekvivalenta al movado parodianta religiojn, kiel Pastafarianismo, Jediismo kaj Dudeismo, La kandidato asocio ja estis registrita kiel a religia asocio por la enlanda juro, kaj la kompetentaj aŭtoritatoj ne kontestis ĝian religian naturon dum la koncernaj debatoj ([Antikva Balta religia asocio " Romuva" kontraŭ Litovio](#), 2021, §§ 117 kaj 139-140).

22. Male, la Kortumo rifuzis etendi la aplikeblecon de Artikolo 9 al "Pastafarianismo", a movado parodianta religion kies "dieco" estas la "Flying Spaghetti Monster", kaj kiu estis origine starigita por protesti kontraŭ la instruado de kreismo en amerikaj ŝtatlernejoj. Ĉar la postuloj de konvinko, seriozeco, kohezio kaj graveco ne estis plenumitaj, la Kortumo diris ke Pastafarianismo estis nek "religio" nek "kredo" en la signifo de Artikolo 9, kaj ke tiu zorgaĵo estis tial neaplikebla al ĝi ([De Wilde v. Nederlando](#) (dec.), 2021).

23. Ni povus diri, ke la respondo al la demando, ĉu agado kiu estas tute aŭ parte bazita sur kredo aŭ filozofio sed kiu estas tute profita estas elektelebla por protekto laŭ Artikolo 9 ankoraŭ ne estas tute klara. La Komisiono decidis ke komerca kompanio kun limigita respondeco, kiel profita korporacio - kvankam unu administrita fare de filozofia asocio - povis nek profiti el nek fidi je la rajtoj certigitaj sub Artikolo 9 ([Firmao X. v. Svislando](#), Komisiona decido de 27 februaro 1979; [Kustannus OY Vapaa Ajatteliya AB kaj Aliaj v. Finnlando](#), Komisiona decido de la 15-a de aprilo 1996). Simile, la Komisiono decidis ke Artikolo 9 ne protektis deklarojn de laŭdira religia kredo kiuj prezentiĝas kiel vendado de "argumentoj" en reklamoj de pure komerca naturo de religiema grupo. Ĉi-rilate la Komisiono desegnis inter reklamoj kiuj estis simple "informaj" aŭ "priskribaj" laŭ karaktero kaj komercaj reklamoj proponantaj objektojn por vendo. Post kiam reklamo eniĝas en ĉi-lastan kategorion, eĉ se ĝi koncernas religiajn objektojn centrajn al speciala bezono, deklaroj de religia enhavo reprezentas la manifestiĝon de deziro surmerkatiĝi varojn por profito prefere ol la manifestiĝo de kredo en praktiko. En la kazo kiun ili pripensis, la Komisiono rifuzis etendi la protekton de Artikolo 9 al reklamo por "E-mezurilo" aŭ "Hubbard Elektrometro", sankciita de la konsumantprotektaj aŭtoritatoj ([X. kaj Preĝejo de Scientologio kontraŭ Svedio](#), Komisiona decido de 5 majo 1979).

24. En pli lastatempaj kazoj, tamen, la Komisiono kaj la Kortumo ŝajnus lasi ĝin malfermita ĉu Artikolo 9 validas por profitcela agado farita de religia organizo (la demando ekestis en [Cumhuriyetçi Eğitim ve Kültür Merkezi Vakfı v. Turkio](#), 2014; por jogokursoj kiuj ne estis senpagaj, [Association Sivananda de Yoga Vedanta v.](#) Komisiona decido de la 16-a de aprilo 1998).

25. Koncerne ateismon, la Komisiono konsideris plendojn prezentitajn de ateistoj sub Artikolo 9 ([Angeleni v. Svedio](#), Komisiona decido de la 3-a de decembro 1986). En iom alia kunteksto ĝi konstatis, ke tiu ĉi pensofluo nur esprimis certan metafizikan koncepton de la homo, kiu kondiĉigis lian percepton de la mondo kaj pravigis lian agon kaj tial ne povas esti valide distingita de religia konfeso en la tradicia signifo; tial, la Ŝtato ne estis pravigita en asignado al ĝi de jura statuso radikale diferenca de tiu de aliaj religiaj konfesioj ([Union des Athées v. France](#), Komisiona raporto de 6 julio 1994, § 79). Krome, la Kortumo klarigis, ke penslibereco, konscienco kaj religio estas "altvalora valoraro por ateistoj, agnostikuloj, skeptikuloj kaj nekoncernuloj" ([Kokkinakis v. Grekio](#), 1993, § 31).

26. La Kortumo ankoraŭ ne eligis verdikton pri la aplikebleco de Artikolo 9 al Framasonismo; ĉi tiu demando estis silente lasita malfermita ([NF v. Italio](#), 2001, §§ 35-40).

C. La rajton teni kredon kaj la rajton manifesti ĝin

27. Artikolo 9 § 1 de la Konvencio enhavas du fakojn, unu pri la rajto teni kredon kaj la alia pri la rajto manifesti tiun kredon:

la rajton profunde teni ajnan kredon (ĉu religian aŭ ne) kaj ŝanĝi sian religion aŭ kredojn. Tiu ĉi rajto estas absoluta kaj senkondiĉa; la Ŝtato ne povas enmiksiĝi kun ĝi, ekzemple diktante kion persono kredas aŭ prenante trudajn paŝojn por igi lin ŝanĝi siajn kredojn ([Ivanova v. Bulgario](#), 2007, § 79; [Mockutė v. Litovio](#), 2018, § 119); *Konsila opinio ĉu al individuo povas esti neita rajtigo labori kiel sekurgardisto aŭ oficiro pro esti proksima aŭ apartenanta al religia movado* [GC], 2023, § 69);

la rajton manifesti siajn kredojn sole kaj private, sed ankaŭ praktiki ilin kune kun aliaj kaj publike. Tiu ĉi rajto ne estas absoluta: ĉar la manifestiĝo fare de unu persono de lia religia kredo povas influi aliajn, la redaktintoj de la Konvencio kvalifikis ĉi tiun aspekton de religia libereco en la maniero difinita en Artikolo 9 § 2. Ĉi tiu dua. paragrafo provizas ke ĉiu limigo metita al la libereco de persono manifesti religion aŭ kredon devas esti preskribita perleĝe kaj necesa en demokrata socio en okupo de unu aŭ pluraj el la legitimaj celoj fiksitaj en ĝi ([Eweida kaj Aliaj v. Britio](#), 2013, § 80). Alivorte, la limigoj fiksitaj en Artikolo 9 § 2 nur rilatas al la libereco manifesti sian religion aŭ kredon kaj ne al la rajto havi religion aŭ kredon ([Ivanova v. Bulgario](#), 2007, § 79).

28. Artikolo 9 § 1 garantias "liberecon ... publike aŭ private, manifesti [sia] religion aŭ kredon".

Tamen, la du partoj de la alternativo "publike aŭ private" ne povas esti viditaj reciproke ekskluzivaj aŭ kiel lasante al la publikaj aŭtoritatoj elekto; la vortigo simple montras al la fakto ke religio povas esti praktikita en ambaŭ manieroj ([X. v. Britio](#), Komisiona decido de la 12-a de marto 1981).

29. Eĉ kie la koncerna kredo atingas la bezonatan nivelon de konvinko kaj graveco, oni ne povas diri ke ĉiu ago kiu estas iel inspirita, motivita aŭ influita de tiu kredo konsistigas "manifestiĝon" de ĝi. Tiel, ekzemple, agoj aŭ preterlasoj, kiuj ne rekte esprimas la koncernan kredon aŭ kiuj estas nur malproksime ligitaj al precepto de kredo, estas ekster la protekto de Artikolo 9 § 1. Por kalkuli kiel "manifestiĝo" en la signifo de Artikolo 9, la koncerna ago devas esti intime ligita al la religio aŭ kredo. Unu ekzemplo povus esti ago de kultado aŭ sindonemo kiu formas parton de la praktiko de religio aŭ kredo en ĝenerale agnoskita formo. Tamen, la manifestiĝo de religio aŭ kredo ne estas limigita al tiaj agoj; la ekzisto de sufiĉe proksima kaj rekta ligo inter la ago kaj la subesta kredo devas esti determinita sur la faktoj de ĉiu kazo. Precipe, kandidatoj asertante ke ago falas ene de ilia libereco manifesti sian religion aŭ kredojn ne estas postulataj por establi ke ili agis en plenumado de devo postulita de la koncerna religio ([Eweida kaj Aliaj v. Britio](#), 2013, § 82; [SAS kontraŭ Francio](#) [GC], 2014, § 55).

30. Sekve, kiel ĝenerala regulo, la hejmaj aŭtoritatoj ne estas pravigitaj en dubi pri la sincereco de la kredoj kiujn individuo asertas teni sen subteni sian pozicion per solida, konvinka indico. La tribunalo tiel malakceptis la sekvajn objetojn levitajn fare de responditaj registaroj:

la franca registaro argumentis ke kandidato, kiu asertis esti praktikanta islamano kaj deziris porti la plenvizaĝan vualon publike, ne montris ke ŝi estas adepto de Islamo kaj ke ŝi deziris porti la vualon pro religiaj kialoj. . Krome, la tribunalo opiniis ke la fakto ke tio estis minoritata praktiko inter islamaj virinoj ne influis ĝian laŭleĝan karakterizadon ([SAS v. Francio](#)). [GC], 2014, § 56);

la Latva Registaro asertis ke kandidato, kaptito, ne estis ano de Vaishnavismo (la Vishnuite-variaĵo de hinduismo) pro la tereno ke li prenis distanclernadon de Bibliostudado kaj ke li ne formale apartenis al la loka branĉo de la Internacia Kriŝna Konscio-Socio ([Kovalkovs v. Latvio](#) (dec.), 2012, § 57); la rumana registaro prezentis la tre similan akuzon al la efiko ke kandidato verŝajne asertis esti budhano por akiri pli bonan manĝaĵon en malliberejo ([Vartic v. Rumanio \(nr. 2\)](#), 2013, § 46);

la turka registaro asertis, citante la opiniojn de islamaj aŭtoritatoj en subteno de ilia argumento, ke la kandidato, kaptito, ne estis sub formala religia devo partopreni kolektivajn vendredajn preĝojn, ĉar li estis senigita de sia libereco ([Abdullah Yalçın v. Turkio \(n-ro 2\)](#), 2022, § 28).

31. Tamen, la organoj de la Konvencio akceptis la eblecon pridubi la sincerecon de la supozata religio de individuo en esceptaj kazoj. Certe, kiel jam indikis supre, ne estas la tasko de la Kortumo taksi la legitimecon de religiaj asertoj aŭ pridubi la validecon aŭ relativajn meritojn de interpreto de apartaj aspektoj de kredoj aŭ praktikoj. Estas malbone ekipite enprofundiĝi en diskutojn pri la naturo kaj graveco de individuaj kredoj, ĉar kion unu persono opinias sankta povas esti absurda aŭ anatemo al alia kaj neniu laŭleĝa aŭ logika argumento povas esti alvokita por defii la aserton de kredanto ke speciala kredo. aŭ praktiko estas grava elemento de lia religia devo. Tamen, tio ne malhelpas la Kortumon fari faktajn rezultojn ĉu la religiaj asertoj de kandidato estas aŭtentaj kaj sincere tenitaj ([Skugar kaj Aliaj v. Rusio](#)). (dec.), 2009).

32. Ekzemple, la organoj de la Konvencio rifuzis agnoski la sincerecon de la kvazaŭaj religiaj kredoj de la kandidatoj:

en la kazo de malliberulo, kiu deziris esti enskribita en la prizonaj registroj kiel adepto de la religio "Wicca". La Komisiono diris ke kie tia registra eniro kunportas specifajn privilegiojn kaj instalaĵojn por rajtigi la personon koncernita praktiki lian religion estis akcepteble postuli la deklaran religion esti identigebla; tamen, la kandidato donis neniujn informojn por konstati la objektivan ekziston de tia religio ([X. v. Britio](#), Komisiona decido de 4 oktobro 1977);

en kazo de disciplinaj sankcioj truditaj al kandidato, dungito de la nacia Elektrokompagnio, kiu deklaris sin islama, pro foresto de laboro dufoje dum la sama jaro por festi islamajn religiajn festotagojn. La hejmaj tribunaloj agnoskis ke la koncerna leĝo rajtigis civitanojn de islama kredo al pagita forpermeso en la datoj de la religiaj festotagoj; en la kazo de la kandidato tamen, la sincereco de lia aliĝo al Islamo estis dubinda ĉar li estis senscia pri la bazaj dogmoj de tiu religio kaj ĉar li antaŭe ĉiam festis kristanajn feriojn. La hejmaj tribunaloj tial trovis ke la kandidato asertis esti islamano nur por profiti de pliaj tagoj da forpermeso. La tribunalo akceptis ke kie la leĝo establis privilegion aŭ specialan sendevigon por membroj de antaŭfiksita religia komunumo - precipe en la dungadkampo - ne estis malkongrue kun Artikolo 9 postuli la personon.

koncernita disponigi iun nivelon de pruvo de lia aparteno al tiu komunumo por esti elektebla por la menciita speciala traktado ([Kosteski v. la antaŭa Jugoslava Respubliko de Makedonio](#), 2006, § 39).

33. La Kortumo provizis Artikolo 9 protekton al tradiciaj praktikoj kiuj objekte ne estas parto de la "kernaj" preskriboj de individua religio sed kiuj estas forte inspiritaj de tiu religio kaj havas profundajn kulturajn radikojn. Tiel la Kortumo akceptis, sen la plej malgranda dubo, plendon prezentita fare de paro da islamaj gepatroj kiuj volis ke iliaj neplenaĝaj filinoj estu sendevigitaj de devigaj miksitaj naĝlecioj en ŝtatlernejo. Kvankam la Korano fiksas la preskribon ke la ina korpo estis kovrita nur de pubereco, la kandidatoj deklaris ke ilia kredo instrukciis ilin prepari siajn filinojn por la preskriboj kiuj estus aplikitaj al ili de pubereco pluen ([Osmanoğlu kaj Kocabaş v. Svislando](#)), 2017, § 42). Simile, la Kortumo eksplicite akceptis ke la deziro de islama viro porti krancapon, kiu ne estis strikta religia devo sed kiu tamen havis tiel fortajn tradiciajn radikojn ke ĝi estis konsiderita de multaj homoj konsistigi religian devon, estis protektita per Artikolo 9 ([Hamidović v. Bosnio kaj Hercegovino](#), 2017, § 30).

34. Krome, en la lumo de la nunaj kondiĉoj, agadoj en la interreto kaj sociaj amaskomunikiloj povas sumiĝi al "manifestoj" de religio aŭ kredo, protektita de Artikolo 9 de la Konvencio ([Konsila Opinio ĉu individuo povas esti rifuzis rajtigon labori kiel sekurgardisto aŭ oficiro pro esti proksima aŭ apartenanta al religia movado](#) [GC], 2023, § 74).

35. La organoj de la Konvencio rifuzis doni la protekton de Artikolo 9 § 1 (kio ne signifas, ke la samaj plendoj ne povus, se konvene, esti ekzamenitaj laŭ aliaj dispozicioj de la Konvencio) al:

lingva libereco, inkluzive de la rajto uzi la lingvon de sia elekto en edukado kaj en kontaktoj kun la aŭtoritatoj ([Habitants d'Alsemberg kaj de Beersel v. Belgio](#), Komisiona decido de 26 julio 1963; [Loĝantoj de Leeuw-St. Pierre v. Belgio](#), Komisiona decido de 15 julio 1965);

rifuzo voĉdoni en ĝeneralaj aŭ prezidantaj elektoj en lando en kiu partopreno estas deviga ([X. v. Aŭstrio](#), Komisiona decido de 22 aprilo 1965; [X. v. Aŭstrio](#), Komisiona decido de 22 marto 1972);

postulo de kandidato nuligi sian bapton kaj konfirmon ([X. v. Islando](#), Komisiona decido de 6 februaro 1967);

viro kiu rifuzis geedziĝi kun sia partnero laŭ la proceduro preskribita de civila juro, dum postulante ke la ŝtato agnosku ilian kuniĝon kiel validan geedziĝon ([X. v. Germanio](#), Komisiona decido de 18 decembro 1974);

la deziro de budhana kaptito sendi artikolojn por publikigo en budhana revuo, dum la kandidato ne montris, kiel praktiki sian religion postulas la publikigon de tiaj artikoloj ([X. v. Britio](#), Komisiona decido de 20 decembro 1974);

la distribuado de terpecoj kiuj, kvankam bazite sur pacifismaj ideoj, instigis soldatojn foresti sen forpermeso kaj malobei armedisciplinon ([Arrowsmith v. Britio](#), Komisiona raporto de 12 oktobro 1978, §§ 74-75; [Le Cour Grandmaison kaj Fritz kontraŭ Francio](#), Komisiona decido de 6 julio 1987);

la deziro de kandidato havi siajn cindron disĵetitajn sur sia posedaĵo por eviti esti entombigita en tombejo inter kristanaj simboloj ([X. v. Germanio](#), Komisiona decido de la 10-a de marto 1981);

la deziro de kaptito esti agnoskita kiel "politika kaptito" kaj lia rifuzo labori en malliberejo, porti prizonuniformon kaj purigi sian ĉelon ([McFeeley kaj Aliaj kontraŭ Britio](#), Komisiona decido de la 15-a de majo 1980; [X. v. Britio](#), Komisiona decido de 6 marto 1982);

la rifuzo de praktikanta judo transdoni la get (letero de malakcepto) post la civila eksedziĝo, kiu ebligintus lian iaman edzinon reedziĝi sub religia ceremonio ([D. v. Francio](#), Komisiona decido de 6 decembro 1983);

la rifuzo de kuracisto aboni profesian maljunecasekuron ([V. v. la Nederlando](#), Komisiona decido de 5 julio 1984);

la deziro de asocio provizi malliberulojn per juraj konsiloj kaj protekti iliajn interesojn pro idealismaj kialoj ([Vereniging Rechtswinkels Utrecht v. Nederlando](#), Komisiona decido de 13 marto 1986);

ministro de religio kiu estis eksigita pro rifuzo plenumi siajn administrajn devojn en Ŝtata Preĝejo proteste kontraŭ leĝo malstreĉiganta la regulojn pri aborto ([Knudsen v. Norvegio](#), Komisiona decido de 8 marto 1985);

la deziro de viro geedziĝi kaj havi seksajn rilatojn kun knabino sub la laŭleĝa aĝo de seksa konsento sur la tereno ke tia geedziĝo validis laŭ islama juro ([Khan kontraŭ Britio](#), Komisiona decido de 7 julio 1986);

la deziro de la kandidato eksedziĝi ([Johnston kaj Aliaj v. Irlando](#), 1986, § 63);

la deziro de elektrokonsumentoj eviti kontraktajn obligaciojn, kiujn ili libere eniris kaj sian rifuzon plene pagi elektrofakturon pro tio, ke procento de la responda sumo estus asignita al financado de nuklea centralo ([K. kaj vv. Nederlando](#), Komisiona decido de 16 julio 1987);

la deziro de patro kaŭzi korpan punon al sia infano ([Abrahamsson v. Svedio](#), Komisiona decido de 5 oktobro 1987);

la rifuzo de du arkitektoj aboni la Asocio de Arkitektoj malobee al leĝaj postuloj ([Revert kaj Legallais kontraŭ Francio](#), Komisiona decido de 8 septembro 1989);

la deziro disfaldi standardon kun politika slogano en fervoja stacidomo ([K. v. la Nederlando](#), Komisiona decido de la 13-a de majo 1992);

la enhavo de historia-politika diskuto okazigita dum privata festo ([FP kontraŭ Germanio](#), Komisiona decido de la 29-a de marto 1993);

la deziro de kandidato havi liberan elekton de kuracisto kaj devigi sian sanasekuron repago de nekontraktita kuracisto-pagojn ([BC v. Svislando](#), Komisiona decido de la 30-a de aŭgusto 1993; [Marty kontraŭ Svislando](#), Komisiona decido de 30 aŭgusto 1993);

deziro de kandidato, kvankam instigita de lia kristana kredo, disdoni pakaĵojn kontraŭ aborto proksime de abortklinikoj ([Van den Dungen kontraŭ Nederlando](#), Komisiona decido de 22 februaro 1995);

viro kiu plendis ke la financa ŝarĝo de la prizorgado kiun li devis pagi al sia iama edzino kaj infanoj malhelpis lin viziti budhanajn monaĥejojn, la plej proksima troviĝante centojn da mejloj de lia hejmo ([Logan v. Britio](#), Komisiona decido de 6 septembro 1996);

la rifuzoj de patro pagi prizorgadon al sia neplenaĝa filino sur la tereno ke ŝi ŝanĝis sian religion ([Karakuzey v. Germanio](#), Komisiona decido de 16 oktobro 1996);

milita juĝisto, turka aerarmea kolonelo, kiu estis emerita pro tio, ke "lia konduto kaj agoj montris, ke li adoptis kontraŭleĝajn fundamentismajn opiniojn"; en la nuna kazo la kontestita iniciato estis bazita ne sur la religiaj opinioj kaj kredoj de la kandidato aŭ la maniero en kiu li plenumis siajn religiajn devontigon, sed sur lia konduto kaj agoj, kiuj malobeis armean disciplinon kaj la principon de sekularismo ([Kalaç](#)).

[v. Turkio](#), 1997);

deziro de gepatroj doni al sia infano apartan antaŭnomon sen menciigi ajnan religion instigon ([Salonen v. Finnlando](#), Komisiona decido de 2 julio 1997);

malakra rifuzo de advokato partopreni taskojn al kiuj li estis oficiale asignita por reprezenti personojn arestitajn en policgardo ([Mignot v. Francio](#), Komisiona decido de 21 oktobro 1998);

rifuzo de ŝoforo fiksi sian sekurzonon dum stirado de aŭtomobilo por esprimi la vidu ke li devus esti permesita elekti siajn proprajn rimedojn de protektado de sia fizika kaj mensa integreco ([Viel v. France](#) (dec.), 1999);

alĝeria ŝtatano aktiva en la Islama Savo-Fronto, kiu plendis pri decido de la svisaj aŭtoritatoj kapti siajn komunikajn rimedojn, kiujn li uzis por politika propagando ([Zaoui kontraŭ Svislando](#)). (dec.), 2001);

rifuzo de la kunposedantoj de apoteko vendi la kontraŭkoncipan pilolon ([Pichon kaj Sajous v. Francio](#) (dec.), 2001);

deziro fari helpan memmortigon motivita de engaĝiĝo al la principo de persona aŭtonomio ([Pretty v. Britio](#), 2002, § 82);

la deziro de la kandidatoj daŭrigi juĝajn procedojn instigitajn de sia edzo/patro, kiu poste mortis, kontraŭ la nomumo de muftio ([Sadik Amet kaj Aliaj v. Grekio](#)). (dec.), 2002);

studento al kiu estis rifuzita aliro al universitata kampuso pro tio ke li havis barbon, kvankam li neniam asertis esti inspirita de iuj specifaj ideoj aŭ kredoj, ĉu religiaj aŭ alie ([Tiğ v. Turkio](#)) (dec.), 2005);

la deziro meti memorŝtonon sur la tombon de familiano enkorpigante a foto de la mortinto ([Jones v. Britio](#) (dec.), 2005);

personoj juĝitaj pro membreco de organizoj konsideritaj terorismaj (vidu, inter multaj aliaj aŭtoritatoj, [Gündüz v. Turkio](#) (dec.), 2004; [Kenar kontraŭ Turkio](#) (dec.), 2005);

juĝisto, kiu estis riproĉita pro tio, ke li rifuzis pripensi kazojn ĉar li sentis vin partia ([Cserjés kontraŭ Hungario](#) (dec.), 2001), kaj kuracisto dungita de publiksana asekuro-sekcio, kiu estis eksigita pro rifuzo fari medicinan ekzamenon de metilernanto, ĉar li timis "eblan biason" kiu povus konduki al malfacilaĵoj se li devis labori kun la metilernanto en la estonteco ([Blumberg v. Germanio](#) (dec.), 2008);

monaĥino kondamnita al monpuno por kaŭzi tumulton dum religia ceremonio per farado laŭtaj deklaroj dum preĝoj ([Bulgaru v. Rumanio](#) (dec.), 2012);

patro vivanta per senlaboreco, kiu plendis pri la urbaj aŭtoritatoj.

rifuzo repagi la koston de kristnaska arbo kaj adventkrono ([Jenik v. Aŭstrio](#) (dec.), 2012; aplikaĵo malakceptita kiel perforta en la signifo de Artikolo 35 § 3 a) de la Konvencio);

patro, kiu estis juĝe apartigita de sia edzino kaj kiu kontraŭis, ke lia neplenaĝa filino (kies gardado estis konfidita al la patrino) estu kreskigita en la romkatolika religio, kvankam, laŭ la hejmaj tribunaloj, la patrino; simple agis laŭ la libere esprimita elekto de la filino ([Rupprecht](#)

[v. Hispanio](#) (dec.), 2013);

du judaj organizaĵoj, kiuj petis al la ukrainaj tribunaloj restarigi la antaŭajn limojn de pluraj malnovaj judaj tombejoj en diversaj urboj de Ukrainio (kiu estis forlasitaj dum pli ol sepdek jaroj) kaj malpermesi konstrulaborojn sur ili (vidu [Reprezentado de la Unio de Konsilioj](#)). por [Judoj en la Eksa Sovetunio kaj Unio de Judaj Religiaj organizoj de Ukrainio kontraŭ Ukrainio](#) (dec.), 2014);

deziro de kandidato promeni nuda publike surbaze de lia kredo ke tia konduto estis socie akceptebla ([Gough v. Britio](#), 2014, §§ 185-188);

peto por la registrado de varmarko por pure komercaj celoj, kvankam la koncerna varmarko konsistis el religiaj grafikaj simboloj ([Dor v. Rumanio](#)).

(dec.), 2015, § 39);

la rifuzo de la enlandaj aŭtoritatoj malkaŝi al religia asocio ĉiujn informojn kiun ili akiris koncerne ĝin ([Das Universelle Leben Aller Kulturen Weltweit eV v. Germanujo](#) (dec.), 2015, § 34);

peto de religia komunumo por reestigita propio de konstruaĵo de kultado konfiskita de la komunistaj aŭtoritatoj en la 1930-aj jaroj ([Rymko-Katolytska Gromada Svyatogo Klimentiya kontraŭ Misti Sevastopoli kontraŭ Ukrainio](#)) (dec.), 2016, §§ 59-63);

la rifuzo de kandidato plenumi sian devigan militservon pro la kialoj, ne de ajna objekto sur principo kontraŭ milito aŭ la portado de armiloj, sed de lia neado de la legitimeco de la nuna konstitucia ŝtata sistemo, eĉ se tiu neo estis religie motivita ([Enver Aydemir v. Turkio](#), 2016, §§ 79-84);

eksterterano, kies petskribo por asimilado estis malakceptita pro tio, ke li estis aktivulo en radikala islamisma organizo, kiu dubis lian lojalecon al la gastiga ŝtato. ([Boudelal kontraŭ Francio](#) (dec.), 2017).

36. La Kortumo ankoraŭ ne formale determinis la demandon ĉu la garantioj de Artikolo 9 de la Konvencio validas por rifuzo esti vakcinado aŭ por vakcini siajn neplenaĝajn infanojn surbaze de kritika sinteno pri vakcinado. Tiu demando estis mallonge traktita fare de la Komisiono, kiu deklaris ke ĉar Artikolo 9 ne ĉiam protektis la rajton kondukti publike en maniero

surbaze de onies religiaj konvinkoj kaj deviga vakcinado aplikita al ĉiu, kia ajn ilia religio aŭ personaj konvinkoj, ekzistis neniu enmiksiĝo kun la ekzercado de la rajtoj certigitaj sub la koncerna artikolo ([Boffa kaj Aliaj v. San Marino](#), Komisiona decido de 15 januaro 19). Aliflanke, la Kortumo ne faris ajnan ĝeneralan deklaron pri ĉi tiu afero. En la kazo de [Vavřička kaj Aliaj kontraŭ Ĉeĥio](#) [GC], 2021) koncerne la diversajn sekvojn por gepatroj de neplenaĝaj infanoj de malsukceso plenumi la laŭleĝan devon de

vakcinado (aparte, la ekskludo de infanoj de antaŭlernejaj instalaĵoj kaj monpunoj por la gepatroj), la tribunalo decidis ke la kandidatoj ne sufiĉe pruvis sian plendon.

Tial, en la specialaj cirkonstancoj de la kazo, ilia kritika opinio pri vakcinado ne estis tia por konsistigi konvinkiĝon aŭ kredon de sufiĉa konvinko, seriozeco, kohezio kaj graveco, tia ke ilia plendo estis malkongrua ratione materiae kun Artikolo 9 ([ibid.](#), §§ 334-337). La tribunalo tamen substrekis ke se gepatroj fidis je Artikolo 9 el la Konvencio sen mencii iujn ajn religiajn kialojn de sia pozicio pri vakcinoj, eble ne ilia religia libereco estis en risko sed ilia libereco de penso kaj konscienco ([ibid.](#), § 330).

D. Negativaj kaj pozitivaj devoj sur la Ŝtato

1. Enmiksiĝo en la ekzercado de protektitaj rajtoj kaj pravigo de tio

37. Laŭ la kondiĉoj de Artikolo 9 § 2 de la Konvencio, la legitimaj celoj kiuj povas pravigi enmiksiĝon en la manifestiĝo de individuo de siaj religio aŭ kredoj estas publika sekureco, protekto de publika ordo, sano kaj moralo, aŭ protekto de la rajtoj kaj liberecoj de aliaj. Tiu ĉi nombrado de legitimaj celoj estas strikte ĝisfunda kaj la difino de la celoj estas nepre limiga; se limigo de tiu libereco devas esti kongrua kun la Konvencio ĝi devas, precipe, trakti celon kiu povas esti ligita al unu el tiuj listigitaj en tiu ĉi dispozicio ([Svyato- Mykhaylivska Parafiya v. Ukrainio](#), 2007, §§ 132 kaj 137; [SAS kontraŭ Francio](#) [GC], 2014, § 113; [Plenuma kamioneto de Moslims van België kaj Aliaj kontraŭ Belgio*](#), 2024, § 91).

38. Kontraste al Artikoloj 8 § 2, 10 § 2 kaj 11 § 2 de la Konvencio kaj Artikolo 2 § 3 de Protokolo n-ro 4, "nacia sekureco" ne estas inkluzivita inter la celoj listigitaj en Artikolo 9 § 2. Ĉi tiu preterlaso. estas neniel hazarda; male, la rifuzo de la redaktintoj de la Konvencio inkluzivi ĉi tion

specifa grundo inter la legitimaj kialoj de enmiksiĝo reflektas la fundamentan gravecon de religia plurismo kiel "unu el la fundamentoj de demokrata socio" kaj de la fakto ke la Ŝtato ne povas dikti kion persono kredas aŭ preni trudajn paŝojn por igi lin ŝanĝi siajn kredojn ([Nolan kaj K. v. Rusio](#), 2009, § 73). Tio signifas, ke la Ŝtato ne povas uzi la bezonon protekti nacian sekurecon kiel la solan bazon por limigi la ekzercon de la rajto de persono aŭ grupo de personoj manifesti sian religion. La sama validas por la neceso por "subteni la aŭtoritaton

kaj nepartieco de la juĝistaro", kiu legitima celo estas fiksita en Artikolo 10 § 2 de la Konvencio sed ne en Artikolo 9 § 2 ([Hamidović v. Bosnio kaj Hercegovino](#), 2017, § 35, kaj [Lachiri v. Belgio](#), 2018, § 38).

39. La protekto de besta bonfarto povas esti ligita al la koncepto de "publika moralo" en la signifo de Artikolo 9 § 2 de la Konvencio. Male al la leĝo de la Eŭropa Unio (EU), kiu establis bestan bonfarton kiel ĝeneralinteresan celon laŭ EU-juro, la Konvencio ne celas protekti bestan bonfarton kiel tian; sekve, Artikolo 9 § 2 ne enhavas eksplacitan referencon al la protekto de besta bonfarto en la ĝisfunda listo de legitimaj celoj. Tamen, "publika moralo" ne povas esti komprenita kiel celita sole protekti homan dignon en la sfero de rilatoj inter individuoj. Konsiderante la fakton, ke la Konvencio estas vivanta instrumento, kiun oni devas interpreti en la lumo de la nunaj kondiĉoj kaj de la nocioj nuntempe regantaj en demokrataj Ŝtatoj; ke tiu ĉi "viva instrumento" doktrino koncernas ne nur la rajtojn kaj liberecojn garantiitajn de la Konvencio sed ankaŭ la kialojn pravigantaj la limigojn kiuj povus esti truditaj al ili, konsiderante la sociajn kaj leĝdonajn evoluojn ekde la adopto de la Konvencio; ke la koncepto de "moralo" estas esence evolua; ke la Konvencio ne estas indifera pri la vivmedio de individuoj kovritaj de ĝia protekto; kaj ke la protekto de besta bonfarto estas etika valoro al kiu nuntempaj demokrataj socioj donas kreskantan gravecon, oni devas konkludi ke respondita Registaro povas fidi je "publika moralo" kiel legitima celo en subteno de iniciato celanta redukti la suferon de besto. Ĉe la punkto de ĝia buĉado ([Executif-kamioneto de Moslims van België kaj Aliaj v. Belgio*](#), 2024, §§ 92-101).

40. Krome, oni devas rimarki, ke Artikolo 15 de la Konvencio rajtigas Ŝtatojn derogi siajn devojn laŭ Artikolo 9 "laŭ la mezuro strikte postulata de la postuloj de la situacio, kondiĉe ke tiaj mezuroj ne malkongruas kun (iliaj) aliaj devoj. laŭ internacia juro", kun la plia kondiĉo, ke la proceduraj formalizaĵoj difinitaj en Artikolo 15 § 3 estas plenumitaj.

41. Enmiksiĝo en la ekzercado de la rajtoj certigitaj laŭ Artikolo 9 de la Konvencio povas, ekzemple, preni la formon de:

krima aŭ administra puno, maldungo aŭ nerenovigo de kontrakto pro ekzercado de la koncernaj rajtoj ([Kokkinakis kontraŭ Grekio](#), 1993; [Ivanova kontraŭ Bulgario](#), 2007; [Masaev v. Moldavio](#), 2009; [Ebrahimian kontraŭ Francio](#), 2015); [Taganrog LRO kaj Aliaj v. Rusio](#), 2022, § 269);

disciplina sankcio, sendepende de ĝia severeco ([Korostelev kontraŭ Rusio](#), 2020, § 50);

psikologia premo farita de ŝtataj reprezentantoj sur tre vundebla persono al forlasi ŝiajn kredojn ([Mockutė v. Litovio](#), 2018, §§ 123-125);

fizika malhelpo al la personoj, kiuj ekzercas siajn rajtojn laŭ Artikolo 9, kiel ekzemple la interrompo de kunveno de la polico ([Boychev kaj Aliaj kontraŭ Bulgario](#), 2011);

la dissolvo de religia organizo ([Atestantoj de Jehovo de Moskvo kaj Aliaj v. Rusio](#), 2010, §§ 99-103; [Biblia Centro de la Ĉuvaŝa Respubliko kontraŭ Rusio](#), 2014, § 52; tio kontrastas al pli malnova Komisiona jurisprudenco al la efiko ke la dissolvo kaj malpermeso de religia asocio ne malobeis la religia libereco de individuo, nome [X. v. Aŭstrio](#), Komisiona decido de 15 oktobro 1981);

neo de rajtigo, rekono aŭ aprobo dizajnitaj por faciligi la ekzercon de la menciitaj rajtoj ([Metropolitan Church of Bessarabia and Others v. Moldavio](#), 2001; [Vergos v. Grekio](#), 2004);

neo de la hejmaj aŭtoritatoj de la statuso de religia komunumo kiel specifa religio, kie tia neo povas kaŭzi serion de praktikaj problemoj kaj malfacilaĵoj ([İzzettin Doğan kaj Aliaj v. Turkio](#)). [GC], 2016, § 95);

aprobo de ŝajne neŭtrala leĝo kiu havas la efikon permesi al la ŝtato enmiksiĝi rekte en intradenominacia disputo ([Sankta Sinodo de la Bulgara Ortodoksa Eklezio \(Metropolitan Inokentiy\) kaj Aliaj v. Bulgario](#), 2009, § 157);

la uzo en oficialaj dokumentoj de pejorativaj esprimoj kontraŭ religia komunumo, tiom kiom ĝi povas konduki al negativaj sekvoj por ekzercado de religia libereco ([Leela Förderkreis eV kaj aliaj kontraŭ Germanio](#), 2008, § 84); [Centro de Societoj por Kriŝna Konscio en Rusio kaj Frolov v.](#) 2021, § 38).

42. Eĉ se, plenumante la agon konsistigantan enmiksiĝon en rajton laŭ Artikolo 9, ŝtata reprezentanto - ekzemple policisto - agas ultra vires (tio estas, agante pli ol lia aŭtoritato), tiu ago estas tamen atribuebla al la respondita ŝtato kaj altiras ĝian respondecon por la celoj de Artikolo 1 de la Konvencio ([Tsartsidze kaj Aliaj v. Kartvelio](#), 2017, § 80).

43. Aliflanke, kiel ĝenerala regulo, ne estas enmiksiĝo en la ekzercado de la rajtoj certigitaj de Artikolo 9 en la kazo de leĝaro, kies funkciado estas antaŭvidita de la Konvencio kaj kiu estas ĝenerale kaj neŭtrale aplikebla en la publika sfero, sen influi la liberecojn garantiitajn de Artikolo 9 ([C. v. Britio](#), Komisiona decido de la 15-a de decembro 1983; [Skugar kaj Aliaj kontraŭ Rusio](#) (dec.), 2009).

44. Se la kvazaŭa enmiksiĝo prenas la formon de rifuzo de speciala sendevigo donita al grupo de personoj pro iliaj religiaj kredoj aŭ konvinkiĝoj, ne estas subprema aŭ en fundamenta konflikto kun Artikolo 9 postuli iun nivelon de pruvo de aŭtenta kredo. kaj, se tiu pruvo ne venas, atingi negativan konkludon ([Kosteski v. la antaŭa Jugoslava Respubliko de Makedonio](#), 2006, § 39, [Dyagilev kontraŭ Rusio](#), 2020, § 62, [Neagu kontraŭ Rumanio](#), 2020, § 34).

45. Kiam kandidatoj plendas pri la ekzisto en la enlanda juro de puno trudita por ago kiun ili intencas fari kaj kie ili postulas la protekton havigitan de Artikolo 9, ili povas aserti esti "viktimoj", en la signifo de Artikolo. 34 de la Konvencio, se ili estas postulataj aŭ modifi sian konduton aŭ riski esti procesigitaj, aŭ se ili estas membroj de kategorio da personoj kiuj riskas esti rekte trafataj de la koncerna leĝaro. Tiel, ekzemple, la tribunalo agnoskis ke islama virino deziranta porti la plenvizaĝan vualon publike pro religiaj kialoj povis aserti esti "viktimo" sole ĉar tia konduto estis puninda perleĝe, per monpuno akompanita aŭ anstataŭigita. per deviga civitaneckurso. La kandidato estis do konfrontita kun dilemo: aŭ ŝi plenumis la malpermeson kaj detenis sin vesti sin laŭ sia aliro al religio; aŭ ŝi rifuzis obei kaj alfrontis procesigon ([SAS v. Francio](#) [GC], 2014, § 57).

46. Ŝtatoj rajtas kontroli ĉu movado aŭ asocio efektivas, ŝajne celante religiajn celojn, agadojn, kiuj estas damaĝaj al la loĝantaro aŭ al la publika ordo ([Manoussakis kaj aliaj kontraŭ Grekio](#), 1996, § 40; [Metropolitena Preĝejo de Besarabio kaj Aliaj v. Moldavio](#), 2001, § 105). En kelkaj kazoj la ŝtato povas preni preventajn agojn por protekti la fundamentajn rajtojn de aliaj; tia povo de preventa interveno flanke de la ŝtato estas plene kongrua kun la pozitiva devontigo sub Artikolo 1 de la Konvencio al la efiko ke la Kontraktantaj Ŝtatoj devas "sekurigi al ĉiu ene de sia jurisdikcio la rajtojn kaj liberecojn difinitajn en [la] Konvencio"

([Leela Förderkreis eV kaj Aliaj kontraŭ Germanio](#), 2008, § 99).

47. En demokratia socio, en kiu pluraj religioj kunvivas ene de unu sama loĝantaro, eble estos necese limigi tiun ĉi liberecon por akordigi la interesojn de la diversaj grupoj kaj certigi, ke ĉies kredoj estu respektataj. Tamen, ekzercante sian reguligan povon en tiu ĉi sfero kaj en siaj rilatoj kun la diversaj religioj, konfesioj kaj kredoj, la Ŝtato havas la devon resti neŭtrala kaj senpartia. Kio estas en ludo ĉi tie estas la konservado de plurismo kaj la ĝusta funkciado de demokratio ([Metropolitan Church of Bessarabia and Others v. Moldavio](#), 2001, §§ 115-116).

48. La tasko de la Kortumo estas determini ĉu la mezuroj prenitaj sur nacia nivelo estas principe pravigitaj kaj proporciaj ([Leyla Şahin kontraŭ Turkio](#)). [GC], 2005, § 110). Por esti konsiderata proporcia, mezuro unue devas esti konsiderata kiel ne limiganta la rajtojn de la individuo laŭ Artikolo 9 preter tio, kio estas necesa por atingi la legitimajn celojn aŭ celojn, kiuj signifas certigi, ke ĝi aŭ ili ne povas esti atingitaj per iu ajn malpli trudema aŭ radikalaj rimedoj ([Konsila opinio ĉu al individuo povas esti neita rajtigo labori kiel sekurgardisto aŭ oficiro pro esti proksima aŭ apartenanta al religia movado](#) [GC], 2023, § 114).

49. Estas implicite en Artikolo 9 § 2 de la Konvencio ke ĉiu enmiksiĝo devas respondi al "prema socia bezono"; tiel la nocio "necesa" ne havas la flekseblecon de tiaj esprimoj kiel "utila" aŭ "dezirinda" ([Svyato-Mykhaylivska Parafiya v. Ukrainio](#), 2007, § 116). Kiam la Kortumo ekzercas sian kontrolon, ĝia tasko estas ne anstataŭi la kompetentajn naciajn aŭtoritatojn sed prefere revizii laŭ Artikolo 10 la decidojn kiujn ili faris laŭ sia aprezopovo. Ĉi tio ne signifas, ke la superrigardo estas limigita al konstato ĉu la respondita Ŝtato ekzercis sian diskreton prudente, zorge kaj bonfide; kion la Kortumo devas fari estas rigardi la enmiksiĝon pri plendis en la lumo de la kazo kiel tuto kaj determini ĉu ĝi estis "proporcia al la legitima celo traktita" kaj ĉu la kialoj prezentitaj de la naciaj aŭtoritatoj por pravigi ĝin estas "trafa kaj sufiĉa". Farante tion, la Kortumo devas certigi, ke la naciaj aŭtoritatoj aplikis normojn konformajn al la principoj enkorpigataj en Artikolo 10 kaj, krome, ke ili baziĝis sur akceptebla takso de la koncernaj faktoj ([Association de solidarité avec les témoins de Jéhovah kaj Aliaj kontraŭ Turkio](#), 2016, § 98). En

aparte, hejma tribunalo ne povas absolvi sin de siaj devontigoj nur apogante fakan raporton; ĉiuj juraj aferoj devas esti solvitaj ekskluzive de la tribunaloj (vidu, laŭ Artikolo 10 legita en la lumo de Artikolo 9, [Ibragim Ibragimov kaj Aliaj v.](#) 2018, §§ 106-107).

50. En kazoj kie la Kortumo ne estas vokita ekvilibrigi du rajtojn kiuj estas de egalvaloro laŭ la Konvencio - ekzemple, se la enmiksiĝo celas protekti bestan bonfarton, kiu, kontraste al la juro de Eŭropa Unio, ne estas unu el la "varoj" aŭ valoroj protektitaj kiel tiaj de la Konvencio - estas por la Kortumo taksii ĉu la enmiksiĝo en religia libereco estas principe pravigita kaj ĉu ĝi estas proporcia en la lumo de la legitima celo traktita, konsiderante la marĝenon. de aprezo ĝuata de la naciaj aŭtoritatoj en ĉi tiu areo ([Executive van de Moslims van België kaj Aliaj v. Belgio*](#), 2024, § 107).

51. Dum taksado ĉu aŭ ne enmiksiĝo estas proporcia la Kortumo donas al la Ŝtatoj Partioj al la Konvencio certan marĝenon de aprezo en taksado de la ekzisto kaj amplekso de la bezono de tiu enmiksiĝo. Ni memoru, ke la rolo de la Konvencia mekanismo estas fundamente subsidiaria. La naciaj aŭtoritatoj estas, principe, pli bone lokitaj ol internacia tribunalo por taksii lokajn bezonojn kaj kondiĉojn kaj, kiel rezulto, en aferoj de ĝenerala politiko, pri kiuj opinioj ene de demokrata socio povas racie diferenci, la rolon de la enlanda politiko- faranto devus ricevi specialan pezon, precipe kiam tiaj aferoj koncernas rilatojn inter la Ŝtato kaj religiaj konfesioj. Koncerne la Artikolo 9 de la Konvencio, principe, la Ŝtato devus esti koncedita larĝan marĝenon de aprezo por decidi ĉu kaj kiomgrade limigo de la rajto manifesti siajn religion aŭ kredojn estas "necesa". Tamen, por determini la amplekson de la marĝeno de aprezo en antaŭfiksita kazo, la Kortumo ankaŭ devas konsideri kaj la specifan problemon en tiu kazo kaj la ĝeneralan aferon kovritan de Artikolo 9, nome la bezono konservi aŭtentan religian plurismon, kiu estas esenca por la supervivo de iu ajn

demokratia socio. Gravan gravecon devus esti atribuita al la neceso de la enmiksiĝo kie ĝi devas esti determinita, kiel postulas Artikolo 9 § 1, ĉu la enmiksiĝo renkontas "superan socian bezonon" kaj estas "proportia al la legitima celo traktita". Klare, ĉi tiu marĝeno de aprezo iras mano en mano kun eŭropa inspektado ampleksanta kaj la leĝon kaj la decidojn aplikantajn ĝin, eĉ kie ili estas eldonitaj fare de sendependa hejma tribunalo. Ĉi-rilate la Kortumo ankaŭ povas, se konvene, konsideri ajnan konsenton kaj komunajn valorojn elirantajn el la praktikoj de la Ŝtatoj Partioj al la Konvencio ([Bayatyan v. Armenio](#)). [GC], 2011, §§ 121-122; [SAS](#)

[v. Francio](#) [GC], 2014, § 129).

52. Koncerne la amplekson de la marĝeno de aprezo lasita al la Ŝtatoj, tio varias kaj dependas de kelkaj faktoroj, inkluzive de la naturo de la Konvencia rajto en demando, ĝia graveco por la individuo, la naturo de la enmiksiĝo kaj la objekto. persekutita de la enmiksiĝo. La marĝeno tendencos esti pli mallarĝa kie la rajto en risko estas decida al la efika ĝuo de la individuo de ŝlosilaj rajtoj. Sekve, kie aparte grava aspekto de la ekzisto aŭ identeco de individuo estas en risko, la marĝeno de aprezo aljuĝita al Ŝtato estos limigita. Kie tamen ne ekzistas konsento ene de la membroŝtatoj de la Konsilio de Eŭropo, ĉu pri la relativa graveco de la koncerna intereso aŭ pri kiel plej bone protekti ĝin, la marĝeno estos pli larĝa. Ankaŭ kutime estos larĝa marĝeno se la Ŝtato estas postulata por ekvilibrigi inter konkurantaj privataj kaj publikaj interesoj aŭ malsamaj Konvenrajtoj ([Tončev kaj Aliaj v. Bulgario](#), 2022, § 49).

53. Krome, la kvalito de la parlamenta kaj jura ekzamenado de la neceso de la mezuro efektivigita sur nacia nivelo estas aparte grava, precipe por determini la aplikon de la koncerna marĝeno de aprezo. Kiam temas pri ĝenerala regulo, estas aparte grave konsideri la kvaliton de la parlamenta ekzamenado; tio inkluzivas, inter aliaj aspektoj, la amplekson de la konsultado de la grupoj trafitaj de la pridisputata mezuro kaj la klopodoj faritaj de la leĝdonaj parlamentoj por taksu ĝian efikon al la fundamenta rajto sur kiu dependas kaj pesi la konkurantajn rajtojn kaj interesojn en la kurso de tra la tuta leĝdona procezo. Koncerne al jura ekzamenado, kie la hejmaj tribunaloj havas, konforme al la principo de subsidiareco

kiu regas la Konvencion, juĝis pri la kazo antaŭ ili disponigante sufiĉe detalajn kialojn en la lumo de la principoj fiksataj en sia jurisprudenco, la Kortumo postulos fortajn kialojn por anstataŭigi sian propran takson per tiu de la enlandaj tribunaloj ([Exekutivisto van de Moslims van België kaj Aliaj kontraŭ Belgio*](#), 2024, §§ 108-111).

54. Krome, kiam oni taksas ĉu enmiksiĝo estas proporcia aŭ ne kaj taksas la marĝenon de aprezo disponebla al la respondita Ŝtato, la Kortumo ĉiam atentis la specifajn trajtojn de federaciismo, kondiĉe ke ili estas kongruaj kun la Konvencio ([Osmanoğlu kaj Kocabaş v. Svislando](#), 2017, § 99).

55. Simile, taksante la konformecon de enlanda mezuro kun la artikolo 9 § 2 de la Konvencio, la Kortumo devas konsideri la historian fonon kaj specialajn trajtojn de la koncerna religio, kovrante dogmon, observadon, organizon ktp (por du praktikaj ekzemploj de tiu aliro, vidu [Cha'are Shalom Ve Tsedek v](#) [GC], 2000, §§ 13-19; [Miroļubovs kaj Aliaj kontraŭ Latvio](#), 2009, §§ 8-16). Tio estas logika sekvo de la ĝeneralaj principoj subtenantaj Artikolo 9, tio estas libereco praktiki religion publike aŭ private, la interna aŭtonomeco de religiaj komunumoj kaj respekto al religia plureco. Konsiderante la flankan naturon de la mekanismo por protekti individuajn rajtojn establitan de la Konvencio, la sama devo ankaŭ povas esti devigita de la naciaj aŭtoritatoj en prenado de devigaj decidoj en iliaj rilatoj kun diversaj religioj ([Miroļubovs kaj Aliaj v. Latvio](#), 2009, § 81). Ĉi-rilate, la Kortumo kutime referencas al sia jurisprudenco laŭ Artikolo 14 de la Konvencio (malpermeso de diskriminacio), laŭ kiu ĉi tiu dispozicio povas, en certaj cirkonstancoj, esti malobservita kiam Ŝtatoj ne traktas malsame personojn kies situacioj estas signife malsamaj. ([Thlimmenos v. Grekio](#) [GC], 2000, § 44).

Tamen, la amplekso de la marĝeno de aprezo donita de la Kortumo al la naciaj aŭtoritatoj

neniel povus dependi de la naturo kaj enhavo de la koncernaj kredoj ([Antikva balta religia asocio "Romuva" v. Litovio](#), 2021, § 146).

56. Kiam la enlanda juro submetas la ekzercon de la rajto je religia libereco aŭ de unu el ĝiaj aspektoj al sistemo de antaŭa rajtigo, la partopreno en la proceduro por doni rajtigon de agnoskita eklezia aŭtoritato – precipe aŭtoritato apartenanta al malsama. nominala valoro, hierarkio aŭ persvado - ne povas esti akordigeblaj kun la postuloj de paragrafo 2 el Artikolo 9 ([Metropola Preĝejo de Besarabio kaj Aliaj v. Moldavio](#), 2001, § 117; [Vergos kontraŭ Grekio](#), 2004, § 34; [Antikva balta religia asocio "Romuva" kontraŭ Litovio](#), 2021, § 144;

kaj, mutatis mutandis, [Pentidis kaj Aliaj v. Grekio](#), 1997).

57. Finfine, ekzercante sian superrigardon, la Kortumo devas konsideri la enmiksiĝon plendis surbaze de la dosiero kiel tutaĵo ([Metropola Preĝejo de Besarabio kaj Aliaj v. Moldavio](#), 2001, § 119). Ĝi devas, se necese, taksi ĉiujn faktojn de la kazo kaj konsideri la sinsekvon de la okazaĵoj en sia tuteco, prefere ol kiel apartajn kaj apartajn okazaĵojn ([Ivanova v. Bulgario](#), 2007, § 83).

Krome, la Kortumo ĉiam devas kontentigi sin, ke decidoj prenita de la ŝtataj aŭtoritatoj en la kampo de religia libereco estas bazitaj sur akceptebla takso de la koncernaj faktoj ([Svyato- Mykhaylivska Parafiya v. Ukrainio](#), 2007, § 138).

2. Pozitivaj devoj de Kontraktantaj Ŝtatoj

58. Laŭ la kondiĉoj de Artikolo 1 de la Konvencio, la Kontraktantaj Ŝtatoj devas "sekurigi al ĉiu en sia jurisdikcio la rajtojn kaj liberecojn difinitajn en [la] Konvencio". Tial, la sufiĉe negativa devontigo de Ŝtato sindeteni de enmiksiĝo en la rajtoj garantiitaj per Artikolo 9 povas esti kombinita kun la pozitivaj devontigoj enecaj en tiuj rajtoj - interalie kie la kontestitaj agoj estis faritaj fare de privataj agentoj kaj estas tiel ne rekte atribueblaj al la respondita Ŝtato.

Tial, tiuj devontigoj foje povas necesigi iniciatojn certigi respekton por religia libereco influanta la ŝtofon mem de la interhomaj rilatoj de individuoj ([Siebenhaar v. Germanio](#), 2011, § 38). Kvankam la limo inter la pozitivaj kaj negativaj devontigoj de la Ŝtato sub la Konvencio ne estas sentema al preciza difino, la uzeblaj principoj estas tamen kompareblaj ([İzzettin Doğan kaj Aliaj v. Turkio](#)). [GC], 2016, § 96). En ambaŭ kuntekstoj oni devas konsideri la justan ekvilibron trafita inter la konkurantaj interesoj de la individuo kaj de la komunumo kiel tuto; kaj en ambaŭ kuntekstoj la Ŝtato ĝuas certan marĝenon de aprezo.

Krome, eĉ rilate al la pozitivaj devoj elfluantaj el la unua alineo de Artikolo 9, la celoj menciitaj en la dua alineo povas havi certan signifon ([Jakóbski v. Pollando](#), 2010, § 47; [Eweida kaj Aliaj v. Britio](#), 2013, § 84). La Kortumo foje povas sindeteni

de formale juĝi ĉu la situacio devus esti ekzamenita laŭ tiu de la Ŝtato

"negativaj devoj" aŭ "pozitivaj devoj" ([Religia Komunumo de Atestantoj de Jehovo de Ternivsky Distrikto de Kryvyi Rih kontraŭ Ukrainio](#), 2019, § 58).

59. La pozitivaj devontigoj sub Artikolo 9 povas impliki la disponon de efika kaj alirebla rimedo por protekti la rajtojn garantiitajn sub tiu dispozicio, inkluzive de la dispono de reguliga kadro de juĝa kaj plenuma maŝinaro protektanta la rajtojn de individuoj kaj la efektivigon, se konvene. , de specifaj ŝtupoj ([Osmanoğlu kaj Kocabaş v. Svislando](#), 2017, § 86).

60. Artikolo 9 ne garantias, kiel tia, la rajton profiti el preventaj rimedoj por protekti religia libereco ([Hernandez Sanchez v. Hispanio](#), Komisiona decido de la 4-a de septembro 1996).

E. Interkovroj inter la sekurigiloj de Artikolo 9 kaj la alia Konvenciaj dispozicioj

61. Laŭ sia propra naturo, la substantiva enhavo de Artikolo 9 de la Konvencio povas foje interkovri kun la enhavo de aliaj dispozicioj de la Konvencio; alivorte, unu kaj la sama

plendo prezentita al la Kortumo foje povas esti sub pli ol unu artikolo. En tiaj kazoj la Kortumo kutime elektas taksi la plendon sub nur unu artikolo, kiun ĝi konsideras pli trafa en la lumo de la specifaj cirkonstancoj de la kazo; tamen, tiel farante, ĝi ankaŭ memoras la alian(j)n artikolo(j)n kaj interpretas la artikolon, kiun ĝi elektis konsideri laŭ la lumo de ĉi-lasto. Ĉiokaze, la Konvencio devas esti legita kiel tutaĵo, kaj interpretita en tia maniero por antaŭenigi internan konsistencon kaj harmonion inter ĝiaj diversaj provizaĵoj ([Aygün v. Belgio](#), 2022, § 71). La artikoloj plej verŝajne implikitaj kune kun Artikolo 9 por la samaj faktoj kaj la samaj plendoj estas kiel sekvas:

(a) Artikolo 6 § 1 de la Konvencio (rajto al justa proceso, precipe la rajto de aliro al tribunalo). En kazo koncerne rifuzon de la Greka Kortumo de Kasacio rekonigi la juran personecon de la Katedralo de la katolika diocezo de Kreto, tiel neante al ĝi lokus standi por protekti ĝian posedaĵon, la Kortumo decidis taksi la plendojn de la kandidato korpo sole sub Artikolo 6 § 1 el la Konvencio prefere ol sub Artikolo 9 ([Kanea Katolika Eklezio v. Grekio](#), 1997, §§ 33 kaj 50).

Simile, en kazo de kvazaŭa malsukceso devigi finan juĝon agnoskantan la rajton de paroĥo kaj ĝiaj membroj enterigi siajn mortintojn en la loka tombejo laŭ iliaj specifaj ritoj, la Kortumo decidis konsideri la plendon sole sub Artikolo 6 § 1 ([Greka Katolika Paroĥo de Pesceana v. Rumanio](#) (dec.), 2015, § 43);

(b) Artikolo 8 de la Konvencio (rajto je respekto de privata kaj/aŭ familia vivo). La tribunalo pripensis aplikojn:

nur sub Artikolo 8, memstare aŭ ligo kun Artikolo 14: ekzemple, koncerne decidon de la hejmaj tribunaloj establi la loĝejon de la neplenaĝaj infanoj kun unu el la gepatroj esence ĉar la alia gepatro estis Atestanto de Jehovo ([Hoffmann v. Aŭstrio](#), 1993; [Palau-Martinez kontraŭ Francio](#), 2003; [Ismailova kontraŭ Rusio](#), 2007). La tribunalo substrekis ke la praktikaj aranĝoj por ekzercado de gepatra aŭtoritato super infanoj difinitaj fare de la hejmaj tribunaloj ne povis, kiel tia, malobei la liberecon de kandidato manifesti sian religion ([Deschomets v. France](#)) (dec.), 2006);

sub Artikolo 8, legita en la lumo de Artikolo 9: koncerne la translokigon de ŝtatoficisto pro liaj religiaj konvinkiĝoj, kiuj estis konataj al aliaj sed tamen estis nur privata afero, kaj ankaŭ la religia konduto de lia edzino ([Sodan v. Turkio](#), 2016, § 30), aŭ la vartigo de infanoj, malkonsiderante la dezirojn de la biologiaj gepatroj, precipe koncerne konservadon de la ligo de la infanoj kun ilia kultura kaj religia.

radikoj ([Abdi Ibrahim v. Norvegio](#) [GC], 2021, §§ 134-142; [Kılıç kontraŭ Aŭstrio](#), 2023, §§ 106-107 kaj 145);

laŭ Artikolo 9, sole prenita: koncerne la lokigon de infano en vartfamilion sen certigi, ke ĉi tiu respektas ŝiajn religiajn opiniojn kaj tiujn de ŝia familio aŭ origino, kie la plendo venis de la infano mem ([Loste v. France](#), 2022, § 110);

laŭ Artikoloj 8 kaj 9, kune ekzamenitaj: koncerne la rifuzon doni al la kandidatoj peto translokigi la korpojn de siaj filoj al sia devenlando, por ke ili estu entombigitaj laŭ siaj religiaj kredoj ([Aygün v. Belgio](#), 2022, §§ 51, 60 kaj 91-92);

sub Artikolo 14 prenita kune kun Artikolo 8, legita en la lumo de Artikolo 9: koncerne revokeblan kaj revizieblan ordon malpermesanta al patro aktive impliki sian junan filinon en sia religia praktiko, kvankam neniu limigo estis trudita koncerne la religion de la patrino. ([TC kontraŭ Italio](#), 2022, § 30).

laŭ Artikoloj 8, 9 kaj 14 kune: koncerne neagadon de la polico kaj la aliaj naciaj aŭtoritatoj kiam alfrontitaj de insultoj kaj vorta fitraktado, barikado de konstruaĵoj kaj aliaj similaj diskriminaciaj agadoj de la loka loĝantaro kontraŭ membroj de religia malplimulto ([Kartvelio Islamaj Rilatoj kaj Aliaj v. Kartvelio](#), 2023, § 79).

(c) Artikolo 10 (esprimlibereco). La tribunalo pripensis aplikojn:

nur sub Artikolo 10: ekzemple, koncerne malpermeson trudita de la kompetenta ŝtata organo al sendependa radiostacio dissendanta pagitan reklamon de religia naturo ([Murphy v. Irlando](#), 2003), de la rifuzo de la kompetenta instanco doni elsendolicencon por radiostacio kun kristana religia programado ([Glas Nadezhda EOOD kaj Anatoliy Elenkov v. Bulgario](#), 2007). Tiel, tiom kiom la kandidato plendas pri enmiksiĝo en la esprimo de siaj kredoj kaj opinioj per dissendado de informoj, Artikolo 10 konsistigas lex specialis rilate al Artikolo 9, tiel ke aparta takso laŭ ĉi-lastas estas nenecesa ([Balsytė-Lideikienė v. Litovio](#) (dec.), 2005).

Tiel okazas ankaŭ koncerne la kolekton kaj prilaboradon de personaj datumoj fare de religia organizo aŭ de ĝiaj membroj por la misia agado ([Atestantoj de Jehovo kontraŭ Finnlando](#), 2023, § 62).

sub Artikolo 10 legita laŭ Artikolo 9: ekzemple, koncerne malpermeson pri eldonado kaj distribuado de religiaj libroj ([Ibragim Ibragimov kaj Aliaj v. Rusio](#), 2018, § 78), aŭ la retiro de distribupermesilo por tia materialo kaj procedoj faritaj kontraŭ la personoj implikitaj en ilia distribuo ([Taganrog LRO kaj Aliaj kontraŭ Rusio](#), 2022, § 218); ankaŭ, la oficiala nomumo de tekstoj publikigitaj de religia organizo aŭ en ĝia retejo kiel "ekstremismo" (ibid., §§ 197, 207, 224-226 kaj 233).

(d) Artikolo 11 (libereco de kunvenado kaj asocio). La tribunalo pripensis aplikojn:

nur laŭ Artikolo 9: ekzemple, koncerne plendon prezentitan de konscienca kontraŭulo kiu ne apartenis al iu religia aŭ pacisma organizo, kaj kiu fidis je Artikolo 11 por aserti ke la malakcepto de lia peto por sendevigo de militservo konsistigis rompon de lia negativa libereco ne esti ano de speciala religio aŭ membro de iu speco de organizo ([Papavasiliakis v. Grekio](#), 2016, §§ 34-35), aŭ administra monpuno trudita al kandidato por organizi Bibliajn kunvenojn en lia hejmo sen antaŭe sciigi la aŭtoritatojn ([Ossewaarde v. Rusio](#), 2023, § 29);

sub Artikolo 9 kiel interpretite en la lumo de Artikolo 11: ekzemple koncerne ŝtatan enmiksiĝon en disputo inter du rivalaj grupoj ene de la sama religia komunumo ([Hassan kaj Tchaouch v. Bulgario](#)) [GC], 2000, § 65), la dissolvo de religia organizo ([Atestantoj de Jehovo de Moskvo kaj Aliaj kontraŭ Rusio](#), 2010, §§ 102-103), la longedaŭra rifuzo rekoni la juran personecon de religiema komunumo ([Religionsgemeinschaft der Zeugen Jehovas kaj Aliaj v. Aŭstrio](#), 2008, § 60), aŭ mezuroj

malhelpi religian asocion konstruado de didomo sur terpeco kiun ĝi posedis ([La Religia Denominacio de Atestantoj de Jehovo en Bulgario v. Bulgario](#), 2020, § 80);

sub Artikolo 9 kiel interpretite en la lumo de Artikoloj 11 kaj 6 § 1: ekzemple koncerne rifuzon de la enlandaj aŭtoritatoj registri ŝanĝojn al la statutoj de religia organizo destinita al ratifado de la organizo de nomŝanĝo ([Svyato- Mykhaylivska Parafiya. v. Ukrainio](#), 2007, § 152);

sub Artikolo 11 (libereco de asociiĝo) kiel interpretite en la lumo de Artikolo 9 – ekzemple koncerne rifuzon registri religian organizon ([Ortodoksa Ohrid Archdiocese \(grek-ortodoksa Ohrid Archdiocese of the Peć Patriarchy\) v. la iama Jugoslava Respubliko de Makedonio](#), 2017, § 61), aŭ renovigi ĝian registradon ([Moskva Filio de la Savarmeo kontraŭ Rusio](#), 2006, §§ 74-75; [Bektashi Community kaj Aliaj v. la antaŭa Jugoslava Respubliko de Makedonio](#), 2018, § 46). Vidu, por konversacii efikon, la juĝojn en la kazoj de [Genov v. 2017](#), § 38, [Metodiev kaj Aliaj kontraŭ Bulgario](#), 2017, § 26; [Kristana Religia Organizo de Atestantoj de Jehovo en la NKR v. Armenio](#), 2022, § 45; kaj [Ilyin kaj Aliaj v. Ukrainio](#), 2022, § 41, en kiu la Kortumo decidis ekzameni la rifuzon registri religian organizon sub Artikolo 9, legita en la lumo de Artikolo 11;

sub Artikolo 11 (kunvena libereco) kiel interpretite laŭ Artikolo 9 – ekzemple koncerne rifuzon renovigi la registradon de religia organizo ([Moskva Filio de la Savarmeo kontraŭ Rusio](#), 2006, §§ 74-75);

sub Artikolo 11 (kunvena libereco) kiel interpretite en la lumo de Artikolo 9: ekzemple koncerne neon de aliro por grupo praktikanta Nov-druidismon al la historia loko de Stonehenge por festi la someran solsticon ([Pendragon v. the United Regno](#), Komisiona decido de la 19-a de oktobro 1998; por [konversacii](#) efikon, vidu ankaŭ [Chappell v.](#) Komisiona decido de 14 julio 1987), aŭ rifuzo de la hejma

aŭtoritatoj permesi al anoj de minoritata religiema movado okazigi publikajn kunvenojn por antaŭenigi sian kredon ([Centro de Societoj por Kriŝna Konscio en Rusio kaj Frolov](#)).
[v. Rusio](#), 2021, § 46);

(e) Artikolo 1 de Protokolo n-ro 1 (protekto de posedaĵo). La Kortumo elektis konsideri kazojn nur sub Artikolo 1 de Protokolo n-ro 1: ekzemple koncerne la devon de terposedantoj, kiuj persone kontraŭas ĉasadon, toleri ĝin sur sia tereno ([Chassagnou kaj Aliaj v. Francio](#)). [GC], 1999; [Herrmann kontraŭ Germanio](#) [GC], 2012);

(f) Artikolo 2 de Protokolo n-ro 1 (rajto de gepatroj respekti siajn religiajn kaj filozofiajn konvinkojn en la kadro de la edukado de siaj infanoj). La Kortumo elektis konsideri kazojn

nur sub Artikolo 2 de Protokolo n-ro 1: ekzemple koncerne la administradon de devigaj klasoj en religia kulturo kaj moralo en ŝtataj lernejoj, kaj la limigitajn ŝancojn por administri tiajn klasojn ([Mansur Yalçın kaj Aliaj kontraŭ Turkio](#), 2014), aŭ rifuzo de edukaj aŭtoritatoj doni al infanoj kompletan sendevigon de devigaj klasoj pri kristanismo ([Folgerø kaj Aliaj v. Norvegio](#) [GC], 2007);

sub Artikolo 2 de Protokolo n-ro 1 kaj Artikolo 9 de la Konvencio prenita sole, trovante neniun malobservon de la unua surbaze de kompleksa argumentado kaj neniun malobservo de la lasta kun simpla referenco al tiu argumentado ([Kjeldsen, Busk Madsen kaj Pedersen](#)).
[v. Danio](#), 1976);

sub Artikolo 2 de Protokolo n-ro 1 kiel interpretite laŭ Artikolo 9: ekzemple koncerne la devigan ĉeeston de krucifiksoj en klasĉambroj en ŝtataj lernejoj ([Lautsi kaj Aliaj v. Italio](#)). [GC], 2011);

sub Artikolo 2 de Protokolo n-ro 1 por la gepatroj kaj Artikolo 9 de la Konvencio por la infano, koncerne punon kaŭzitan de ĉefinstruisto al lernanto pro rifuzo partopreni en lerneja parado ([Valsamis kontraŭ Grekio](#), 1996), aŭ partopreno de studento en religia ceremonio en la lernejo sen la konsento de liaj gepatroj ([Perovy v. Rusio](#), 2020).

nur sub Artikolo 9: ekzemple, koncerne rifuzon sendevigi la infanojn de la kandidatoj de devigaj miksitaj naĝadolecionoj ([Osmanoğlu kaj Kocabaş v. Svislando](#), 2017, §§ 35 kaj 90) - esence ĉar la respondita ŝtato, Svislando, ne ratifis Protokolon n-ro 1.

62. En la kampo de edukado kaj instruado, Artikolo 2 de Protokolo n-ro 1 estas baze lex specialis rilate al Artikolo 9 de la Konvencio. Ĉi tio validas almenaŭ kie, kiel en la nuna kazo, la afero en ludo estas la devo de la Kontraktantaj Ŝtatoj - kiel dirite en la dua frazo de ĉi tiu artikolo - respekti, en la ekzercado de iuj funkcioj kiujn ili supozas rilate al edukado kaj instruado, la rajto de gepatroj certigi tian edukadon kaj instruadon konforme al siaj propraj religiaj kaj filozofiaj konvinkiĝoj ([Lautsi kaj Aliaj v. Italio](#)). [GC], 2011, § 59; [Osmanoğlu kaj Kocabaş v. Svislando](#), 2017). Infanoj mem profitas el la sekurigiloj ĉirkaŭ religia libereco kaj povas fidi je Artikolo 9 en persona kapacito ([Perovy v.](#) 2020, § 49). Tiurilate, la unua frazo de Artikolo 2 de Protokolo n-ro 1 legis laŭ la lumo de la dua

frazo de tiu dispozicio kaj de Artikolo 9 de la Konvencio garantias al lernejoj la rajton je edukado en formo kiu respektas ilian rajton kredi aŭ ne kredi ([ibid.](#), § 50).

63. Lige kun Artikolo 14, malpermesanta diskriminacion en la praktikado de Konventaj rajtoj, la Kortumo povas konsideri ke la malegaleco de traktado plendita de la kandidatoj jam estis laŭregule enkalkulita en la analizo igis ĝin trovi malobservon de Artikolo 9 prenita sole.

En tiaj kazoj estas nenecese ekzameni la samajn faktojn sub Artikolo 14 ([Preĝejo de Scientologio de Moskvo kontraŭ Rusio](#), 2007, § 101; [Centro de Societoj por Kriŝna Konscio en Rusio kaj Frolov v. Rusio](#), 2021, §§ 44). En aliaj situacioj, la Kortumo povas ekzameni la meritojn de la Artikolo-14-plendo eĉ post trovinte malobservon de Artikolo 9 prenita aparte. Tiel, en la [Ossewaarde v. Rusio](#), 2023, kazo, ĝi trovis malobservon de Artikolo 14 pro la apliko de dispozicio de enlanda juro sankcia kontraŭleĝan misian agadon pli severe kiam la individuo koncernita estis eksternaciano de la respondita ŝtato ([Ibid.](#), §§ 54-57).

II. Agoj protektitaj sub Artikolo 9

A. Negativa aspekto

1. La rajto ne praktiki religion aŭ malkaŝi siajn kredojn

64. Religia libereco implicas ankaŭ negativajn rajtojn, tio estas la liberecon ne aparteni al religio kaj ne praktiki ĝin ([Alexandridis v. Grekio](#), 2008, § 32). Tio signifas ke la ŝtato ne povas postuli personon fari agon kiu povus racie esti vidita kiel ĵurado de fideleco al antaŭfiksita religio. Ekzemple, la tribunalo trovis ke okazis malobservo de Artikolo 9 el la Kongreso kiel rezulto de laŭleĝa postulo de la kandidatoj por preni la ĵuron pri la Evangelioj sub doloro de perdo de siaj parlamentaj sidlokoj ([Buscarini kaj Aliaj v. San Marino](#)). [GC], 1999, §§ 34 kaj 39).

65. Aliflanke, neniuj religia grupo aŭ individuo povas postuli la rajton ne ĉeesti individuajn aŭ kolektivajn manifestiĝojn de aliaj religiaj aŭ nereligiaj kredoj kaj konvinkoj ([Perovy v. Rusio](#), 2020, § 73).

66. La negativa aspekto de libereco manifesti siajn religiajn kredojn ankaŭ signifas ke individuoj ne povas esti postulataj malkaŝi sian religion apartenon aŭ kredojn; nek ili povas esti devigitaj adopti konduton el kiu oni povus konkludi ke ili tenas - aŭ ne tenas - tiajn kredojn. Ŝtataj aŭtoritatoj ne estas liberaj enmiksiĝi en la liberecon de individuoj demandante ilin pri siaj religiaj kredoj aŭ devigante ilin esprimi tiujn kredojn ([Alexandridis v. Grekio](#), 2008, § 38; [Dimitras kaj Aliaj v. Grekio](#), 2010, § 78; [Stavropoulos kaj Aliaj v. Grekio](#), 2020, § 44).

67. Cetere tia enmiksiĝo povas esti nereкта; ekzemple, kiam oficiala dokumento eldonita de la ŝtato (identigkarto, lerneja raporto, ktp.) havas religion skatolon, lasi tiun skatolon malplena neeviteble havas specifan signifon. En la aparta kazo de identkartoj, la Kortumo decidis, ke la indiko -

ĉu deviga aŭ laŭvola - de religio sur tiaj kartoj estas kontraŭe al Artikolo 9 el la Kongreso ([Sinan Işık v. Turkio](#), 2010, §§ 51-52 kaj 60). Nek Artikolo 9 certigas rajton registri onies religion sur sia identkarto, eĉ sur libervola bazo ([Sofianopoulos kaj Aliaj v. Grekio](#) (dec.), 2002).

La tribunalo ankaŭ rifuzis rekoni la bezonon mencii religion en burĝaj registroj aŭ sur identigkartoj por demografiaj celoj, ĉar tio nepre implikis leĝaron igantan devigan deklari onies religiajn kredojn ([Sinan Işık v. Turkio](#), 2010, § 44). Aliflanke, la bezono de dungito antaŭ informi sian dunganton pri postuloj diktitaj de sia religio, sur kiuj li volas fidi por peti privilegion - ekzemple la rajton foresti de laboro ĉiun vendredon por ĉeesti. Moskeo - ne povas esti egaligita kun "devontigo riveli onies religiajn kredojn" ([X. v. Britio](#), Komisiona decido de la 12-a de marto 1981).

68. La Kortumo trovis malobservon de Artikolo 9 de la Konvencio (prenita sole aŭ lige kun Artikolo 14 malpermesanta diskriminacion):

kiel rezulto de la organizo de ĵurkondiĉo en tribunalo kiel antaŭkondiĉo por ekzercado de la jura profesio, kiu proceduro baziĝis sur la supozo ke la koncerna persono estas ortodoksa kristano kaj deziris preni la religieŝajn ĵuron; por esti permesita fari solenan deklaron anstataŭ religia ĵuro, la kandidato devis malkaŝi ke li ne estis ortodoksa kristano ([Alexandridis v. Grekio](#), 2008, §§ 36-41);

lige kun la sama afero kiel en [Alexandridis](#), kvankam rilate al individuoj partoprenantaj en krimprocesoj kiel atestantoj, plendantoj aŭ suspektatoj ([Dimitras kaj Aliaj v. Grekio](#), 2010; [Dimitras kaj Aliaj kontraŭ Grekio \(n-ro 2\)](#), 2011; [Dimitras kaj Aliaj v. Grekio \(n-ro 3\)](#), 2013);

pro la foresto de alternativa kurso pri etiko, kiun povus esti prenita de la kandidato, lernanto, kiu estis forigita de kursoj pri religio, poste al kiu ĉiuj liaj lernejoj raportoj kaj lia bazlerneja diplomo havis streketon (" – ") en la spaco rezervita por "Religio/Etiko"; eĉ se la marko enigita en ĉi tiu spaco ne montris, ĉu la koncerna lernanto faris kurson pri religio aŭ etiko, la totala foresto de marko klare montris, ke li prenis neniun tipon de kurso, tiel elmetante lin al risko de stigmatiĝo. ([Grzelak kontraŭ Pollando](#), 2010; kp. du kazoj en kiuj la organoj de la Konvencio deklaris similajn plendojn neakcepteblaj kiel evidente nefonditaj: [CJ, JJ kaj EJ v. Pollando](#), Komisiona decido de 16 januaro 1996, kaj [Saniewski kontraŭ Pollando](#) (dec.), 2001);

la aldono al naskiĝatesto de manskribita enskribo "elekto de nomo", implicante ke la portanto ne estis baptita sed ke lia nomo estis elektita per civila ago; la eniro ne estis preskribita perleĝe sed reflektis praktikon flanke de certaj registraj oficejoj en Grekio ([Stavropoulos kaj Aliaj v. Grekio](#), 2020, § 44).

69. Male, la Kortumo trovis neniun malobservon de Artikolo 9 (aŭ deklaris la plendon sub ĉi tiu artikolo evidente malfonda) en la sekvaj kazoj:

la indiko " – " (du strekoj) en la responda spaco sur la enspezimpostkarto de la kandidato, montrante ke li apartenis al neniuj el la Eklezioj aŭ religiaj organizaĵoj por kiuj la Ŝtato pagis eklezian imposton. La tribunalo trovis ke la koncerna dokumento, kiu estis rezervita por la dunganto kaj la fiskaj aŭtoritatoj, ne estis dizajnitaj por publika uzo, tiel limigante la amplekson de la kontestita enmiksiĝo ([Wasmuth v. Germany](#), 2011, §§ 58-59);

rifuzo de prizonaj aŭtoritatoj ĝustigi kvazaŭan administran eraron en la dosiero de kaptito koncerne lian religian apartenon, kie tiu kvazaŭa eraro havis absolute neniun realan, praktikan efikon al lia kapablo manifesti lian ajn religion li deziris - precipe ĉar la koncerna dosiero estis ne signifita por publika konsulto aŭ uzo en la ĉiutaga vivo, sed estis alirebla sole por la prizoninstancoj ([Mariş v. Rumanio](#) (dec.), 2020, § 28).

2. Konscia objeto: la rajto ne agi kontraŭe al siaj konscienco kaj konvinkoj

70. Artikolo 9 ne eksplicite mencias la rajton al konscienca objeto, ĉu en la armea aŭ civila sfero. Tamen, la Kortumo regis ke la sekurigiloj de Artikolo 9 validas, principe, al opozicio al militservo, kiam ĝi estas motivita per grava, nesuperebla konflikto inter deviga servo en la armeo kaj la konscienco de individuo aŭ lia sincera kaj profunde -tenis religiajn aŭ aliajn konvinkojn. La respondo al la demando ĉu kaj kiomgrade objeto kontraŭ militservo apartenas al la medio de Artikolo 9 varias laŭ la specifaj cirkonstancoj de ĉiu kazo ([Bayatyan v. Armenio](#) [GC], 2011, §§ 92-111; [Enver Aydemir kontraŭ Turkio](#), 2016, § 75). Ĉiu sistemo de deviga militservo trudas pezan ŝarĝon al civitanoj. Ĝi estos akceptebla se ĝi estas dividita en justa maniero kaj se sendevigoj de ĉi tiu devo estas bazitaj sur solida

kaj konvinkaj kialoj ([Bayatyan v. Armenio](#) [GC], 2011, § 125). Estas do legitime, ke la naciaj aŭtoritatoj faras antaŭan ekzamenon de peto pri rekono de konscienca protestanto-statuso, precipe ĉar la Kontraktantaj Ŝtatoj havas certan marĝenon de aprezo en difinado de la cirkonstancoj sub kiuj ili rekonas la rajton al konscienceto kaj enkondukado de mekanismoj por pripensado de petoj por konsciencistostatuso en la armea sfero ([Enver Aydemir v. Turkio](#), 2016, § 81). Ĝenerale, se individuo petas specialan sendevigon donitan al li pro siaj religiaj kredoj aŭ konvinkiĝoj, estas ne subprema aŭ en fundamenta konflikto kun libereco de konscio postuli iun nivelon de pruvo de aŭtenta kredo kaj, se tiu pruvo ne venas, por atingi negativan konkludon ([Djagilev](#)

[v. Rusio](#), 2020, § 62).

71. Kvankam ekzistas neniuj precizaj establitaj difinoj de konscienca objekto, la Kortumo opiniis taŭga sekvi la opinion de la Komitato pri Homaj Rajtoj de Unuiĝintaj Nacioj al la efiko ke konscienca objekto baziĝas sur la rajto je libereco de penso, konscienco kaj religio, kie ĝi kolizias kun la deviga forto koste de homaj vivoj. Aplikante la artikolon 9 de la Konvencio, la Kortumo limigis konsciencan objekton kontraŭ religiaj aŭ aliaj konvinkiĝoj konsistante, aparte, firma, permanenta kaj sincera objekto kontraŭ iu implikiĝo en milito aŭ la portado de armiloj ([Enver Aydemir v. Turkio](#), 2016, § 81).

72. Ŝtato kiu ne (ankoraŭ) establis alternativajn manierojn de civila servo por akordigi la eblan konflikton inter individua konscienco kaj armeaj devoj ĝuas nur limigitan marĝenon de aprezo kaj devas antaŭenigi konvinkajn kaj devigajn kialojn por pravigi ajnan enmiksiĝon. Aparte, ĝi devas pruvi ke la enmiksiĝo egalrilatas al "prema socia bezono" ([Bayatyan v. Armenio](#) [GC], 2011, § 123). Aparte, alternativa sistemo kies amplekso estas limigita al membroj de la pastraro plenumantaj ekleziajn devojn kaj studentojn en religia

lernejoj ne povas esti konsiderataj adekvataj por la celoj de Artikolo 9 el la Konvencio ([Mushfig Mammadov kaj Aliaj v. Azerbajĝano](#), 2019, §§ 96-97). Simile, nura referenco al la "necese defendi la teritorian integrecon de la Ŝtato" ne konsistigas en si mem kialoj kapablaj pravigi la foreston de taŭga alternativa servo ([Mushfig Mammadov kaj Aliaj](#)

[v. Azerbajĝano](#), 2019, § 97).

73. Ekzemple, la Kortumo konkludis, ke okazis malobservo de Artikolo 9 rezultanta de la kondamno de la kandidato, Atestanto de Jehovo (religia grupo kies kredoj inkluzivas la konvinkiĝon ke servo, eĉ senarma, ene de la militistaro estas kontraŭbatalota.), por eviti devigan militservon, dum neniuj alternativa civilservo estis antaŭvidita perleĝe ([Bayatyan v. Armenio](#) [GC], 2011, § 110). La tribunalo poste trovis malobservojn de Artikolo 9 en serio de kazoj portantaj fortan similecon al la kazo de [Bayatyan](#), direktite kontraŭ Armenio ([Bukharatyan v. Armenio](#), 2012; [Tsaturyan v. Armenio](#), 2012), Turkio ([Erçep v. Turkio](#), 2011; [Feti Demirtaş kontraŭ Turkio](#), 2012; [Baldu kaj Aliaj kontraŭ Turkio](#), 2014) kaj Azerbajĝano ([Mushfig Mammadov kaj Aliaj v. Azerbajĝano](#), 2019). En [Avanesyan v. Armenio](#), 2021, §§ 36-37, aparte, malobservo de Artikolo 9 estis trovita en la kazo de Armena Atestanto de Jehovo, kiu estis kondamnita fare de la tribunaloj de la "Nagorno-Karabakh Respubliko" ("NKR", unuo kiu ne estis agnoskita kiel Ŝtato fare de la internacia komunumo) pro rifuzo plenumi devigan militservon. Eĉ se, por la jurisprudenco de la Kortumo, Armenio ekzercis efikan kontrolon super Montara Karabaĥo, kiu do kategoriigis sub sia jurisdikcio, la kandidato estis nekapabla plenumi alternativan civilan servon, malgraŭ la fakto ke ĉi-lastaj estis jam antaŭvidite en la armena juro

([ibid.](#), §§ 57-59).

74. En la kazo de [Feti Demirtaş kontraŭ Turkio](#), 2012, la Kortumo decidis ke la fakto ke la kandidato, kiu estis kondamnita plurajn fojojn, estis finfine malmobilizita surbaze de medicina raporto deklarante ke li suferas de alĝustigmalsano ŝanĝis nenion kaj ne malpliigis sian "viktimo"-statuso; tute male – estis dum lia militservo ke lia psikologia malordo aperis, plue pligravigante la respondecon de la respondita Ŝtato (§§ 73-77 kaj 113-).

114).

75. Ĉiuj menciitaj kazoj koncernis konsciencajn kontraŭulojn, kiuj estis Atestantoj de Jehovo.

Tamen, la tribunalo ankaŭ trovis malobservojn de Article 9 en du kazoj de pacifistoj kiuj menciis neniujn religiajn kredojn. En tiuj kazoj la tribunalo koncentriĝis pri la pozitivaj devontigoj de la Ŝtato, trovante malobservon kiel rezulto de la manko de efika kaj alirebla proceduro sub la turka jura ordo per kio la kandidatoj eble konstatis ĉu ili povis postuli konsciencan statuson ([Savda v. Turkio](#)), 2012; [Tarhan kontraŭ Turkio](#), 2012). Antaŭe, en kazo kontraŭ Rumanio, la kandidato plendis, ke li estis viktimo de diskriminacio pro la rifuzo de la naciaj aŭtoritatoj registri lin kiel konsciencan kontraŭulon, ĉar laŭ la enlanda juro nur kontraŭstarantoj kiuj prezentas religiajn kialojn povis meti pretendi je tia statuso, dum li mem estis tute simple pacifisto. Tamen, ĉar la kandidato neniam estis kondamnita aŭ procesigita kaj deviga militservo en pactempo estis dume aboliita en Rumanio, la Kortumo konsideris ke li ne plu povis aserti esti "viktimo" de la kvazaŭa malobservo ([TNB v. Rumanio](#)).

(dec.), 2010). En alia kazo, la tribunalo silente supozis ke la peto de mem-deklarita pacifisto esti asignita al civilservo anstataŭe de deviga militservo kategoriĝis ene de la amplekso de Artikolo 9 el la Kongreso, sed poste trovis neniun malobservon de tiu Artikolo ([Dyagilev v. Rusio](#), 2020). Ĝenerale parolante, persono ne nepre devas adheri al fakta religio aŭ aparteni al pacisma organizo por esti rekonita kiel militrifuzanto ([Papavasylakis](#)

[v. Grekio](#), 2016).

76. La Kortumo rifuzis agnoski la aplikeblecon de Artikolo 9 en la kazo de turka ŝtatano kiu estis arestita kaj kondamnita pro rifuzo plenumi sian devigan militservon sur la tereno ke kvankam li ne povis fari militservon por la laika Respubliko de Turkio, li eble faris tion en sistemo bazita sur la Korano kaj Ŝario-leĝo. Alivorte, la kandidato fidis nek je religia konvinko ke militservo devus esti kontraŭbatalita

principo, nek pri pacifisma kaj kontraŭmilitista filozofio. Tial, la plendo de la kandidato ne koncernis manifestiĝon de "religio aŭ kredo, je kultado, instruado, praktiko (aŭ) observado"

en la signifo de Artikolo 9 § 1 ([Enver Aydemir v. Turkio](#), 2016, §§ 79-84).

77. Eĉ kie la Ŝtato antaŭvidas la eblecon de sendevigo de deviga militservo kaj enkondukas alternativan civilan servon, tiu fakto sole ne sufiĉas por certigi plenumon de la rajto al konscienceto kiel certigite sub Artikolo 9 de la Konvencio. En unua loko, la pozitivaj devontigoj de la Ŝtato povas impliki la adopton de efika kaj alirebla proceduro dizajnita por protekti tiun rajton, kaj precipe la enkondukon de laŭleĝa kadro stariganta devigeblan juran mekanismon por protekti la rajtojn de individuoj kaj, se necese, de taŭgaj specifaj mezuroj. Estas do pozitiva devo de la naciaj aŭtoritatoj provizi tiujn koncernatojn per efika kaj alirebla proceduro por establi ĉu ili estas rajtigitaj al konsciobjektanto statuso ([Papavasylakis v. Grekio](#), 2016, §§ 51-52). Estas tute

legitime por la nacia aŭtoritato respondeca por la efektivigo de tiu proceduro intervui la koncernan individuon por taksi la gravecon de liaj kredoj kaj malhelpi ĉian provon misuzi la eblecon de sendevigo flanke de individuoj kiuj estas en pozicio por plenumi sian militservo ([Papavasylakis v. Grekio](#), 2016, § 54). Tamen, la esploro farita de tiu aŭtoritato devas renkonti la kondiĉojn de alirebleco kaj efikeco, kiu postulas la

personoj respondecaj pri esploro por esti sendependaj (*ibid.*, § 60).

78. Tiel la Kortumo trovis malobservon de Artikolo 9 en la kazo de greka viro kiu deklaris ke li estis konsciencisto malgraŭ ne esti adepto de iu specifa religio aŭ membro de pacisma organizo. Li aperis antaŭ la Speciala Estraro de la armeo por klarigi la kialojn de sia peto por sendevigo. La Speciala Estraro normale havis kvin membrojn, du soldatojn kaj tri

civiluloj, sed en la koncerna tago du el ĝiaj civilaj membroj (universitataj profesoroj) estis forestanta kaj ne anstataŭigita. Ĉar estis tamen kvorumo, la Estraro, sidante kun a plimulto de soldatoj, malakceptis la peton de la kandidato. Lia apelacio ankaŭ estis malakceptita fare de la Supera Administra Tribunalo, li estis peze monpunita pro malobeado. La Kortumo regis ke la grekaj aŭtoritatoj malsukcesis en sia devo certigi ke intervjuoj kun konsciencia

kontraŭstarantoj antaŭ la Speciala Estraro estis kondukita sub kondiĉoj kiuj garantiis proceduran efikecon kaj la egalan reprezentantaron postulitan per hejma juro ([Papavasilakis v. Grekio](#), 2016, § 60).

79. Male, la Kortumo trovis neniun malobservon de Artikolo 9 en la kazo de rusa viro kiu asertis esti pacisto kaj kies peto esti asignita al civila servo anstataŭ deviga militservo estis malakceptita. La Kortumo rimarkis, ke la armea komisiono decidanta pri la peto de la kandidato konsistis el sep publikaj oficistoj, kvar el kiuj, inkluzive de la Prezidanto, estis strukture sendependaj de la Ministerio pri Defendo: nenio sugestis, ke tiuj membroj akiris iujn ajn pagojn aŭ instigojn de la armeaj aŭtoritatoj aŭ ricevis ajnajn instrukciojn de la Ministerio pri Defendo. La konsisto de la komisiono do havigis al la kandidato la necesajn garantiojn de sendependeco. Krome, ĉiuj proceduraj difektoj sur la komisionnivelo povus esti solvitaj dum la juraj procedoj, surbaze de la larĝaj potencoj de la tribunaloj revizii tiajn kazojn ([Dyagilev v. Rusio](#), 2020, §§ 65-84).

80. Due, eĉ se la pozitiva devo de la Ŝtato starigi alireblan kaj efikan mekanismon por konstati ĉu kandidato havas la rajton je konsciencan statuson, restas tamen negativa devo sin deteni de ajna nepraviga kaj misproporcia. enmiksiĝo en ĉiu aparta kazo. Enmiksiĝo okazos kiam ajn la peto de individuo, instigita per religiaj kredoj aŭ konvinkiĝoj, esti redaktita por alternativa civilservo estas malakceptita fare de naciaj aŭtoritatoj ([Dyagilev v. Rusio](#), 2020, §§ 60, 64 kaj 85; [Papavasilakis kontraŭ Grekio](#), 2016, § 50). Eĉ se la Kortumo konservas sian kontrolan funkcion, ĝi dependos de la konkludoj atingitaj de efika hejma mekanismo post ekzameno de individua peto, krom en kazoj de arbitreco aŭ manifesta malracia ([Dyagilev v. Rusio](#), § 87).

81. Ekzemple, la Kortumo trovis neniun malobservon de la negativa devontigo en la kazo de viro kiu asertis esti subite realigis sian aliĝon al pacisma filozofio dum partoprenado en seminario kun vido trovi "leĝan manieron eviti militservon" baldaŭ. post fariĝi eblo esti vokita por ĝi. La Kortumo akceptis la konkludojn de la enlandaj aŭtoritatoj laŭ kiuj la kandidato ne pruvis gravan kaj nesupereblan konflikton inter la devo servi en la armeo kaj liaj konvinkiĝoj ([Dyagilev v. Rusio](#), 2020, §§ 88-94).

82. Krome, principe, malakcepto de peto por plenumi alternativan civilan servon anstataŭ militservon estas en si mem enmiksiĝo en la ekzercado de la rajtoj protektitaj laŭ Artikolo 9, eĉ se ĝi ne estas sekvata de kondamno ([Teliatnikov v. Litovio](#), 2022, § 91). La opcio de simple prokrasti la armean devontigon ne reprezentas solvon al la problemo (ibid., § 100).

83. Trie, la konduto de la alternativa servo ankaŭ devas kontentigi iujn kondiĉojn; alivorte, la alternativaj aranĝoj faritaj de la Ŝtato devas esti taŭgaj al la postuloj de la konscienco kaj kredoj de la individuo. Eĉ se la Kontraktantaj Ŝtatoj havas certan marĝenon de aprezo koncerne la manieron en kiu iliaj sistemoj de alternativa servo estas organizitaj kaj efektivigitaj, ili devas fari tion, aŭ laŭleĝe aŭ praktike, tiel por certigi ke ĝi estas vera alternativa servo de klare civila naturo, kiu devus esti nek malkuraĝa nek puna karaktero. Dum decidado ĉu alternativa servo estas de vere civila naturo, la Tribunalo konsideras plurajn faktorojn, inkluzive de la naturo de la laboro farita, aŭtoritato, kontrolo, uzeblaj reguloj kaj aspektoj ([Adyan kaj Aliaj v. Armenio](#), 2017, §§ 67-68); [Teliatnikov v. Litovio](#), 2022, § 106).

84. Tiel, la Kortumo trovis malobservon de Artikolo 9 en la kazo de kvar Armenaj Atestantoj de Jehovo juĝitaj pro esti rifuzita plenumi aŭ armean aŭ alternativan civilservon pro siaj religiaj kredoj. Kvankam rekrutoj povis elekti ĉi-lastan specon de servo kaj estis asignitaj al tiaj civilaj institucioj kiel orfejoj, pensiulejoj kaj hospitaloj, la sistemo havebla al la

kandidatoj tiutempe ne estis de vere civila naturo, ĉar ĝi havis du ĉefajn mankojn. Antaŭ ĉio, la servo ne estis sufiĉe apartigita de la armea sistemo:

la militistaro estis implikita en la inspektado de la civilaj institucioj, aranĝante regulajn punktokontrolojn, prenante mezurojn en la okazaĵo de neaŭtorizita foresto, ordigante translokigojn kaj determinante taskojn kaj la aplikadon de armeaj regularoj. Koncerne aspektojn, civilsoldatoj estis postulataj por porti uniformon. Due, la programo estis konsiderinde pli longa ol la periodo de militservo (42 monatoj kontraŭ 24), kiu nepre havis malkuraĝigan, aŭ eĉ punan, efikon ([Adyan kaj Aliaj v. Armenio](#), 2017, §§ 69-72).

85. Egale, la Kortumo trovis malobservon de Artikolo 9 en la kazo de ministro de la Atestantoj de Jehovo konfeso, al kiu estis rifuzita la ebleco de sendevigo kaj de deviga militservo kaj de la alternativa formo de servo, kontrolita fare de la armeo, kaj la opcio de elfarado de pure civila alternativa servo, sur la tereno, aparte, ke ĉi-lasto opcio ne estis antaŭvidita en litova juro. Komence nur ministroj el la naŭ tradiciaj religioj en Litovio estis plene esceptitaj de militservo; la Atestantoj de Jehovo ne estis inkluditaj inter tiuj religioj. En 2017, tamen, la Litova Konstitucia Tribunalo flankenlasis tiun privilegion, deklarante jene:

"... konvinkiĝoj, praktikita religio, aŭ kredo eble ne funkcias kiel pravigo por ... malsukceso observi leĝojn ... kaj, efektivigante siajn aŭ ŝiajn rajtojn kaj ekzercante siajn aŭ ŝiajn liberecojn, ĉiu devas observi la Konstitucion kaj leĝojn. kaj ne devas limigi la rajtojn kaj liberecojn de aliaj homoj ... Interalie, tio signifas ke, surbaze de liaj aŭ ŝiaj konvinkiĝoj, praktikita religio, aŭ kredo, neni povas rifuzi plenumi konstitucie establitajn devontigon, [kiel ekzemple] la devo de civitano plenumi armean aŭ alternativan nacian defendservon, aŭ postuli la sendevigon de tiuj impostoj."

Tamen, aboliciante privilegion kiu estis, antaŭ ĝi, diskriminacia, la juĝo de la Konstitucia Kortumo kreis situacion kiu estis eĉ malpli favora al la kandidato. La tribunalo diris ke la litova sistemo de deviga militservo ne frapis justan ekvilibron inter la intereso de socio kaj tiuj de militrifuzantoj kiuj deziris kontribui al socio alimaniere ol elfarante militservon. En ĉi tiu specifa kazo, anstataŭ esplori ĉu la rifuzo sendevigi la kandidaton de la militservo estis vere bazita sur solidaj kialoj, la administraj tribunaloj sisteme atribuis pli grandan pezon al la konstituciaj devoj de civitanoj rilate al la ŝtato ol al la dekstro. al religia libereco. Koncerne la alternativan servon disponeblan en Litovio, ĝi ne estis vera alternativa solvo, ĉar ĝi estis metita sub la kontrolon de la militistaro, kun la koncernaj regularoj priskribante tiujn, kiuj aliĝis al ĝi kiel "konskriptojn"

([Teliatnikov v. Litovio](#), 2022).

86. La Kortumo trovis malobservon de Artikolo 14 (malpermeso de diskriminacio) lige kun Artikolo 9 en tri kazoj en kiuj ministroj de la Atestantoj de Jehovo en Aŭstrio plendis ke al ili estis neitaj kompleta sendevigo de militservo kaj alternativa civila servo, kiel tia. sendevigo estis rezervita por ministroj de "rekonitaj religiaj asocioj", kaj estis neatingebla por tiaj "registrataj" religiaj organizoj kiel la Atestantoj de Jehovo tiutempe - malgraŭ la simileco de la funkcioj ekzercitaj fare de ĉiuj religiemaj ministroj ([Löffelmann v. Aŭstrio](#), 2009; [Gütl](#)

[v. Aŭstrio](#), 2019; [Lang v. Aŭstrio](#), 2009). Aliflanke, la tribunalo trovis neniun malobservon de Artikolo 14 lige kun Artikolo 9 en la kazo de evangelia predikisto al kiu estis neita kompleta sendevigo de armea kaj civila servo. En tiu kazo la Kortumo notis ke la kandidato neniam petis statuson de "rekonita religia asocio"; lia situacio estis tial ne komparebla al tiu de ministroj gvidantaj kultadon en tiaj asocioj ([Koppi v. Aŭstrio](#), 2009).

87. Koncerne kompenson por personoj, kiuj suferis malobservon de la rajto al konscienc-objeto en la pasinteco, la Kortumo deklaris evidente nefundamenta peto prezentita de Sepa Taga Adventisto kiu estis konskriptita dum la komunista epoko kaj estis kondamnita al malliberigo. pro la "malobemo" esti rifuzinta ĵuron kaj ĉeesti la simbolan prezenton de sia armilo sabate. Post la kolapso de komunismo kaj la establado de la demokratia reĝimo li ne ricevis pli altan pensionon kaj aliajn avantaĝojn donitajn perleĝe al la viktimoj de politika persekuto sub la malnova reĝimo, surbaze de enlanda jurisprudenco laŭ la efiko ke konvinkiĝoj. ĉar armea malobeco - pro kiaj ajn kialoj - ne estis

konsiderata kiel "politika persekuto". Sub Artikolo 14 lige kun Artikolo 9, la kandidato plendis pri la rifuzo de la enlandaj tribunaloj konsideri la fakton ke lia konvinkigo estis motivita per liaj religiaj kredoj. La tribunalo regis ke kvankam la pozitivaj devontigoj fluantaj de Artikolo 14 povis devigi la Ŝtaton elimini la negativajn sekvojn por konscienculoj de iuj konvinkigoj por armea malobeado, ili neniel implikis valorigi la menciitajn konvinkigojn en pozitiva maniero donante financajn avantaĝojn rezervitajn por aliaj kategorioj de personoj. En tiu kazo la kontestita jurisprudenco havis objektivan kaj akcepteblan pravigon konsonancan kun la normala marĝeno de aprezo de la Ŝtato ([Baciu v. Rumanio](#) (dec.), 2013).

88. Finfine, kie la leĝaro disponigas alternativan civilan servon, kredanto ne povas esti kritikita pro iniciatado de konversacio kun soldatoj, en kiu li kuraĝigis ilin, sen premo aŭ ĉikano sed per argumentoj de religia naturo, elekti ĉi tiun opcion anstataŭ militservon. . Protektita de Artikolo 9, tia konversacio ne povas esti klasifikita kiel "incito forlasi civitajn devojn" kaj kunporti malfavorajn sekvojn por la religia komunumo de tiu kredanto ([Taganrog LRO kaj Aliaj v. Rusio](#), 2022, §§ 169-170).

89. Koncerne lernejojn, la Kortumo trovis neniun malobservon de Artikolo 9 en la kazoj de du junaj Atestantoj de Jehovo frekventantaj ŝtatajn mezlernejojn en Grekio, kiuj estis punitaj kun unu aŭ du tagoj de suspendo de lernejo pro rifuzo partopreni lernejon. parado festanta la datrevenon de la ekapero de milito inter Faŝisma Italio kaj Grekio. La kandidatoj informis la lernejestrojn de siaj respektivaj lernejoj, ke iliaj religiaj kredoj malpermesis al ili partopreni en la memorfesto de milito partoprenante, antaŭ la civilaj, Ekleziaj kaj armeaj aŭtoritatoj, en lerneja parado kiu sekvas oficialan meson kaj estus. okazos en la sama tago kiel militista parado. Trovinte neniun malobservon, rilate la gepatrojn, de la rajto certigi siajn filinojn.

edukado kaj instruado konforme al siaj propraj filozofiaj konvinkoj (Artikolo 2 de Protokolo n-ro 1), la Kortumo atingis la saman konkludon koncerne la rajton je religia libereco rilate la filinojn mem. Ĝi notis ke ili estis sendevigitaj de religia edukado kaj ortodoksa meso kiel postulate. Koncerne la devigan partoprenon en la lerneja parado, la Kortumo diris ke nek la celo de la parado nek la aranĝoj por ĝi povus esti ofendinta la pacifismajn konvinkigojn de ambaŭ knabinoj, kaj ke tiaj memorceremonioj de naciaj okazaĵoj servis, laŭ ilia maniero, kaj pacismajn celojn kaj la ĝenerala intereso ([Valsamis v. Grekio](#), 1996; [Efstratiou kontraŭ Grekio](#), 1996). En principo, tamen, la Ŝtato ne povas devigi individuojn partopreni festojn dum ferioj, ĉu civilaj (laikaj) aŭ religiaj, kaj la rifuzo de anoj de aparta religio partopreni en ili ne povas pravigi subpremajn rimedojn prenitajn kontraŭ la religia komunumo en demando ([Taganrog LRO kaj Aliaj v. Rusio](#), 2022, § 182).

90. En la civila kampo, la intereso de kandidato ne devi agi kontraŭe al sia konscienco povas esti grave limigita de la publika intereso certigi egalan traktadon por ĉiuj uzantoj, precipe koncerne la traktadon de samseksaj paroj ([Eweida kaj Aliaj v. . la Unuiĝinta Reĝlando](#), 2013, § 105).

La Komisiono ankaŭ akceptis, ke la konvinkoj esprimataj en ekzercado de la konscienco-klaŭzo en profesia kunteksto – ekzemple la konscienco-klaŭzo de advokato – povas, principe, eniri la amplekson de Artikolo 9. Tiel, pro ĝia specifeco kaj malgraŭ ĝia profesia naturo, , tia paragrafo eble iĝos konfuzita kun la personaj konvinkigoj de la advokato en lia kapacito ne kiel oficiro de la tribunalo sed kiel privata individuo ([Mignot v. France](#), Komisiona decido de la 21-a de oktobro 1998).

91. La Kortumo trovis neniun malobservon de Artikolo 9 (sole aŭ lige kun Artikolo 14 de la Konvencio pri malpermeso de diskriminacio) en la sekvaj kazoj:

disciplinaj procedoj kontraŭ kristana dungito de loka aŭtoritato pro rifuzo labori pri registrado de samseksemaj civilaj kuniĝoj, kaj ŝia maldungo ([Eweida kaj Aliaj kontraŭ Britio](#), 2013, §§ 102-106);

disciplinaj procedoj kontraŭ privatfirmaa dungito pro rifuzo disponigi psikoseksan terapion por samseksaj paroj, kaj lia maldungo post tiuj procedoj ([ibid.](#), §§ 107-110).

92. La organoj de la Konvencio ankaŭ rifuzis agnoski la rajton al konscienca objeto, kaj tial trovi ajnan malobservon de Artikolo 9 de la Konvencio, en la sekvaj kazoj:

la rifuzo de pacifisma kvakero pagi certan procenton de sia imposto krom se li povus esti certa, ke ĝi ne estus asignita al financado de la milita sektoro ([C. v. Britio](#), Komisiona decido de la 15-a de decembro 1983; tiu aliro estis konfirmita en [H. kaj B. v. Britio](#), Komisiona decido de 18 julio 1986), kaj la rifuzo de franca impostpaganto kiu estis malfavora al aborto por pagi procenton de la imposto uzita por financado de abortoj ([Bouessel du Bourg v. France](#), Komisiona decido de la 18-a de februaro 1993). En ĉiuj tiuj kazoj la tribunalo diris ke la ĝenerala devontigo pagi imposton havis, en si mem, neniun specifan efikon laŭ la individua konscienco, ĉar la neŭtraleco de la devontigo estis ilustrita per la fakto ke individuaj impostpagantoj ne povis influi la asignon de impostoj. aŭ decidi tian asignon post kiam la impostoj estis pagigitaj;

disciplina puno trudita al advokato pro formale rifuzo plenumi taskojn al kiuj li estis oficiale asignita laŭleĝe, reprezentante personojn tenitajn en policgardo, pro tio, ke li principe kontraŭis la koncernan leĝon. Akceptante ke la advokataj profesia konscienco-klaŭzo povus eniri en la amplekso de Artikolo 9, la Komisiono notis ke la kandidato simple kontestis la koncernan juran sistemon, sen iam plendi pri esti postulata aperi en reala kazo kiu ofendis lian konsciencon. , kiu eble permesis al li fidi je la menciita klaŭzo ([Mignot v. France](#), Komisiona decido de la 21-a de oktobro 1998);

kazo en kiu la kandidatoj, la kunposedantoj de apoteko, rifuzis vendi la kontraŭkoncipan pilolon en sia apoteko pro siaj religiaj kredoj ([Pichon kaj Sajous v. France](#)). (dec.), 2001).

93. La Kortumo ankaŭ malakceptis la sekvajn petojn:

kandidatiĝo prezentita de senlaborulo – kiu deklaris, ke li apartenas al neniuj aparta religio – kies senlaboreco estis provizore ĉesigita post kiam li rifuzis laboron kiel akceptisto en konferenca kaj seminaria centro apartenanta al la loka protestanta eklezio. La tribunalo notis, ke la koncerna tasko nur implikis helpi klientojn, ke laŭdifine la laboro estis senrilata al iu speco de religiaj kredoj, kaj ke ne estis pruvite ke la tasko malobeus la liberecon de la kandidato ne adheri al religio ([Dautaj kontraŭ Svislando](#) (dec.), 2007);

kandidatiĝo prezentita de kuracisto dungita de publiksana asekuro-sekcio, kiu estis eksigita pro rifuzo fari medicinan ekzamenon de metilernanto ĉar li timis "eban antaŭjuĝon" kiu povus konduki al malfacilaĵoj se li devus labori kun la metilernanto en la estonteco. La Kortumo rimarkis, ke la sinteno de la kandidato ne konsistigis esprimon de kohera opinio pri fundamenta problemoj kaj ke li ne klarigis la moralan dilemon, kiun li deziris eviti. Tial, ekzistis neniuj "manifestiĝoj de personaj kredoj" por la celoj de Artikolo 9 ([Blumberg v. Germanio](#)

(dec.), 2008);

kandidatiĝo prezentita de pluraj rusaj ŝtatanoj plendantaj pri leĝaro, kiu atribuis individuajn "impostpagantojn" al ĉiuj impostpagantoj kaj kiun ili konsideris kiel antaŭulo de la Signo de la Antikristo. La Kortumo rimarkis, ke ĉi tiu mezuro validis neŭtrale kaj ĝenerale en la publika sfero, kaj ke la kandidatoj ne estis postulataj peti, aŭ uzi, la numerojn de la impostpagantoj, ĉar la leĝo eksplicite rajtigis la plej multajn impostpagantojn ne uzi ĝin en oficialaj dokumentoj. Krome, la Kortumo ripetis, ke la enhavo de oficialaj dokumentoj aŭ datumbazoj ne povus esti determinita per la deziroj de la

individoj listigitaj en ĝi. Sekve okazis neniu enmiksiĝo en la rajtoj certigitaj sub Artikolo 9 ([Skugar kaj Aliaj v. Rusio](#) (dec.), 2009).

B. Pozitiva aspekto

1. Ĝeneralaj principoj

94. Dum religia libereco estas ĉefe afero de individua konscienco, ĝi ankaŭ implicas, interalie, liberecon "manifesti [sian] religion" sole kaj private aŭ en komunumo kun aliaj, publike kaj ene de la rondo de tiuj, kies kredo. oni dividas. Artikolo 9 listigas kelkajn formojn kiuj

manifestiĝo de onies religio aŭ kredo povas preni, nome kultado, instruado, praktiko kaj observo ([Metropola Preĝejo de Besarabio kaj Aliaj v. Moldavio](#), 2001, § 114).

95. Krom en tre esceptaj kazoj, la rajto je religia libereco kiel certigite per la Konvencio estas malkongrua kun iu ajn potenco flanke de la Ŝtato por taksu la legitimecon de religiaj kredoj aŭ la manierojn en kiuj tiuj kredoj estas esprimitaj ([Hassan kaj Tchaouch v. Bulgario](#) [GC], 2000, § 76; [Leyla Şahin kontraŭ Turkio](#) [GC], 2005, § 107). Efektive, religiaj kaj filozofiaj kredoj koncernas individuojn.

sintenoj al religio, areo en kiu eĉ subjektivaj perceptoj povas esti gravaj pro la fakto ke religioj formas tre larĝan dogman kaj moralan unuon kiu havas aŭ povas havi respondojn al ĉiu demando de filozofia, kosmologia aŭ morala naturo ([İzzettin Doğan kaj Aliaj](#)

[v. Turkio](#) [GC], 2016, § 107). Sekve, la Ŝtato havas mallarĝan marĝenon de aprezo kaj devas antaŭenigi seriozajn kaj devigajn kialojn por enmiksiĝo kun la elektoj kiujn homoj povas fari laŭ la religia normo de konduto ene de la sfero de sia persona aŭtonomio.

Enmiksiĝo povas esti pravigita al la lumo de paragrafo 2 de Artikolo 9 se iliaj elektoj estas malkongruaj kun la ĉefaj principoj subestas la Konvencion, kiel ekzemple poligamia aŭ neplenaĝa geedziĝo aŭ flagra rompo de seksegaleco, aŭ se ili estas truditaj. sur la kredantoj per forto aŭ devigo ([Atestantoj de Jehovo de Moskvo kaj Aliaj kontraŭ Rusio](#), 2010).

96. Artikolo 9 ne protektas ĉiun agon motivigitan aŭ inspiritan de religio aŭ kredo kaj ne ĉiam certigas la rajton kondukti en la publika sfero en maniero diktita aŭ inspirita de onies religio aŭ kredoj ([Kalaç v. Turkio](#), 1997). Simile, kiel ĝenerala regulo, ĝi ne donas rajton rifuzi, surbaze de religiaj konvinkoj, observi leĝaron, kies funkciado estas antaŭvidita de la Konvencio kaj kiu aplikas neŭtrale kaj ĝenerale ([Fränklin-Beentjes kaj CEFLU- Luz da Floresta kontraŭ Nederlando](#) (dec.), 2014). Se ago kiu estas inspirita, motivita aŭ influita de religio aŭ aro de kredoj devas kalkuli kiel "manifestiĝo" de ĉi-lasta en la signifo de Artikolo 9, ĝi devas esti intime ligita al la religio aŭ kredoj koncernaj. Unu ekzemplo povus esti ago de kultado aŭ sindonemo kiu formas parton de la praktiko de religio aŭ kredoj en ĝenerale agnoskita formo. Tamen, la "manifestiĝo" de religio aŭ kredo ne estas limigita al tiaj agoj; la ekzisto de sufiĉe proksima kaj rekta ligo inter la ago kaj la subesta kredo devas esti determinita sur la faktoj de ĉiu kazo. Aparte, kandidatoj asertantaj ke antaŭfiksita ago falas ene de sia libereco manifesti sian religion aŭ kredojn ne estas postulataj por establi ke ili agis en plenumado de devo postulita de la koncerna religio ([SAS v. Francio](#)). [GC], 2014, § 55). Ekzemple, la Kortumo, surbaze de la oficiala pozicio de la Islama Komunumo en la respondita Ŝtato, agnoskis, ke la deziro de islama viro porti kranĉapon, kiu ne reprezentis fortan religian devon sed havis tiom fortajn tradiciajn radikojn ke ĝi estis konsiderita fare de multaj homoj konsistigi religian devon, estis protektita per Article 9 ([Hamidović v. Bosnio kaj Hercegovino](#), 2017, § 30).

97. Kelkfoje, ekzercante sian liberecon manifesti sian religion, individuoj eble bezonas konsideri sian specifan profesion aŭ kontraktan situacion ([X. v. Britio](#), Komisiona decido, 1981; [Kalaç v. Turkio](#), 1997, § 27; kaj [CR kontraŭ Svislando](#) (dec.), 1999).

98. La sekva superrigardo de la jurisprudenco de la Kortumo kovras la diversajn manifestiĝojn de religia libereco, de la plej personaj kaj intimaj formoj (rilataj sanproblemoj) ĝis la plej

komunumaj kaj publikaj esprimoj (pri libereco de kolektiva kultado kaj la rajto malfermi didomojn).

2. Libereco de religio kaj problemoj pri fizika kaj mensa sano

99. La Kortumo regis ke la rifuzo de sangotransfuzoj libere konsentitaj de la Atestantoj de Jehovo estas, principe, afero por la persona aŭtonomio de la individuo kaj kiel tia estas protektita de Artikoloj 8 kaj 9 de la Konvencio. En ĉi tiu kunteksto, la Kortumo unue notis ke rifuzi transfuzon ne povus esti egaligita kun memmortigo ĉar la Atestantoj de Jehovo ne rifuzis medicinan traktadon ĝenerale; transfuzo estis la nura medicina proceduro kiun ili malaprobis pro religiaj kialoj. Eĉ se la paciento rifuzas transfuzon kiu, laŭ konsiderata medicina opinio, estas absolute esenca por savi lian vivon aŭ malhelpi neripareblan damaĝon al lia sano, la Kortumo opiniis ke la libereco vivi sian propran manieron, elektado inkluzivas liberecon por plenumi agadojn perceptitajn kiel fizike damaĝaj aŭ danĝeraj por la koncerna individuo. En la sfero de kuracista helpo, eĉ kie rifuzo akcepti specialan traktadon povus havi mortigan rezulton, la altrudo de kuracado sen la konsento de mense kompetenta plenkreska paciento malhelpus lian aŭ ŝian rajton al fizika integreco kaj influus la rajtojn, protektita sub Artikolo 8. Tamen, se tia persona libereco devas esti aŭtentaj pacientoj devas povi fari elektojn konforme al siaj propraj opinioj kaj valoroj

eĉ se tiuj elektoj ŝajnas neraciaj, malkonsilataj aŭ senpripense al aliaj. Konsiderinte la signifan hejman leĝaron, la Kortumo trovis, ke ĝi disponigis sufiĉan protekton por kaj la libereco de elekto de plenkreskaj pacientoj kaj la objektivaj intereso de neplenaĝuloj (povigante la tribunalojn por nuligi la opozicion de la gepatroj al kuracado verŝajne ŝpari la vivon de la infano.). Sekve, la malpermeso de sangotransfuzoj en la instruado de la Atestantoj de Jehovo ne povas servi kiel pravigo por dissolvi la organizon kaj malpermesante ĝiajn agadojn ([Atestantoj de Jehovo de Moskvo kaj Aliaj v. Rusio](#), 2010, §§ 131-144; [Taganrog LRO kaj Aliaj kontraŭ Rusio](#), 2022, §§ 162-165).

100. Koncerne la religia libereco de pacientoj enfermitaj en psikiatria hospitaloj, la pozicio de malsupereco kaj senpoveco, kiu estas karakteriza por tiaj pacientoj, postulas pliigitan vigladon en revizio ĉu la Konvencio, kaj precipe la artikolo 9, estis plenumita ([Mockutė v. Litovio](#), 2018, § 122). Estas vere, ke psikiatria traktado povas postuli, ke la psikiatro diskutu diversajn aferojn, inkluzive de religio, kun paciento. Tamen, estas neakceptebla, ke psikiatro esploru la kredojn de la pacientoj por "korekti" ilin kiam ne ekzistas klara kaj baldaŭa risko, ke tiaj kredoj manifestiĝos en agoj danĝeraj por la paciento aŭ aliaj ([Mockutė](#)). [v. Litovio](#), 2018, § 129). La Kortumo tiel trovis malobservon de Artikolo 9 en la kazo de virino praktikante meditado en religia movado de Osho, kiu estis perforte akceptita en psikiatrio hospitalo, diagnozita kun akuta psikozo kaj konservita en hospitalo dum 52 tagoj, dum kiu tempo la medicina kunlaborantaro provis "korekti" ŝiajn kredojn malestimante ilin kaj instigante ŝin adopti kritika sinteno al meditado kaj la Osho-movado. Konsiderante la fakton ke la enhospitaligo de la kandidato post la dua tago estis kontraŭleĝa kaj nepravigebla laŭ enlanda juro, kaj ke la kandidato estis precipe dependa, vundebla kaj senpova rilate al la psikiatroj, la Kortumo trovis, ke okazis enmiksiĝo en ŝia religia libereco kaj ke tiu enmiksiĝo ne estis "preskribita perleĝe" ([Mockutė v. Litovio](#), 2018, §§ 107-131).

101. La Kortumo trovis malobservon de Artikolo 9 (same kiel de Artikolo 8 de la Konvencio koncerne respekton al privata kaj familia vivo) en kazo en kiu hospitalaj kuracistoj faris nekropsion sur kaj forigis organojn de trofrua bebo kiu havis mortis pro malofta malsano, malgraŭ la objetoj de la patrino kaj ŝia specifa deziro je rita entombigo laŭ la islama postulo ke la kadavro devis resti sendifekta. La tribunalo opiniis ke la aŭtoritatoj ne konvene balancis la konkurantajn rajtojn kaj interesojn, tio estas la postulojn de publika sano kaj la deziro de la patrino entombigi ŝian infanon laŭ la preskriboj de ŝia religio ([Polat v. Aŭstrio](#), 2021, §§ 89-91).

3. Observo de dietaj leĝoj kaj rita buĉado

102. La observado de dietaj leĝoj diktita de religio aŭ filozofia sistemo estas "praktiko" kiu estas protektita de Artikolo 9 § 1 de la Konvencio ([Cha'are Shalom Ve Tsedek kontraŭ Francio](#)). [GC], 2000, §§ 73-74; [Jakóbski kontraŭ Pollando](#), 2010; [Plenuma kamioneto de Moslims van België kaj Aliaj v. Belgio*](#), 2024, § 65). En du kazoj la tribunalo trovis malobservon de Artikolo 9 pro la rifuzo de prizonadministracio provizi la kandidatojn, kaptitojn de budhana kredo, per serviandaĵoj, kvankam tia aranĝo ne estintus troa ŝarĝo por la koncernaj malliberejoj. ([Jakóbski v. Pollando](#), 2010; [Vartic v. Rumanio \(n-ro 2\)](#), 2013). En la dua el tiuj cititaj kazoj, precipe, la kandidato nur povis akiri dieton por malsanaj kaptitoj kiu enhavis viandon. La tribunalo notis ke la kandidato havis tre malmulte da amplekso por ricevi manĝaĵon kiu observis lian religion, precipe post kiam la Justicministro malpermesis manĝpakaĵojn ricevi poŝte ([ibid.](#), §§ 47-50).

103. Male, la Komisiono deklaris neakceptebla aplikaĵo en kiu la kandidato, ortodoksa judo plenumanta malliberecan punon, plendis ke li ne estis regule provizita per koŝera manĝaĵo. La Komisiono notis ke al la kandidato estis ofertita vegetarana koŝera dieto, ke la Ĉefrabeno estis konsultita pri la afero kaj ke li aprobis la iniciatojn prenita de la aŭtoritatoj por respekti la religiajn rajtojn de la kandidato ([X. v. la Unuiĝinta. Regno](#), Komisiona decido de 5 marto 1976).

104. La Kortumo trovis neniun malobservon de Artikolo 9, prenita sole aŭ en kombinaĵo kun Artikolo 14 de la Konvencio (malpermeso de diskriminacio) en kazo en kiu la kandidato asocio, franca ultra-ortodoksa juda liturgia asocio kies membroj postulis la rajton. manĝi "glatt" viandon de bestoj buĉitaj laŭ pli striktaj preskriboj ol la norma kaŝruto, plendis pri la rifuzo de la naciaj aŭtoritatoj doni al ĝi la bezonatan aprobon por rajtigi siajn proprajn buĉistojn fari la bezonatan ritan buĉadon, kvankam ĝi donis tian. aprobo al la Juda Konsistoria Asocio de Parizo, al kiu apartenas la granda plimulto de judoj en Francio.

Rimarkante, ke la petanta asocio povus facile akiri provizojn de "glatt" viando en Belgio kaj ke kelkaj buĉbutikoj funkciigantaj sub la kontrolo de la Konsistorial Asocio disponigis al judoj laŭregule atestitan "glatt" viandon, la Kortumo regis ke la neo de aprobo. plendis ne konsistigis enmiksiĝon al la rajto de la kandidato al libereco manifesti sian religion. Ĝi precizigis, ke ĉar la petanta asocio kaj ĝiaj membroj povis havigi la koncernan viandon, la rajto je religia libereco garantiita de Artikolo 9 de la Konvencio ne povis etendiĝi al la rajto partopreni persone en la plenumado de rita buĉado kaj la posta. atestadprocezo ([Cha'are Shalom Ve Tsedek v. Francio](#) [GC], 2000, § 82).

105. La Kortumo ankaŭ trovis neniun malobservon de Artikolo 9, prenita aparte aŭ ligo kun Artikolo 14, koncerne la devon, trudita fare de la belgaj regionaj parlamentoj, miregigi bestojn antaŭ rita buĉado. En la koncerna kazo, la Flandra Regiono kaj la Valona Regiono finis la religian escepton al tiu devontigo, anstataŭigante ĝin kun devontigo uzi reigeblan miregigan proceduron kiu ne povis rezultigi la morton de la besto kie buĉado estis de rita naturo. En kontrasto, la religia escepto daŭre validis en la Brusela-Kapitala Regiono, kie la regiona Parlamento ekzamenis sed malaprobis projekton de leĝaro pri abolicio de la escepto. La Belga Konstitucia Kortumo konfirmis la laŭkonstituciecon de la pribatalitaj dekretoj, surbaze, interalie, de juĝo de la Justickortumo de la Eŭropa Unio (CJUE), kiu konkludis, ke la koncernaj dispozicioj de EU-juro (aparte, la Ĉarto de Fundamentaj Rajtoj), ne malhelpis nacian leĝaron kiu postulis, en la kunteksto de rita buĉado, reigeblan miregigan proceduron kiu ne rezultigus la morton de la besto. La Kortumo agnoskis ke en la donita kazo okazis enmiksiĝo kun la religia libereco de la kandidatoj (pluraj islamaj organizoj kaj pluraj islamaj aŭ judaj kredantoj), sed ke tiu enmiksiĝo traktis la legitiman celon de protekto de "publika moralo", ampleksante. , inter aliaj konceptoj, besta bonfarto. Konsiderante la marĝenon de aprezo aljuĝita al la ŝtato en

ĉi tiu areo, al la kvalito kaj kohereco de la parlamenta ekzamenado kaj la posta dunivela jura ekzamenado (de la CJUE kaj la Konstitucia Tribunalo), kaj al la fakto ke la kandidatoj ankoraŭ povis akiri viandon de bestoj buĉitaj laŭ la juda aŭ Islamaj ritoj kaj sen miregigo, de la Brusela-Kapitala Regiono aŭ de eksterlande, la Kortumo opiniis ke la enmiksiĝo pri kiu plendis ne estis misproportia. Finfine, la tribunalo finis ke ekzistis neniu diskriminacio kontraŭe al Artikolo 14, ĉu inter la judaj aŭ islamaj kredantoj kaj ĉasistoj aŭ fiŝkaptistoj (ĉar la kondiĉoj por senvivigado de la besto malsamis sufiĉe), inter la judaj aŭ islamaj kredantoj kaj la resto de la loĝantaro, kaj inter la judaj kredantoj kaj la islamaj kredantoj ([Executive van de Moslims van België and Others v. Belgium*](#), 2024, § 65).

4. Portado de religiaj vestoj kaj simboloj

106. Sana demokratia socio devas toleri kaj subteni plurecon kaj diversecon en la religia sfero. Krome, individuo, kiu igis religion centran domon de sia vivo, devas, principe, povi komuniki tiun kredon al aliaj, interalie portante religiajn simbolojn kaj vestaĵojn ([Eweida kaj Aliaj v. Britio](#), 2013, § 94). Porti tian simbolon aŭ vestaĵon kiel motive per la kredo de la persono kaj lia aŭ ŝia deziro atesti tiun kredon konsistigas manifestiĝon de lia aŭ ŝia religia kredo, en la formo de kultado, praktiko kaj observo; ĝi do estas ago protektita de Artikolo 9 § 1 ([ibid.](#), § 89). Ekzemple, la

Tribunalo eksplicite akceptis ke la deziro de islama viro porti kranĉapon, kiu ne reprezentis fortan religion devon sed havis tiel fortajn tradiciajn radikojn ke estis konsiderita fare de multaj homoj konsistigi religion devon, estis protektita per Article 9 ([Hamidović v. kaj Hercegovino](#), 2017, § 30).

107. Tamen, la rajto porti religiajn vestaĵojn kaj simbolojn ne estas absoluta kaj devas esti ekvilibra kun la legitimaj interesoj de aliaj naturaj kaj juraj personoj. La nuna jurisprudenco de la Kortumo en tiu ĉi kampo ampleksas kvar malsamajn kampojn: a) la publika spaco; b) lernejoj kaj universitatoj; c) la publika servo kaj la publikaj servoj; kaj d) la laborejo.

108. Unue, koncerne la unuan hipotezon de portado de religiaj vestaĵoj kaj simboloj en la publika spaco, la Kortumo trovis malobservon de Artikolo 9 ekestiganta de la krima juĝo de kandidatoj kiuj estis membroj de religia grupo nomita "Aczimendi tarikati", sur la bazo de turka leĝaro malpermesanta la portadon de certaj specoj de religiaj kostumoj en publikaj lokoj malfermitaj al ĉiuj, ekstere de religiaj ceremonioj. En ĉi tiu kazo la koncerna kostumo konsistis el nigra turbano, nigra sirwal-pantalono kaj nigra tuniko, akompanita de bastono. Konsiderante la cirkonstancojn de la kazo kaj la vortumon de la decidoj donitaj de la enlandaj tribunaloj, kaj konsiderante la gravecon de la principo de sekularismo al la demokratia sistemo en Turkio, la Kortumo akceptis tion ĉar la koncerna enmiksiĝo estis celita por certigi la respekton de laikaj kaj demokratiaj principoj, ĝi persekutis plurajn el la legitimaj celoj listigitaj en Artikolo 9 § 2, t.e. la protekto de publika sekureco, publika ordo kaj la rajtoj kaj liberecoj de aliaj. La Kortumo tamen konsideris ke la neceso de la mezuro rilate tiajn celojn ne estis establita. Ĝi rimarkis, ke la malpermeso estis direktita ne al funkciuloj, kiuj estas postulataj montri diskretecon en ekzercado de siaj devoj, sed al ordinaraj civitanoj, kaj ke ĝi celis vestaĵojn portitajn ne en specifaj publikaj establaĵoj sed ĉie en la publika spaco. Krome, el la dosiero ne rezultis, ke la maniero kiel la kandidatoj – kiuj kolektiĝis ekster moskeo portante la koncernan kostumon kun la sola celo partopreni religion ceremonion –

manifestigis siajn kredojn per specifa speco de vestaĵo konsistigis aŭ povis konsistigi minacon al publika ordo aŭ rimedon por premo al aliaj. Finfine, respondante al la argumento de la turka registaro, ke la kandidatoj eble okupiĝis pri prozelitismo, la tribunalo trovis neniun indicon en la kaza dosiero por montri ke ili provis fari maljustan premon sur preterpasantoj en la stratoj kaj publikaj areoj en por reklami iliajn religiajn kredojn ([Ahmet Arslan kaj Aliaj v. Turkio](#), 2010).

109. Male, la Kortumo trovis neniun malobservon de Artikolo 9 en kazo kontraŭ Francio koncerne la leĝigon de leĝo punanta la uzadon en la publika spaco de vestaĵo intencita por kaŝi la vizaĝon (tial inkluzive de la burko kaj la nikabo). Tia ago estis puninda per monpuno kaj/aŭ deviga kurso pri civitaneco. La tribunalo konsideris ke tiu kazo devus signife de la kazo de [Ahmet Arslan kaj Aliaj v. Turkio](#), 2010, ĉar la plenvizaĝa islama vualo havis la apartecon tute kaŝi la vizaĝon, kun la ebla escepto de la okuloj. De la sama signo, la malpermeso en la franca kazo ne estis eksplicite bazita sur la religia signifo de la koncerna vestaĵo. La tribunalo agnoskis la legitimecon de la argumento de la respondita Registaro ke la vizaĝo ludis gravan rolon en homa interagado kaj ke individuoj kiuj ĉeestis en lokoj malfermitaj al ĉiuj eble ne dezirus vidi praktikojn aŭ sintenojn disvolviĝi tie kiuj fundamente pridubis la eblecon de malferma. interhomaj rilatoj, kiuj, pro establita konsento, formis nemalhaveblan elementon de komunuma vivo ene de la koncerna socio. La Kortumo tial akceptis ke la baro levita kontraŭ aliaj per vualo kaŝanta la vizaĝon estis perceptita fare de la respondita Ŝtato kiel malobservo de la rajto de aliaj vivi en spaco de socianiĝo kiu faciligis kunvivadon; alivorte, la Ŝtato povus trovi esenca doni apartan pezon en ĉi tiu rilato al la interago inter individuoj kaj povus konsideri tion malfavore influita de la fakto ke kelkaj kaŝis siajn vizaĝojn en publikaj lokoj. Dum ĝi esprimas iom da dubo pri la neceso trakti la koncernan defion per ĝenerala malpermeso (konsiderante la malgrandan nombron da virinoj engaĝitaj) kaj esprimante ĝian zorgojn pri la risko de negativa efiko al la socia situacio de la koncernaj virinoj, kiu povus trovi sin izolitaj, la Kortumo trovis ke la respondita Ŝtato ne preterpasis sian marĝenon de aprezo, precipe pro la mildeco de la punoj altiritaj ([SAS v. Francio](#)). [GC], 2014). Pro la samaj kialoj la Kortumo atingis la saman konkludon en du kazo kontraŭ Belgio koncerne lokan regularon kaj nacian leĝon tre similan al franca leĝaro, eĉ se la punoj truditaj per belga juro estis konsiderinde pli pezaj ([Dakir v. Belgio](#), 2017; [Belcacemi kaj Oussar v. Belgio](#), 2017).

110. La organoj de la Konvencio ĉiam rifuzis agnoski la meritojn de plendoj pri deviga provizora forigo pro sekurecaj kialoj de vestaĵo asociita kun religio. Ekzemple, ili malakceptis aplikojn koncerne:

la monpuno de praktikanta sikh pro malobservo de la devo de motorciklantoj porti kraŝkaskon; la kandidato asertis ke lia religio postulis lin porti turbanon ĉiam, kio malebligis porti kaskon ([X. v. Britio](#), Komisiona decido de 12 julio 1978);

la devo de praktikanta sikho forigi sian turbanon pasante la trairstanilon antaŭ eniri la flughavenan forirsalono ([Phull v. France](#)) (dec.), 2005);

devo trudita al kandidato, kiu iris al la Ĝenerala Konsulejo de Francio en Maroko por peti vizon, forigi sian vualon por identeckontrolo; rifuzinte fari tion, ŝi estis malhelpita eniri la Konsulejon kaj estis nekapabla akiri sian vizon. La Kortumo malakceptis la argumenton de la kandidato, ke ŝi estus preta forigi sian vualon, sed nur en la ĉeesto de virino; ĝi konsideris ke la fakto ke la francaj konsulaj aŭtoritatoj ne asignis inan oficiron por efektivigi la identigon de la kandidato ne superas la marĝenon de aprezo de la Ŝtato en tiuj aferoj ([El Morsli v. France](#)) (dec.), 2008);

la devontigo aperi nudkape en identaj fotoj por oficialaj dokumentoj kaj, pli specife, la devo trudita al islama studento disponigi identecfoton montrantan ŝian nudkapan por akiri ŝian universitatan diplomon ([Karaduman v. Turkio](#), Komisiona decido de la 3-a de majo 1993; [Araç v. Turkio](#) (dec.), 2006);

la devo esti nudkapa en identecfotoj por oficialaj dokumentoj kaj, pli specife, la rifuzo de la aŭtoritatoj akcepti fotojn montrantajn la kandidaton, sikhon, portanta turbanon ([Mann Singh kontraŭ Francio](#)). (dec.), 2008).

111. Koncerne la duan hipotezon de portado de religiaj simboloj kaj vestaĵoj en ŝtataj edukaj institucioj, la Kortumo ĉiam emfazis, ke Ŝtatoj ĝuas tre ampleksan marĝenon de aprezo en ĉi tiu kampo. Ne eblas distingi tra Eŭropo unuforman koncepton pri la signifo de religio en la socio, kaj la signifo aŭ efiko de la publika esprimo de religia kredo malsamos laŭ tempo kaj kunteksto. Reguloj en ĉi tiu sfero sekve varias de unu lando al alia laŭ naciaj tradicioj kaj la postuloj truditaj de la bezono protekti la rajtojn kaj liberecojn de aliaj kaj konservi la publikan ordon. Sekve, la elekto de la amplekso kaj formo kiun tiaj regularoj devus preni devas neeviteble esti lasita, ĝis punkto, al la ŝtato koncernita, ĉar ĝi dependos de la specifa hejma kunteksto ([Leyla Şahin v. Turkio](#)). [GC], 2005, § 109). La kazoj, kiuj estis taksitaj de la Kortumo de ĉi tiu vidpunkto, disiĝas en du malsamajn kategoriojn surbaze de ĉu la kandidato postulanta la rajton porti religian vestaĵon estis instruisto aŭ studento (aŭ lernanto).

112. Koncerne instruistojn, la Kortumo ekvilibrigis la rajton de la instruisto manifesti sian religion kontraŭ respekto al la neŭtraleco de la ŝtata edukado kaj la protekto de la legitimaj interesoj de la studentoj certigante interreligian harmonion. Kvankam estas laŭleĝe por Ŝtato trudi al publikaj funkciuloj, pro ilia statuso, devon sindeteni de ajna parado en la esprimo de siaj religiaj kredoj publike, publikaj funkciuloj estas individuoj kaj, kiel tia, kvalifikas por la protekto de Artikolo 9 de la Konvencio. Devas do al la Kortumo, konsiderante la cirkonstancojn de ĉiu kazo, determini ĉu justa ekvilibro estis trafita inter la fundamenta rajto de la individuo je religia libereco kaj la legitima intereso de demokrata Ŝtato certigi ke ĝia publika servo. konvene antaŭenigas la celojn listigitajn en Artikolo 9 § 2 ([Kurtulmuş](#)

[v. Turkio](#) (dec.), 2006). Tiurilate, oni devas konsideri la naturon mem de la profesio de ŝtatlernejaj instruistoj, kiuj estas kaj partoprenantoj en la ekzercado de eduka aŭtoritato kaj reprezentantoj de la Ŝtato antaŭ siaj lernantoj, kaj de la ebla prozelitismo efiko kiu portado. la koncernaj vestaĵoj aŭ simboloj povus havi sur ili. Krome, la aĝo de la lernantoj estas plia grava faktoro por esti konsiderata, ĉar pli junaj infanoj miras pri multaj aferoj kaj ankaŭ estas pli facile influeblaj ol pli maljunaj lernantoj ([Dahlab v. Svislando](#)). (dec.), 2001).

113. Konforme al ĉi tiu logiko, la Kortumo agnoskas ke la Ŝtato havas larĝan marĝenon de aprezo, kaj trovis evidente nebazitajn aplikojn koncerne:

malpermeso de ŝtata bazlerneja instruisto respondeca por klaso de malgrandaj infanoj (aĝaj inter kvar kaj ok) porti islaman kaptukon en la plenumado de siaj instruaj devoj. La Kortumo donis apartan gravecon al la fakto, ke porti la islaman kaptukon, "potencan eksteran simbolon", estis malfacile akordigebla kun la mesaĝo de toleremo, respekto al aliaj kaj, ĉefe, egaleco kaj nediskriminacio, kiun ĉiuj instruistoj en demokratia demokratio. socio devas transdoni al siaj lernantoj. Krome, la Kortumo malaprobis la akuzon de la kandidato, ke la kontestita mezuro konsistigis diskriminacion pro sekso (Artikolo 14 de la Konvencio), ĉar ĝi povus esti aplikita ankaŭ al viro kiu, en similaj cirkonstancoj, portis vestaĵojn kiuj klare identigis lin kiel homo. membro de malsama kredo ([Dahlab v. Svislando](#) (dec.), 2001);

disciplina sankcio trudita al kandidato, lektoro de ŝtata universitato en Turkio, pro porti la islaman kaptukon en la plenumado de siaj instruaj devoj malobee al la reguloj pri vesto por publikaj oficistoj. La Kortumo observis ke demokrata Ŝtato havis la rajton postuli siajn oficistojn esti lojalaj al la konstituciaj principoj sur kiuj ĝi estas fondita; la principo de sekularismo estas unu el la fundamentaj principoj de la turka Ŝtato; tial, la kandidato, persono en aŭtoritato en la universitato kaj reprezentanto de la Ŝtato kiu supozis la statuson de publika oficisto memvole, povus esti atendita observi la regulojn postulantajn ŝin ne esprimi siajn religiajn kredojn. publike en ostenta maniero. La tribunalo ankaŭ malakceptis la akuzon de la kandidato ke la kontestita iniciato sumiĝis al diskriminacio pro kaj sekso kaj religia alligiteco (Artikolo 14 el la Kongreso), kiel vira.

membroj de kunlaborantaro ankaŭ estis kondiĉigitaj de analogaj reguloj postulantaj ilin ne esprimi siajn religiajn kredojn en ostenta maniero ([Kurtulmuş v. Turkio](#) (dec.), 2006; vidu ankaŭ, por simila kazo koncerne la suspendon de instruistino de "İmam-Hatip" mezlernejo, [Karaduman v.](#) (dec.), 2007).

114. Koncerne lernantojn kaj studentojn, la Kortumo trovis neniun malobservon de Artikolo 9 aŭ evidentan misbazecon rilate la plendojn levitajn en la sekvaj kazoj:

malpermeso de medicina studento en turka Ŝtata universitato porti la islaman kaptukon en klaso. Konsiderante la specifan historion de Turkio kaj ĝia speciala konstitucia sistemo, la Kortumo rekonis la legitimecon de la klopodoj elspezitaj de la naciaj aŭtoritatoj por konservi la principon de sekularismo, unu el la fundamentaj principoj de la turka Ŝtato kiel interpretite fare de la turka Konstitucia Tribunalo. . La Kortumo konsideris tiun nocion de sekularismo kongrua kun la valoroj subtenantaj la Konvencion kaj kongrua kun la jurŝateco kaj respekto por homaj rajtoj kaj demokratio. Trovante neniun malobservon de Artikolo 9, la Kortumo uzis la sekvajn konsiderojn: la turka konstitucia sistemo emfazis seksan egalecon, unu el la fundamentaj principoj subtenantaj la Konvencion kaj unu el la celoj traktitaj fare de la membroŝtatoj de la Konsilio de Eŭropo; la temo de la islama kaptuko ne povus esti taksita en la kunteksto de Turkio sen konsideri la eblan efikon de ĉi tiu simbolo, prezentita aŭ perceptita kiel deviga religia devo, sur tiuj kiuj ne portis ĝin; laŭ la turkaj tribunaloj portanta la kaptukon alprenis politikan signifon en la lando; Turkio havis ekstremismajn movadojn klopodantajn trudi al socio kiel tutaĵo siajn religiajn simbolojn kaj koncepton de socio fondita sur religiaj preskriboj. Kontraŭ tia fono, la kontestitaj regularoj konsistigis iniciaton adaptitan al ekhavado de la diritaj legitimaj celoj kaj tiel konservado de pluralismo en la universitato ([Leyla Şahin v. Turkio](#) [GC], 2005);

malpermeso de lernantoj en mezlernejoj "İmam-Hatip" (turkaj ŝtatfinancitaj religiaj mezlernejoj) porti la islaman kaptukon ekstere de Koranaj klasoj kaj malpermeso de klaspartopreno de lernantoj portantaj la kaptukon. La Kortumo notis ke la koncernaj turkaj regularoj postulis ĉiujn mezlernejajn lernantojn porti uniformon kaj ekzameni lernejon nudkape; en la lernejoj "İmam-Hatip" estis unu escepto, ke knabinoj povis kovri sian kapon dum Koranaj lecionoj. Sekve, la kontestitaj regularoj konsistis el provizaĵoj de ĝenerala naturo uzeblaj al ĉiuj lernantoj nekoniderante iliaj religiaj kredoj; la provizaĵoj traktis la legitiman celon de konservado de la neŭtraleco de sekundara eduko por adoleskantoj kiuj povus esti eksponitaj al risko de premo ([Köse kaj Aliaj v. Turkio](#) (dec.), 2006);

la rifuzo de la francaj ŝtataj mezlernejoj akcepti lernantojn portantajn kaptukon al klasoj pri fizika edukado kaj sporto kaj ilia posta ekskludo de la lernejo pro nerespekto de deviga lerneja frekventado. Agnoskante la kongruecon de la franca laika modelo kun la valoroj subtenantaj la Konvencion, la Kortumo konsideris la hejman jurisprudencon el kiu rezultis ke la portado de religiaj signoj ne estis esence malkongrua kun la principo de sekularismo en lernejoj, sed iĝis tiel. laŭ la kondiĉoj en kiuj ili estis portitaj kaj la eblaj sekvoj de portado de tia signo. La tribunalo agnoskis ke ne estis malracie konsideri ke porti vualon kiel ekzemple la islama kaptuko estis malkongrua pro sano kaj sekureckialoj kun praktikado de sporto. Ĝi rimarkis precipe, ke la disciplinaj procedoj kontraŭ la kandidatoj plene kontentigis la devon ekvilibrigi ĉiujn en koncernajn interesojn. La respondita Ŝtato do ne preterpasis sian marĝenon de aprezo ([Dogru](#)

[v. Francio](#), 2008; [Kervanci v. Francio](#), 2008);

malpermeso de lernantoj en ŝtataj bazlernejoj kaj mezlernejoj en Francio portantaj "signojn aŭ vestaĵojn ostente manifestantajn sian religian apartenon", kiu malpermeso estis;

ĝenerala kaj ne limigita sole al sporteduko kaj sportklasoj, kaj la posta ekskludo de lernantoj por portado de islama kaptuko aŭ sikha turbano aŭ "keski" ("mini-turbano") en la lernejregiono. La Kortumo konsideris ke la celo protekti la konstitucian principon de sekularismo konforme al la valoroj subtenantaj la Konvencion estis sufiĉa pravigi la kontestitan iniciaton. Krome, la tribunalo diris ke la decido de la lernejestro rifuzi rajtigi islamajn lernantojn porti siajn kaptukon kaj tiam forigi ilin enirante la klasĉambron, aŭ anstataŭigi ilin per ĉapo aŭ bandano sen iuj religiaj implicoj, aŭ rajtigi sikhajn lernantojn. anstataŭigi iliajn turbanojn kun keskioj, ne estis kontraŭe al Artikolo 9 el la Konvencio ĉar ĝi eniris bone ene de la marĝeno de la Ŝtato de aprezo ([Gamaleddyn v. Francio](#)). (dec.), 2009; [Aktas](#)

[v. Francio](#) (dec.), 2009; [Ranjit Singh kontraŭ Francio](#) (dec.), 2009; [Jasvir Singh kontraŭ Francio](#) (dec.), 2009).

115. La tria hipotezo koncernas la portadon de religiaj simboloj kaj vestaĵoj en publikaj establaĵoj krom lernejoj (ministerioj, tribunaloj, lokaj aŭtoritatoj, publikaj hospitaloj ktp.). Unufoje denove la kazoj pripensitaj de la Kortumo povas esti dividitaj en du kategoriojn laŭ ĉu ili implikis oficialulojn aŭ uzantojn de publikaj servoj.

116. Antaŭ ĉio, koncerne la uzantojn de publikaj servoj, la esprimo "uzanto" devus esti komprenata ĉi tie en sia plej larĝa signifo, tio estas ĉiu individuo, kiu traktas la publikajn servojn en privata. kapablo (ĉu libervole aŭ pro neceso aŭ devigo). Male al ŝtatoficistoj, uzantoj ne estas Ŝtataj reprezentantoj okupiĝis pri publika servo kaj tial ne estasigitaj per devo de diskreteco en la publika esprimo de siaj religiaj kredoj ([Ebrahimian v. France](#), 2015, § 64; [Lachiri v. Belgio](#), 2018, § 44). La ĝenerala regulo estas do, ke la uzanto estas libera esprimi sian religian kredoj ene de publika konstruaĵo aŭ en liaj negocoj kun la publikaj aŭtoritatoj.

117. Tamen, tiu libereco ne estas absoluta. Ekzemple, dum tribunalo povas formi parton de la "publika spaco", male al laborejo, tamen ĝi ne povas esti konsiderata kiel publika loko same kiel strato aŭ vojo aŭ publika placo. Tribunalo estas "publika" establado en kiu respekto de neŭtraleco rilate kredojn povas havi prioritaton super libera ekzerco de la rajto manifesti sian. religio ([Lachiri v. Belgio](#), 2018, § 45). Tial, la tribunalo akceptis - kvankam en ĝenerala kaj teoria maniero - ke en kelkaj kazoj tribunalo povas ordoni al atestanto forigi religian simbolon en la tribunalejo ([Hamidović v. Bosnio kaj Hercegovino](#), 2017, § 41). Tamen, ĝi trovis malobservon de Artikolo 9 el la Kongreso en la kazo de bosnia viro kiu estis membro de grupo rekomendanta la vahaban/salafian version de Islamo kaj kiu estis monpunita pro rifuzado forigi sian kranĉapon dum atestado en terorista kazo. . La Kortumo konsideris ke la respondita Ŝtato superis la larĝan marĝenon de aprezo havigita al ĝi, pro la sekvaj kialoj: la kandidato estis individuo kaj ne publika oficisto; li estis postulata por atesti sub doloro de sankcio; lia sinteno estis klare inspirita de lia sincera religia kredo ke li devus porti sian kranĉapon ĉiam; li ne havis sekretan intencon interrompi aŭ moki la proceson; kaj finfine, male al la akuzitoj en la proceso, kiuj ankaŭ estis salafistoj, la kandidato aperis en tribunalo kaj ekstaris kiam tion petis, klarigante ke li respektis la leĝojn kaj tribunalojn de la Ŝtato ([Hamidović v. Bosnio kaj Hercegovino](#), 2017). Simile, la tribunalo trovis malobservon de Article 9 en la

kazo de islama virino, civila partio al procedoj, kiu estis forpelita el tribunalejo por rifuzante forigi ŝian kaptukon. Kiel en la antaŭa kazo, la Kortumo decidis ke la kandidato neniel estis malrespekta aŭ minacas la bonordan konduton de la aŭdienco ([Lachiri v. Belgio](#), 2018).

118. La libereco de la uzantoj de publikaj servoj manifesti sian religion ankaŭ povas, principe, esti limigita en la kadro de publikaj hospitaloj. Eĉ se pacientoj kaj aliaj uzantoj estas liberaj esprimi siajn religiajn kredojn, ili ankaŭ povas esti petitaj helpi en efektivigado de la principo de sekularismo sindetenante de ajna formo de prozelitismo kaj respektante la organizon de la hospitalo. servo kaj, precipe, la sanaj kaj sekurecaj regularoj. Alivorte, la regularoj de la koncerna Ŝtato eble pli emfazas la rajtojn de aliaj, egalan traktadon por pacientoj.

kaj la bonorda funkciado de la servo ol sur la manifestiĝo de religiaj kredoj ([Ebrahimian v. Francio](#), 2015, § 71).

119. La situacio de oficistoj (funkciuloj aŭ kontraktaj dungitoj) en la publikaj servoj estas tute alia. Ŝtatoj povas fidi je la principoj de Ŝtata sekularismo kaj neŭtraleco por pravigi restriktajn sur la portado de religiaj simboloj de ŝtatoficistoj sur la laborejo. La Kortumo akceptis kiel "leĝan celon" la deziron de la Ŝtato garantii striktan religian neŭtralecon por protekti la rajtojn kaj interesojn de uzantoj de publikaj servoj, precipe kie ĉi tiuj lastaj estas en vundebla situacio. La celo estas certigi respekton por ĉiuj la religiaj kredoj kaj spiritaĵoj orientiĝoj tenitaj fare de la pacientoj kiuj uzis la publikan servon kaj estis ricevantoj de la postulo de neŭtraleco trudita al oficialuloj; la Ŝtato tiel certigas ke tiuj uzantoj ĝuis egalan traktadon, sen distingo surbaze de religio. Sekve, la malpermeso de la kandidato manifesti siajn religiajn kredojn dum la plenumado de siaj devoj sekvis la celon protekti la "rajtojn kaj liberecojn de aliaj" en la signifo de Artikolo 9 § 2 de la Konvencio ([Ebrahimian](#)).

[v. Francio](#), 2015, § 53). Precipe, kie la konstitucia sistemo de la Ŝtato submetas siajn rilatojn kun la malsamaj religiaj konfesioj al la principo de sekularismo-neŭtraleco, la fakto ke la enlandaj tribunaloj atribuas pli grandan pezon al ĉi tiu principo kaj al la intereso de la Ŝtato ol al la intereso de la oficialulo ne limigi la esprimon de liaj aŭ ŝiaj religiaj kredoj ne kaŭzas problemon sub la Konvencio ([ibid.](#), § 67).

120. Ĉi tiuj konsideroj estas precipe gravaj en la kunteksto de publika hospitalo, precipe kie la koncerna personaro estas en kontakto kun pacientoj. Estas legitime postuli, ke ili sin detenu de manifesti siajn religiajn kredojn dum plenumado de siaj devoj, por garantii egalecon de traktado por la pacientoj. De tiu perspektivo, la neŭtraleco de la publika hospitaloservo povas esti rigardita kiel ligita al la sinteno de ĝia personaro, kaj postulas ke pacientoj ne povas enhavi iujn ajn dubojn kiel al la nepartieco de tiuj traktantaj ilin ([Ebrahimian v. France](#), 2015, § 64).

121. Sekve, la Kortumo trovis neniun malobservon de Artikolo 9 en kazo de ne-renovigo de kontrakto por islama virino dungita kiel socia asistanto en la psikiatria sekcio de franca publiko. hospitalo post ŝia refuzo, post ricevado de averto, forigi ŝian islaman kaptukon en la laborejo. La tribunalo observis, ke la kontestita iniciato estis subtenata de la bezono doni konkretan esprimon al la devo de neŭtraleco de la kandidato ene de la hospitalo por certigi respekton al la religiaj kredoj de la pacientoj kun kiuj ŝi estis en kontakto kaj trankviligi ilin ke kiel uzantoj de publika servo ili estis traktitaj egale de la Ŝtato, kia ajn estas siaj propraj religiaj kredoj. Ĉi-rilate, la Kortumo emfazis, ke ne estas ĝia rolo taksii la francan modelon koncerne la sekularecon de la publikaj servoj kiel tia, kaj ke la malkapablo adaptiĝi.

la kontestita devontigo de neŭtraleco al la faktaj devoj faritaj fare de la kandidato ne estis en si mem problema. Ĝi trovis, ke la akuzita enmiksiĝo estis proporcia, notante, antaŭ ĉio, ke la hospitalaj aŭtoritatoj zorge ekzamenis la rifuzon de la kandidato observi la por forigi ŝian kaptukon kaj taksii ilian respondon al la daŭraj objetoj de la kandidato al la neceso observi la neŭtralecprincipon. Due, ĝi observis ke la kandidato havis ŝancon kontraŭi la sankcion antaŭ la enlandaj tribunaloj kaj uzi sin efike de ŝia rajto je libereco de religio ([Ebrahimian v. Francio](#), 2015).

122. Ni nun ekzamenos la kvaran kaj lastan hipotezon - la laborejo. La tribunalo regis ke hospitaloj havas larĝan marĝenon de diskreteco en metado de siaj reguloj pri vestaĵo adaptita al protektado de la sano kaj sekureco de siaj pacientoj kaj medicina personaro ([Eweida kaj Aliaj v. Britio](#), 2013, § 99; [Ebrahimian kontraŭ Francio](#), 2015). Aparte, eĉ se la dua kandidato en la kazo de Eweida estis dungita de publika hospitalo, la rezonado de la tribunalo ŝajnus esti

aplikebla al iu hospitalo, kia ajn estas ĝia jura statuso. Efektive, la Kortumo trovis neniun malobservon de Artikolo 9 en kazo kie flegistino laboranta en geriatrica sekcio estis translokigita pro rifuzado forigi la krucon, kiun ŝi portis sur ĉeno ĉirkaŭ sia kolo, por porti ĝin kiel broĉon aŭ metitan sub alta. kolsupro. En la hejma tribunalo la administrantoj de la kandidatoj klarigis ke ekzistas risko ke ĝenita paciento povus kapti kaj tiri la ĉenon, tiel vundante sin aŭ la kandidaton, aŭ ke la kruco povus svingi.

antaŭen kaj povus, ekzemple, veni en kontakton kun malferma vundo ([Eweida kaj Aliaj v. Britio](#), 2013, §§ 98-100).

123. Ekster la hospitala sfero, komerca firmao povas laŭleĝe trudi vestkodon al siaj dungitoj por projekcii specifan komercan bildon; efektiviĝi tiun kodon foje povas konduki al restriktaj sur la portado de religiaj simboloj ([Eweida kaj Aliaj v. Britio](#), 2013, § 94). Tamen, ĉi tiuj intereso, kvankam legitimaj, ne estas absolutaj kaj ĉiam devas esti pesitaj kontraŭ la rajto de la individuo manifesti sian religion. Tiel, la tribunalo trovis malobservon de Artikolo 9 en kazo kie privatfirmao suspendis dungiton por rifuzado kaŝi la kristanan krucon kiun ŝi portis, dum certaj simboloj de aliaj religioj (turbano aŭ hijabo) estis rajtigataj ([Eweida kaj Aliaj v. la Unuiĝinta Reĝlando](#), 2013, §§ 94-95).

5. Religia libereco, familio kaj edukado de infanoj

124. Artikolo 9 ne pretendas reguligi geedziĝon en iu religia signifo kaj dependas de ĉiu aparta religio decidi pri la modaloj de religia geedziĝo. Aparte, estas al ĉiu religio decidi ĉu kaj kiomgrade ili permesas samseksajn kuniĝojn ([Parry v. Britio](#) (dec.), 2006). Ekzemple, la Komisiono rifuzis etendi la protekton de Artikolo 9 al viro juĝita al mallibereco por havi seksan rilaton kun knabino sub la aĝo de dek ses (la laŭleĝa aĝo de konsento) kvankam li estis edziĝinta al ŝi laŭ islama juro; la Komisiono ankaŭ finis ke ekzistis neniuj aspektoj de malobservo de Artikolo 12 el la Kongreso (la rajto je geedziĝo) ([Khan v. Britio](#), Komisiona decido de 7 julio 1986). La Komisiono ankaŭ malakceptis peton de viro, kiu rifuzis geedziĝi kun sia partnero laŭ la proceduro preskribita de civila juro, postulante ke la ŝtato rekonu ilian kuniĝon, kiun li asertis estis oficialigita per la legado de trairejo de la Malnova Testamento antaŭ ilia unua sekskuniĝo, kiel laŭleĝe valida geedziĝo ([X. v. Germanio](#), Komisiona decido de la 18-a de decembro 1974).

125. La kolektivaj geedzecaj benaj ceremonioj praktikataj de la Unuiga Eklezio, establita de Sun Myung Moon, ne povas esti motivoj por nei la registradon de komunumo de kredantoj en ĉi tiu religio, sen iu ajn indico de iu reala devigo kiu povus esti ekzercita. pri individuoj elekti siajn geedzojn aŭ eniĝi en geedziĝo ([Ilyin kaj Aliaj v. Ukrainio](#), 2022, §§ 12 kaj 71).

126. Artikolo 9 ne certigas la rajton je eksedziĝo ([Johnston kaj Aliaj v. Irlando](#), 1986, § 63).

Simile, la Komisiono deklaris neakceptebla plendo sub Artikolo 9 prezentita fare de praktikanta judo kiu estis juĝita fare de ĝentila tribunalo por pagi al sia eksedzino difektas por rifuzado transdoni la get (letero de malakcepto) post la burĝa eksedziĝo, tiel permesante. ŝi reedziĝos sub religia ceremonio. En ĉi tiu kazo la kandidato klarigis ke li esperis tiamaniere reteni eblecon reedziĝi kun ŝi ĉar li apartenis al la grupo Cohen kaj la leĝo de Moseo malpermesis al li geedziĝi kun divorcita virino, eĉ kun sia propra eksedzino. La Komisiono notis ke la rifuzo transdoni la get ne estis "manifesto de religio" en la signifo de Artikolo 9, precipe ĉar la kandidato, kiu estis procesigita de la Rabena Tribunalo pro tiu rifuzo, estis ŝajne malfavora al la religiaj preskriboj. kiun li alvokis ([D. v. Francio](#), Komisiona decido de 6 decembro 1983);

127. Estas sciata, ke religia vivmaniero postulas de siaj sekvantoj kaj aliĝon al religiaj reguloj kaj sindediĉon al religia laboro, kiu povas okupi signifan parton de la tempo de la kredanto kaj foje alpreni tiajn ekstremajn formojn kiel monaĥismo, kiu ; estas komuna al multaj kristanaj konfesioj kaj, en pli malgranda mezuro, ankaŭ al budhismo kaj hinduismo. Tiel kiom la adopto de tia vivmaniero estas la rezulto de libera kaj sendependa decido de plenkreskulo, ĝi estas plene kovrita de la sekurigiloj de Artikolo 9 de la Konvencio, eĉ se ĝi povas konduki al konflikto kun familianoj kiuj malaprobas tiun elekton ([Atestantoj de Jehovo de Moskvo kaj Aliaj](#)

[v. Rusio](#), 2010, § 111).

128. Por gepatro eduki sian infanon laŭ siaj propraj religiaj aŭ filozofiaj konvinkoj povas esti rigardata kiel maniero "manifesti sian religion aŭ kredon, en ... instruado, praktiko kaj observo" ([Abdi Ibrahim kontraŭ Norvegio](#) [GC], § 140, 2021). Krome, Artikolo 2 de Protokolo n-ro 1 devigas ŝtatojn respekti la rajton de gepatroj certigi edukadon kaj instruadon konforme al siaj propraj religiaj kaj filozofiaj konvinkoj. Dum ne ekzistas signoj de misuzo, perforto aŭ kontraŭleĝa devigo, decidoj pri ĉu doni al infano religion aŭ nereligion edukadon, ĉu impliki lin aŭ ŝin en sportoj, scienco, artoj aŭ muziko, ĉu provizi senstrukturan senpagan. tempo aŭ strikta ĉiutaga rutino, kaj ĉu teni kompanion kun samideanoj, faru ekskluzive la gepatroj de la infano aŭ, laŭ la kazo, la gardanta gepatro. Tiaj decidoj apartenas al la sfero de la privata kaj familia vivo, kiu estas protektita kontraŭ nepraviga ŝtata enmiksiĝo. Efektive, ekzistas neniu ununura normiga gepatreca stilo aŭ ĝenerala kaj universala konkludo ke tiaj estas la specifaj elementoj de harmonia evoluo. Sekvas, ke ĉiu malkonsento inter la naciaj aŭtoritatoj kaj la gepatroj pri ĉi tiu punkto normale estus subtenata de pruvoj de scienca, jura aŭ socia konsento kaj bazita sur specifaj kaj individuaj kazoj; la aŭtoritatoj ne povas simple fidi je ĝeneralaj antaŭsupozoj aŭ preni siajn decidojn sen aŭdi la infanojn mem ([Taganrog LRO kaj Aliaj v. Rusio](#), 2022, §§ 174-175).

129. Estas klare, ke kiam la infano vivas kun sia biologia gepatro, ĉi tiu povas ekzerci la rajtojn de Artikolo 9 en la ĉiutaga vivo per la maniero de ĝuado de siaj Artikolo 8-rajtoj. Igrade li aŭ ŝi ankaŭ povas daŭri fari tion kie la infano estis devige prenita en publikan prizorgon, ekzemple per la maniero supozi gepatrajn respondecojn aŭ kontaktraĵojn celitajn faciligi reunuiĝon. La deviga prizorgado de infano neeviteble implicas limigojn al la libereco de la biologia gepatro por manifesti siajn religiajn aŭ aliajn filozofiajn konvinkiĝojn en sia propra edukado de la infano ([Abdi Ibrahim v. Norvegio](#)). [GC], § 140, 2021, kaj [Kilic v. 2023](#), § 145). Krome, laŭ Artikolo 2 de Protokolo n-ro 1, la Komisiono decidis ke la rajto de gepatroj certigi la edukadon de siaj infanoj konforme al siaj propraj religiaj kaj filozofiaj konvinkoj estis unu el la atributoj de la gepatra aŭtoritato, tiel ke ĝi ne povus esti ekzercita de la gepatro de kiu tiu gepatrorajto estis retirita per juĝa decido ([X. v. Svedio](#), Komisiona decido de la 12-a de decembro 1977).

130. Konforme al ĉi tiuj principoj la Komisiono deklaris neakceptebla:

kandidatiĝo de pola ŝtatano loĝanta en Germanio, kies eksedzino loĝis en Svedio kun sia neplenaĝa filo. Krom la rifuzo de la svedaj tribunaloj doni al li la rajton viziti sian infanon, la kandidato plendis, ke la infano estas edukita en la lutera religio kontraŭe al la instruoj de la Romkatolika Eklezio en kiu li estis baptita; lia eksedzino ne honoris la solenan entreprenon kiun ŝi faris dum ilia geedziĝo por eduki la infanon en la katolika religio, kiel postulas la kanona juro de la Romkatolika Eklezio. La Komisiono malakceptis tiun plendon kiel malkongrua kun la Convention ratione personae, ĉar la kontestitaj agoj estis atribueblaj nur al la eksedzino de la kandidato, kiu havis solan gardadon de la infano kaj havis la rajton kaj devon certigi lian edukadon, kaj ne al la akuzito. Ŝtato ([X. v. Svedio](#), Komisiona decido de la 20-a de decembro 1957; vidu ankaŭ la petojn prezentitajn de la sama kandidato ([X. v. Svedio](#), Komisiona decido de 30 junio 1959, kaj [X. v. Svedio](#), Komisiona decido de 10 aprilo 1961) malaprobis kiel esti sufiĉe la samaj plendoj kiel en la unua kazo);

kandidatiĝo de politika rifuĝinto el sovetia Mezazio, kiu plendis, ke liaj nevino kaj nevo estis fremdigitaj de ilia islama kredo pro estado edukita en katolika institucio. Forlasante la demandon ĉu la kandidato povus agi en la nomo de la infanoj aŭ pretendi esti nerekta "viktimo" de la kvazaŭa malobservo, la Komisiono notis la foreston de ajna malobservo de religia libereco, precipe ĉar en la momento de la tribunala decido la nevino kaj nevo estis en aĝo de dudek kaj dudek unu respektive ([X. v. Germanio](#), Komisiona decido de 19 julio 1968);

plendo prezentita de judaj gepatroj koncerne decidojn de la svedaj socialsubtenaj aŭtoritatoj meti siajn neplenaĝajn filinojn en protestantan vartfamilion prefere ol en judan familion, kiun ili asertis malobservis sian rajton eduki siajn infanojn konforme al siaj propraj religiaj konvinkoj. Sub Artikolo 9 el la Konvencio prenita lige kun Artikolo 2 el Protokolo n-ro 1, la Komisiono notis ke fakte la aŭtoritatoj elspezis konsiderindajn klopodojn por aktive serĉi judan vartfamilion kun la asistado de la loka rabeno, konservante la gepatrojn. Informitaj pri siaj movoj kaj invitante ilin esprimi sian opinion; tamen, la aŭtoritatoj estis nekapablaj trovi judan vartfamilion en la regiono ([Tennenbaum v. Svedio](#), Komisiona decido de la 3-a de majo 1993; al la sama efiko, sed sub Artikolo 8, vidu la juĝon de la Kortumo en [Kilic](#)

[v. Aŭstrio](#), 2023, § 147);

peto prezentita de eksedziĝinta islama viro, kiu estis kondamnita al malliberejo pro rifuzo pagi vivtenadon por sia neplenaĝa filino pro tio, ke ŝi ŝanĝis religion, ĉar ŝia patrino baptigis ŝin en la Romkatolika Eklezio.

Laŭ la kandidato, infano kiu forlasis la islaman kredon (eĉ sub la influo de ĝia patrino) devis esti konsiderata "neekzistanta"; sekve, postuli sian islaman patron pagi prizorgadon estus kontraŭe al religia libereco. La Komisiono trovis ke ekzistis neniuj enmiksiĝoj en la religia libereco de la kandidato, ĉar la devontigo pagi prizorgadon por infano, pri kiu gepatrorajto estis koncedita al la alia gepatro, estis ĝenerale aplikebla kaj havis neniujn rektajn implicojn en si mem por la sfero de religio aŭ konscienco ([Karakuzey v. Germanio](#), Komisiona decido de la 16-a de oktobro 1996).

131. Koncerne la Kortumon,

ĝi deklaris neakceptebla kandidatiĝo laŭ Artikolo 8 (rajto je respekto de privata kaj familia vivo) kaj pluraj aliaj Konvenciaj artikoloj prezentitaj fare de grupo de gepatroj kies plenkreskaj infanoj eniris la monaĥan ordenon de la Makedona Ortodoksa Eklezio. La

kandidatoj plendis ke fondante monaĥan ordenon kaj allasante siajn infanojn la Eklezio malobservis iliajn rajtojn, inkluzive de tiuj resti en kontakto kun siaj infanoj, esti helpita de ili en maljunaĝo aŭ malsano, kaj havi nepojn; la Ŝtato devus do esti aginta kontraŭ la Eklezio por protekti tiujn rajtojn. La Kortumo rimarkis, ke la vivelekto de la infanoj estis libera, ke kontakto, respekto kaj reciproka korinklino inter gepatroj kaj iliaj plenkreskaj infanoj estis aferoj strikte por la privata sfero kaj povis kaŭzi nenian pozitivan devontigon flanke. de la Ŝtato, kaj finfine, ke la Konvencio ne garantiis la rajton fariĝi geavo ([Ŝijakova kaj Aliaj](#)

[v. la iama Jugoslava Respubliko Makedonio](#) (dec.), 2003);

ĝi deklaris neakceptebla kiel evidente malfondata plendo de patrino, kiu estis membro de la Raĕlian Movado kaj estis apartigita de sia partnero sed ekzercis komunan gepatra aŭtoritaton, koncerne juĝan ordonon malpermesantan al ŝi kontakti siajn infanojn kun Raelians (krom ŝi mem kaj ŝia nova partnero) kaj kondukante ilin al Raĕlian-renkontiĝoj. La Kortumo konsideris ke tia enmiksiĝo, kiu estis preskribita perleĝe kaj traktis legitiman celon (protekto de la rajtoj de la infanoj kaj ilia patro), ankaŭ estis "necesa en demokrata socio". La kandidato povis daŭrigi praktiki sian religion persone kaj senlime, kaj eĉ povis fari tion en la ĉeesto de ŝiaj infanoj kondiĉe ke ili ne estis kontaktigitaj kun aliaj membroj de la Raĕlian Movado. La Kortumo ankaŭ emfazis la prioritatan celon konsideri la plej bonajn interesojn de infanoj, kio implikis akordigi la edukajn elektojn de ĉiu gepatro kaj provi atingi kontentigan ekvilibron inter la individuaj konceptoj de la gepatroj, malebligante ajnajn valorjuĝojn kaj, kie necese, meti. malsuprenigi minimumajn regulojn pri personaj religiaj praktikoj. Pro tre similaj kialoj la tribunalo trovis neniun aspekton de diskriminacio kiel malpermesite fare de Article 14 ([FL v. Francio](#) (dec.), 2005);

trovinte malobservon de Artikolo 9, la Kortumo deklaris nekonvinka la argumenton elmetitan de la rusaj tribunaloj por dissolvi la lokan branĉon de la Atestantoj de Jehovo kaj al

malpermesi ĝiajn agadojn, asertante ke tiu religiema komunumo penis "psikologian premon" por apartigi anojn de iliaj familioj kaj detrui ĉi-lastan. La Kortumo opiniis, unue, ke la decido de la Atestantoj de Jehovo plene dediĉi sin al sia religia vivo estis prenita libere, sen devigo kaj en tre simila maniero al la ĉefaj "tradiciaj" religioj tutmonde, kaj due, ke la statistika datumoj provizitaj ne estis kredindaj ĉar ili koncernis nur ses kazojn de disputoj en la familioj de Atestantoj de Jehovo, dum la bonorda aliro povus estinti kompari la oftecon de familiodisrompoj inter nekredantoj, inter anoj de la majoritatreligio en la lando. kaj inter la Atestantoj de Jehovo ([Atestantoj de Jehovo de Moskvo kaj Aliaj v. Rusio](#), 2010, §§ 109-104);

ĝi deklaris neakceptebla pro nekongruo ratione materiae kun la Konvencio plendon de patro, kiu kontraŭis, ke sia neplenaĝa filino (kies gardado estis konfidita al la patrino) baptiĝo kaj prenado de katolikaj katekismo klasoj kaj kiu plendis pri la hispanaj tribunaloj. ' rifuzo ordoni ke ĉiu decido koncerne la religian edukadon de lia filino devus esti prokrastita ĝis ŝi pleniĝos, kaj ke intertempe li devus preni la solan respondecon pri la edukado de sia filino tiurilate.

La tribunaloj trovis ke la patrino, kiu tenis gepatrorajton, simple observis la dezirojn de la knabino, tiel konvene garantianta la plej bonajn interesojn de ĉi-lastaj ([Rupprecht v. Hispanio](#) (dec.), 2013; vidu ankaŭ, por sufiĉe simila kazo taksita sub Artikolo 2 de Protokolo n-ro 1, [X. v. Nederlando](#), Komisiona decido de 6 februaro 1968).

ĝi trovis malobservon de Artikolo 9 kun respekto de infano kiu estis naskita en islama familio, limigita al la infanaj bonfaraj servoj en la aĝo de kvin kaj tiam metita kun vartfamilio kiu estis Atestantoj de Jehovo. La kandidato, kiu estis inkluzivita en la religiaj praktikoj de la Atestantoj de Jehovo dum ŝi kreskis, iĝis membro de tiu komunumo. La Kortumo trovis ke la naciaj aŭtoritatoj ne prenis la mezurojn postulatajn de ili por certigi ke la vartfamilio observis la religian neŭtralecan klaŭzon, laŭ kiu ili entreprenis respekti la religiajn opiniojn de la kandidato kaj de ŝia naskiĝfamilio ([Loste](#).

[v. Francio](#), 2022, §§ 110-117).

132. Koncerne instruadon, Artikolo 9 protektas homojn kontraŭ religia endoktrinigo fare de la ŝtato ([Angeleni v. Svedio](#), Komisiona decido de la 3-a de decembro 1986; [CJ, JJ kaj EJ kontraŭ Pollando](#), Komisiona decido de la 16-a de januaro 1996). Efektive, la principo laŭ la efiko ke la ŝtatoj ĝuas konsiderindan marĝenon de aprezo koncerne aferojn rilatigantajn al la rilato inter la ŝtato kaj religioj kaj la signifon alkroĉita al religio en socio, precipe kie tiuj aferoj ekestas en la sfero de instruado kaj ŝtato. edukado. Dum la ŝtatoj devas certigi ke informoj aŭ scioj inkluzivitaj en la instruplano estas transdonitaj en objektiva, kritika kaj plurisma maniero, kaj devas sindeteni de traktado de ajna celo de endoktrinigo, ili estas tamen liberaj elpensi siajn lerneajn instruplanojn laŭ siaj bezonoj kaj tradicioj ([Osmanoğlu kaj Kocabaş](#)

[v. Svislando](#), 2017, § 95). La Kortumo donas tre altan nivelon de protekto al la gepatroj edukado de junaj infanoj; ĝi devas do fari profundan, detalan ekzamenadon de ĉiu individuo kazo por taksu ĉu la plena amplekso de la rajtoj de gepatroj koncerne la edukadon de iliaj infanoj estas respektita. Krome, Artikolo 9 ne rajtigas anoj de antaŭfiksita religio aŭ filozofio rifuzi permesi al siaj infanoj akiri ŝtatlernejan instruadon kiu povus esti kontraŭa al iliaj ideoj, sed simple malpermesas al la ŝtato endoktrini infanojn per tia instruado ([AR kaj LR](#)). [v. Svislando](#) (dec.), 2017, §§ 40 kaj 49). Tamen, kvankam estas gepatroj kiuj respondecas ĉefe pri la edukado de siaj infanoj, ili ne povas, fidante je la Konvencio, devigi la ŝtaton disponigi specialan formon de instruado aŭ organizi lecionojn en aparta maniero ([Osmanoğlu kaj Kocabaş v. Svislando](#)). , 2017, § 95).

133. Koncerne la kazon de religia ceremonio okazigita en publika lernejo, la Kortumo trovis neniun malobservon de Artikolo 9 koncerne sep-jaraĝan lernanton kiu ĉeestis mallongan religian ceremonion - rito de beno farita de rusa ortodoksano komence de la lerneja jaro - kie liaj gepatroj, kiuj apartenis al malsama religia konfeso, ne estis informitaj anticipe pri la evento. La Kortumo notis ke ĝi estis izolita okazaĵo sen iu ajn prozelitismo celo; ke la infano estis nur pasiva observanto ĉe la ceremonio; ke li ne estis devigita plenumi iujn ajn ritojn (kiel ekzemple fari la krucsignon aŭ kisi la krucifikson); kaj ke la nacia

aŭtoritatoj reagis senprokraste al la plendoj de liaj gepatroj trudante disciplinan sankcion al la lernejestro kaj ekagante por malhelpi ajnan ripetiĝon de la sama speco de okazaĵo ([Perovy v. Rusio](#), 2020, §§ 70-77).

134. En kelkaj kazoj deviga lerneja frekventado povas esti en konflikto kun la religiaj kredoj de familio. Ekzemple, la organoj de la Kongreso eksigis:

peto pri rifuzo de la Sveda Nacia Lerneja Estraro por liberigi la kandidaton, ŝtatlernejan lernanton, kiu asertis esti ateisto, de la instruado de religia scio; ŝi argumentis ke tia instruado postulis ŝin adopti kristanan pensmanieron. La kandidato ankaŭ asertis diskriminacion kontraŭe al Artikolo 14 ĉar la sveda leĝaro en forto en la materiala tempo disponigis por sendevigi lernantojn de tiaj religiaj sciklasoj kondiĉe ke ili apartenis al "religia parokanaro" kaj ke ili ricevis religian edukadon de ĉi-lastaj; tio ne validis por ateistoj.

La Komisiono notis ke la knabino jam estis plejparte sendevigita de la koncernaj klasoj kiam ajn ili konsistis el elementoj de kultado (himno-kantado, ktp.). Por la resto la tribunalo konsentis kun la sveda registaro ke la instruado disponigis koncernajn religiojn, kaj ne la instruadon de unu specifa religio, eĉ se ĝi koncentriĝis pli pri kristanismo. La kandidato do ne estis submetita al religia endoktrinigo aŭ estis devigita partopreni en iu speciala speco de kultado ([Angeleni](#)

[v. Svedio](#), Komisiona decido de la 3-a de decembro 1986; vidu, male, [Folgerø kaj Aliaj v. Norvegio](#) [GC], 2007);

kandidatiĝo de gepatroj, kiuj asertis diskriminacion pro la fakto, ke laŭ Luksemburgia leĝaro la nura valida kialo por sendevigi lernanton de religiaj kaj moralaj aŭ moralaj kaj sociedukaj klasoj estis aliĝo al religia kredo, dum

ili volis ke iliaj infanoj estu sendevigitaj pro filozofiaj konvinkiĝoj.

La Komisiono konsideris ke en foresto de iu akuzo de religia aŭ alia endoktrinigo, la devontigo sur infanoj prenantaj moralajn kaj sociedukklasojn ne sumiĝis al enmiksiĝo en la ekzercado de libereco de penso aŭ konscienco. La traktaddiferenco pri kiu plendis ĉi-kaze celis laŭleĝan celon (redukti la malĉeestadon de lernantoj por havigi al ĉiuj junuloj moralan edukadon) kaj estis proporcia al tiu celo, ĉar la koncerna leĝaro deklaris, ke la koncernaj klasoj devis specife. kovri studon de homaj rajtoj kaj esti organizita en tia maniero por garantii diversecon de opinio ([Bernard kaj Aliaj v. Luksemburgio](#), Komisiona decido

de 8 septembro 1993);

kandidatiĝo de paro de Adventisto de la Sepa Tago plendanta pri la rifuzo de la luksemburgaj urbaj aŭtoritatoj doni al sia filo ĝeneralan sendevigon de deviga lernejo sabate, tago de absoluta ripozo en ĉi tiu religia komunumo. La tribunalo decidis ke la kontestita enmiksiĝo estis pravigita pro la bezono garantii la rajton de la infano al edukado, kiu devis preni prioritaton super la religiaj kredoj de liaj gepatroj, kaj ke akceptebla rilato de proporcieco estis observita en la koncerna kazo ([Martins Casimiro kaj Cerveira Ferreira kontraŭ Luksemburgio](#) (dec.), 1999).

135. La Kortumo ankaŭ malaprobis la plendojn de gepatroj sub Artikolo 9 en la sekvaj kazoj:

rifuzo de turk-svisaj gepatroj de islama religio sendi siajn filinojn (kiuj ankoraŭ ne atingis puberecon) al devigaj miksaj naĝlecionoj kadre de sia instruado, kaj la rifuzo de la kompetentaj aŭtoritatoj doni al ili sendevigon. La tribunalo diris ke la kazo koncernis enmiksiĝon kun la rajto de la gepatroj al religia libereco. Tiu enmiksiĝo traktis legitiman celon, nome protekti eksterlandajn studentojn kontraŭ iu formo de socia ekskludo. Koncerne la proporciecon, la Kortumo emfazis la specialan pozicion de la lernejo en la procezo de socia integriĝo, precipe por eksterlandaj infanoj, atentigante, unue, ke la intereso de la infanoj havi kompletan instruadon, faciligante ilian socian integriĝon konforme al lokaj kutimoj kaj moroj. , superis la deziron de la gepatroj, ke iliaj filinoj estu sendevigitaj de miksaj naĝlecionoj, kaj due, ke la intereso de infano ĉeesti naĝantajn lecionojn estis ne nur lerni kiel naĝi sed ĉefe partopreni tiun agadon kun ĉiuj aliaj. lernantoj. Krome, la aŭtoritatoj ofertis al la kandidatoj tre flekseblajn aranĝojn por redukti la kontestitan efikon de la koncerna interfero, inkluzive de la ebleco porti burkinon.

La hejmaj aŭtoritatoj do agis ene de la limoj de sia marĝeno de aprezado ([Osmanoğlu kaj Kocabaş v. Svislando](#), 2017);

la malakcepto de svisa ŝtata bazlernejo de peto de patrino pri sendevigo por sia filino, kiu estis tiam sepjara, de seksa edukado. Unuflanke, la patrino ne subtenis sian plendon per klarigo de la fundamenta

etikaj kaj moralaj valoroj kiuj estus trafitaj se ŝia filino ĉeestis seksan edukadon klasoj; aliflanke, seksa edukado ĉe infanvartejo kaj pli malaltaj bazlernejniveletoj estis de komplementa prefere ol sistema naturo, kie la eduka kunlaborantaro limigas sin al respondado de la demandoj de la infanoj kaj respondado al iliaj agoj ([AR kaj LR v. Svislando](#)). (dec.), 2017.

6. Profesiaj agadoj

136. En du okazoj, la Kortumo devas ekzameni situacion en kiu la religia alligiteco aŭ religiaj agadoj de persono servas kiel malhelpo al lia povi okupi la okupon de privata sekuristo. En la unua kazo, ĝi deklaris evidente nefondata plendo prezentita de kandidato, kies licenco prizorgi privatan sekurecan agentejon estis retirita pro tio, ke li fariĝis membro de la aŭmista komunumo de Mandarom kaj tial ne plu kontentigis la kondiĉon. de "honoreco" postulata sub svisa juro por la donado de tiaj licencoj. Ĉi-rilate, la hejmaj tribunaloj trovis ke la estro de tiu komunumo estis danĝera persono; ke lia instruado turnis ĉirkaŭ la baldaŭa eblo instigi siajn anojn al memmortigo aŭ perforto; kaj laste, ke lasi la eblecojn proprajn al funkciado de sekureca agentejo en la manojn de adepto de tia organizo povus bone prezenti minacon al publika ordo kaj sekureco. Kongruante esence kun la kialoj donitaj de la hejmaj tribunaloj, la Kortumo diris, ke la koncerna enmiksiĝo konformas al Artikolo 9 § 2 de la Konvencio ([CR](#)).

[v. Svislando](#) (dec.), 1999).

137. En la dua kazo, la Kortumo donis konsilan opinionon ĉu la nura fakto de persono esti proksima aŭ apartenanta al religia movado, konsiderata de la kompetenta nacia aŭtoritato reprezentas minacon al la lando en meza ĝis longa limtempo. , konsistigis sufiĉan bazon, en la lumo de Artikolo 9 § 2, por preni malfavoran iniciaton kontraŭ individuo, kiel ekzemple malpermeso de dungado kiel sekurgardisto. La peto de la Belga Conseil d'État por Konsila Opinio aperis en la kunteksto de juĝaj procedoj pritraktataj antaŭ ĝi koncerne decidon de la Ministro por internaj aferoj retiri de belga ŝtatano identigan karton rajtigantan lin plenumi taskojn garantiantajn la sekurecon. de la belga fervoja infrastrukturo kaj de ĝiaj uzantoj, kaj rifuzi doni al li duan karton por dungado kiel sekurgardisto. Tiu ĉi decido baziĝis sur la fakto ke, laŭ informoj tenitaj de la spionservoj, la koncerna individuo estis subtenanto de la ideologio de "scienca salafismo", ke li havis kontakton kun individuoj de tiu.

strand kaj ke li okupiĝis pri prozelitismo inter siaj familioj kaj amikoj per elektronikaj komunikiloj. Ĉar scienca salafismo estis nekongrua kun la belga modelo de socio, subfosis la esencajn demokratiajn valorojn de la jurŝtato kaj konsistigis mezan kaj longdaŭran minacon por la lando, la koncerna individuo ne plu plenumis la kondiĉojn fiksatajn de la leĝo por labori. kiel sekurecgardisto, precipe respekto de fundamentaj rajtoj kaj demokratiaj valoroj, integreco, lojaleco kaj la foresto de ajna risko al ŝtata sekureco aŭ publika ordo. Gravas noti, ke la koncernato ne estis akuzita pri iuj konkretaj kaj specifaj agoj indikante, ekzemple, ke li preferus religiajn imperativojn super strikta sekvado al la jurŝtateco aŭ ke li traktus certajn kategoriojn de homoj en diskriminacia maniero pro kialoj rilataj al religio. La Kortumo agnoskis ke kiam individuo plenumanta sentemajn devojn apartenis al "religia movado" kiu, pro siaj karakterizaĵoj, estis rigardata de la kompetenta administra aŭtoritato kiel reprezentanta riskon por demokrata socio kaj ĝiaj valoroj en meza ĝis longa perspektivo, tio fakto povus, principe, pravigi la prenon de preventa mezuro kontraŭ la koncerna individuo. Tamen, tia mezuro, por esti kongrua kun Artikolo 9, devis observi kelkajn Konvencipostulojn. Unue, ĝi devis havi juran bazon kiu estis alirebla kaj antaŭvidebla en la signifo de la jurisprudenco de la Kortumo. Due, ĝi devis esti adoptita en la lumo de la konduto aŭ agoj de la koncerna individuo. Trie, ĝi devis esti prenita por eviti realan kaj gravan riskon por demokrata socio, kaj por atingi almenaŭ unu el la legitimaj celoj listigitaj en Artikolo 9 § 2. Kvare, la taksado de la naturo, realeco, skalo kaj tujeco de la risko estis afero de la kompetentaj naturaj aŭtoritatoj; tio estis farota konsiderante, unuflanke, la naturon de la taskoj atribuitaj al la profesiaj taskoj de la koncerna individuo kaj, aliflanke, laŭ la substanco de la koncernaj kredoj aŭ ideologio kaj la karaktero de la koncernato kaj liaj pasintaj kaj nunaj agoj, rolo kaj grado de aliĝo al la koncerna religia movado. Ĉirilate, la Kortumo deklaris ke la foresto de profesia miskonduto aŭ plendoj kontraŭ la koncerna persono, same kiel la foresto de subpremaj rimedoj (dissolvo aŭ malpermeso) kontraŭ la movado, estis faktoroj konsiderendaj sed ne nepre decidaj. Kvine, la mezuro devis esti proporcia al la risko kiun ĝi celis eviti kaj al la legitimaj celo aŭ celoj kiujn ĝi persekutis, kio signifis certigi ke ĝi aŭ ili ne povus esti atingitaj per iuj malpli trudemaj aŭ radikalaj rimedoj. Sese, la mezuro devis esti ŝanĝebla al referenco al sendependa kaj efika jura revizio, ĉirkaŭita de konvenaj proceduraj sekurigiloj por certigi observon kun la postuloj listigitaj supre. Fine, la aŭtoritatoj devis eviti ajnan formon de diskriminacio malpermesita de Artikolo 14 de la Konvencio rilate al aliro al dungado, precipe diskriminacion pro religio, sub la alivestiĝo de protektado de la valoroj de demokrata socio (Konsila opinio ĉu individuo povas esti rifuzita rajtigon labori kiel sekurgardisto aŭ oficiro pro esti proksima aŭ apartenanta al religia movado [GC], peto n-ro P16-2023-001, Conseil d'État de Belgio, §§ 80-118. , 14 decembro 2023).

7. Prediko kaj prozelitismo

138. Libereco manifesti sian religion konsistas principe en la rajto provi konvinki kaj konverti aliajn homojn, ekzemple per "instruado", malsukcese de tio, krome, "libereco ŝanĝi [sia] religion aŭ kredon", sanktigita en Artikolo. 9 el la Kongreso, verŝajne restus morta letero ([Kokkinakis v. Grekio](#), 1993, § 31; [Nasirov kaj Aliaj v. Azerbajĝano](#), 2020, § 60). Efektive, misia laboro estas esenca dimensio de religio, kiu implikas ne nur aserti onies kredojn sed ankaŭ inviti aliajn por pripensi tiujn kredojn kaj serĉi persvadi ilin pri ilia valideco, tiel konvertante ilin al onies religio aŭ kialo ([Ossewaarde v. Rusia](#), 2023, § 39). Aparte, la Ŝtato povas nek elimini la eblecon de spontanea religia diskuto inter membroj kaj ne-membroj de antaŭfiksita religio nek ŝarĝi religian esprimon per restriktaj pli grandaj ol tiuj uzeblaj al aliaj specoj de esprimo. Egale, la Ŝtato ne rajtas igi ĝin delikto por persono okupiĝi pri individua evangeliismo, ekzemple malpermesante tiajn agadojn en loĝdomaj.

ejoj kiuj ne estas posedataj aŭ luitaj de religia asocio aŭ submetante tiujn agadojn al la postulo de antaŭa rajtigo de religia asocio ([ibid.](#), § 44).

139. Aliflanke, Artikolo 9 ne protektas nedecan prozelitismen, kiel ekzemple la oferto de materiala aŭ socia avantaĝo aŭ la apliko de nedeca premo kun vido al akirado de novaj membroj por Eklezio ([Larissis kaj Aliaj v. Grekio](#), 1998, § 45). Tamen, la naciaj aŭtoritatoj ne povas bazi siajn decidojn sur la kondiĉo, ke agoj motivitaj aŭ inspiritaj de religio aŭ kredo krom tiu de la domina religio de la lando nepre sumiĝas al nedeca prozelitismo aŭ "animĉasado" ([Kristana Religia Organizo de Atestantoj de Jehovo en la NKR](#)). [v. Armenio](#), 2022, § 74).

140. En la lumo de la nunaj kondiĉoj, "manifestiĝoj" de religio aŭ kredo povas ankaŭ konsisti en la uzo de la interreto kaj sociaj amaskomunikiloj, formoj de "manifestiĝoj" kiuj estas principe protektataj de Artikolo 9 de la Konvencio ([Konsilo](#)). [opinio ĉu al individuo povas esti neita rajtigo labori kiel sekurgardisto aŭ oficiro pro esti proksima aŭ apartenanta al religia movado](#) [GC], 2023, § 74).

141. Ekzemple, la Kortumo trovis malobservon de Artikolo 9:

- en kazo kie la kandidato, Atestanto de Jehovo, estis arestita kaj krime juĝita pro irado al la hejmo de la edzino de la loka Ortodoksa Eklezio-kantoro kaj okazigi diskutadon pri religia naturo kun ŝi ([Kokkinakis kontraŭ Grekio](#), 1993); vidu ankaŭ [Hamzayan v. Armenio*](#), 2024, koncerne similajn faktojn, en kiuj la trovo de malobservo rezultis el manko de taŭga jura bazo en la signifo de Artikolo 9 § 2);

- en kazo kie la kandidato, usona baptisto kiu loĝis en Rusio, ricevis administran monpunon pro tio, ke li organizis regulajn kunvenojn en sia hejmo por adori kaj diskuti la Biblion, post inviti la partoprenantojn persone, lasis invitojn en siaj leterkestoj kaj afiŝis informoj pri religiaj kunvenoj en publikaj lokoj kiel anonctabuloj. Li estis akuzita kaj juĝita pro farado de misiaj agadoj sen informado de la aŭtoritatoj pri la establado de religiema grupo, kvankam li agis en individua kapacito kaj ne deziris krei ajnan specon de formala grupo ([Ossewaarde v. Rusio](#), 2023, §§ 42-46).

142. Tamen, la Kortumo:

adoptis pli nuancan aliron en alia greka kazo kie la kandidatoj, kiuj estis aerarmeoficiroj en la materiala tempo, estis kondamnitaj de la armeaj tribunaloj pro prozelitismo de pluraj malsuperaj pilotoj kaj civiluloj. Koncerne provojn konverti membrojn de la armetrupoj, la Kortumo trovis ke la kontestita konvinkiĝo ne malobeis Artikolo 9. Ĝi notis ke la hierarkiaj strukturoj kiuj estis trajto de vivo en la armetrupoj povis kolorigi ĉiun aspekton de la rilatoj inter armea personaro. , igante ĝin malfacila por subulo malakcepti la alirojn de individuo de supera rango aŭ retiriĝi de konversacio iniciatita de li. Tiel, kio en la civila mondo estus vidita kiel sendanĝera interŝanĝo de ideoj kiujn la ricevanto estis libera akcepti aŭ malaprobi, povus, ene de la limoj de armea vivo, esti rigardita kiel formo de ĉikano aŭ la apliko de troa premo en fitraktado. de potenco. Ne ĉiu diskuto pri religio aŭ aliaj sentemaj aferoj inter individuoj de neegala rango falus en ĉi tiun kategorion.

Tamen, kie la cirkonstancoj tion postulas, ŝtatoj povus esti pravigitaj preni specialajn rimedojn por protekti la rajtojn kaj liberecojn de malĉefaj membroj de la armetrupoj. Krome, la Kortumo trovis, ke la konvinkiĝo de la kandidatoj pro prozelitismo de civiluloj, kontraŭ kiuj ili ne faris premon aŭ devigon, ne estis necesa en demokrata socio kaj tial malobservis Artikolo 9 de la Konvencio ([Larissis kaj Aliaj v. Grekio](#)). , 1998);

trovis malobservon de Artikolo 9 legita en la lumo de Artikolo 11 en kazo kie rusa asocio de Atestantoj de Jehovo estis dissolvita fare de la tribunaloj, kiuj akuzis ĝin,

interalie de "instigo forlasi civitanajn devojn"; fakte, junaj Atestantoj de Jehovo alvokitaj por deviga militservo konvinkis aliajn soldatojn elekti alternativan civilan servon anstataŭ militservon. La Kortumo rimarkis, ke la koncernaj diskutoj okazis inter samuloj, sen formala hierarkio inter ili, kaj ne inter superuloj kaj subuloj. Neniu ĉikano aŭ nedeca premo estis kaŭzitaj de la konskriptoj kiuj ne estis Atestantoj de Jehovo; ili estis liberaj retiriĝi de la konversacio. Surbaze de ke civilservo kiel alternativo al militservo estis legitima opcio disponigita per rusa juro, religie motivita instigo fari tian elekton ne povus esti tenita kontraŭ la Atestantoj de Jehovo ([Taganrog LRO kaj Aliaj v. Rusio](#), 2022, §§ 166-170).

143. Koncerne predikadon kaj prozelitismen, deklaro de predikisto aŭ verkisto pri tio, ke estas pli bone aparteni al lia religio ol ne aparteni al ĝi, ne estas cenzurebla kiel tia (vidu, laŭ Artikolo 10 legita laŭ Artikolo 10). 9, [Ibragim Ibragimov kaj Aliaj v. Rusio](#), 2018, § 117).

Krome, prefero por sia propra religio, la percepto de ĝi kiel unika kaj la sola vera aŭ kiel "supera klarigo de la universo" estas bazŝtono de preskaŭ ajna religia sistemo, same kiel la takso de la aliaj kredoj kiel "malvera", "malĝusta" aŭ "ne favora al savo". Proklami la superecon de aparta religia dogmo aŭ vivkoncepto estas esenca aspekto de legitima ekzerco de la rajto provi konverti aliajn per nedeviga persvado, kiu ĝuas la protekton de Artikolo 9 de la Konvencio. Manke de esprimoj kiuj celas instigi aŭ pravigi perforton aŭ malamon bazitan sur religia maltoleremo, ĉiu religia ento aŭ individuaj kredantoj rajtas proklami kaj defendi – eĉ en fortaj terminoj – sian doktrinon kiel la veran kaj superan doktrinon kaj okupiĝi pri religiaj disputoj kaj kritikoj serĉantaj pruvi la veron de onies kaj la malveron de alies dogmoj aŭ kredoj. Verdire, religiuloj de aliaj kredoj povas esti vere ofenditaj pro asertoj ke alies religio estas pli alta ol ilia. Tamen, nur ĉar rimarko povas esti perceptita kiel ofensiva aŭ insulta de apartaj individuoj aŭ grupoj ne signifas ke ĝi konsistigas "malamo-paroladon". Kvankam tiaj sentoj estas kompreneblaj, ili ne povas per si mem meti limojn al la libereco de esprimo, des malpli malhelpi la ĝuon de religia libereco de aliaj.

En pluralisma kaj demokratia socio, tiuj kiuj ekzercas sian rajton je religia libereco, ĉu kiel membroj de religia plimulto aŭ malplimulto, ne povas racie atendi esti ŝirmitaj de eksponiĝo al ideoj kiuj povas ofendi, ŝoki aŭ ĝeni. Ili devas toleri kaj akcepti la neadon de aliaj de siaj religiaj kredoj kaj eĉ la disvastigon de aliaj de doktrinoj malamikaj al sia kredo.

([Taganrog LRO kaj Aliaj v. Rusio](#), 2022, §§ 153-154).

144. La sama validas por la uzo de armeaj metaforoj fare de religia organizo, kiu estas nesufiĉa per si mem por pravigi enmiksiĝon ([Ibragim Ibragimov kaj Aliaj kontraŭ Rusio](#), 2018, § 120); vidu ankaŭ [Moskva Branĉo de La Savarmeo kontraŭ Rusio](#), 2006, § 92).

145. La Kortumo diris, ke okazis neniuj malobservoj de Artikolo 9 en la kazo de la Atestantoj de Jehovo religia komunumo en Finnlando, kiu estis malpermesita de la nacia datumprotektanta mediatore de kolektado kaj prilaborado de personaj datumoj dum pordo-al-porda predikado. sen plenumi la ĝeneralajn antaŭkondiĉojn por prilaborado de personaj kaj sentemaj datumoj specifitaj en la leĝo, tio estas, sen la senduba konsento de la koncernaj individuoj (sed sen iuj sankcioj estis truditaj). La fina juĝo konfirmanta tiun mezuron baziĝis sur la respondo de la Kortumo de la Eŭropa Unio ("ĈJEU") al peto por antaŭjuĝo, trovante ke la petantkomunumo devus esti konsiderita "regilo" en la signifo de Direktivo 95/46/CE pri la protekto de individuoj rilate al la prilaborado de personaj datumoj kaj pri la libera movado de tiaj datumoj. La Kortumo trovis, ke la hejmaj tribunaloj agis ene de sia marĝeno de aprezo por atingi justan ekvilibron inter la konkurantaj interesoj en risko, nome la rajto de la petantkomunumo manifesti sian religion (Artikolo 9), kaj la rajto de la koncernaj individuoj al respekto por ilia privata vivo (Artikolo 8). Precipe, la Kortumo konsideris, ke la simpla fakto peti kaj ricevi la konsenton de la koncernato ne malhelpis la

esenco de la religia libereco de la petantkomunumo aŭ kaŭzi "maltrankviligan efikon" en ekzercado de tiu libereco ([Atestantoj de Jehovo kontraŭ Finnlando](#), 2023, §§ 72-99).

8. Libereco de religia kulto

146. Religia libereco implicas liberecon manifesti sian religion ne nur sole kaj private sed ankaŭ en komunumo kun aliaj, publike kaj ene de la rondo de tiuj, kies kredon oni kunhavas. Alivorte, ĉu sole aŭ en komunumo kun aliaj, publike aŭ private, ĉiu estas libera manifesti siajn kredojn. Artikolo 9 de la Konvencio listigas diversajn formojn, kiujn la manifestiĝo de a

religio aŭ kredo povas preni, nome kultado, instruado, praktiko kaj observo ([Güler kaj Uğur v. Turkio](#), 2014, § 35). Tio signifas ke Artikolo 9 protektas la rajton de kredantoj renkonti pace por adori en la maniero preskribita de ilia religio ([Eklezio de Jesuo Kristo de la Sanktuloj de la Lastaj Tagoj kontraŭ Britio](#), 2014; [Cumhuriyetçi Eğitim ve Kültür Merkezi Vakfı kontraŭ Turkio](#), 2014, § 41). Tamen, Artikolo 9, prenita sole aŭ ligo kun Artikolo 11 el la Konvencio (kunvenlibereco), ne donas rajton ĝenerale al kandidatoj por kunveni por manifesti siajn religiajn kredojn kie ajn ili deziras ([Pavrides kaj Georgakis v. Turkio](#)). (dec.), 2013, § 29).

147. Dum la ŝtato povas meti limigojn al manifestiĝo de religio per kultado kaj predikado konforme al Artikolo 9 § 2 de la Konvencio, krima puno trudita nur pro persona karakterizaĵo de la festanto (kiel lia aŭ ŝia loko de religia edukado) sen reguligo de la enhavo de la koncerna religia esprimo (kiel ekzemple instigo al malamo aŭ alia esprimo nekongrua kun la valoroj de demokrata socio) ne kongruas kun la postuloj de ĉi tiu dispozicio ([Sardar Babayev](#)).

[v. Azerbajĝano*](#), 2024, §§ 75-78).

148. Ekzemple, la Kortumo trovis malobservon de religia libereco en la sekvaj kazoj:

mezuroj reguligantaj la religian vivon de grekicipranoj de ortodoksa kredo enklavigitaj en la "Turka Respubliko Norda Kipro", malhelpante ilin forlasi siajn vilaĝojn por partopreni religiajn ceremoniojn en didomoj aliloke aŭ viziti monaĥejon ([Kipro](#)).

[v. Turkio](#) [GC], 2001, §§ 243-246);

la disvastigo fare de la rusa polico de dimanĉa diservo okazigita de la Atestantoj de Jehovo en la kunvenejo de ŝtata profesia mezlernejo, kiun la nacia organizaĵo de Atestantoj de Jehovo luis surbaze de laŭleĝe finita lukontrakto. La policiniciato estis klare kontraŭleĝa kaj arbitra, eĉ en la lumo de hejma juro ([Kuznetsov kaj Aliaj v. Rusio](#), 2007). En alia simila kazo la Kortumo trovis malobservon pro la disvastigo de ĉiujara festo de Atestantoj de Jehovo okazigita en la kunvenejo de Agrikultura Akademio, kiu ankaŭ estis luita konforme al enlanda juro. La kontestita operacio estis farita fare de granda nombro da policistoj, inkluzive de armita unuo de la Speciala Polictrupo; la kandidatoj estis arestitaj kaj arestitaj dum pluraj horoj. Forlasante la temon de la laŭleĝeco de la enmiksiĝo, la Kortumo trovis ke ĝi klare ne estis "necesa en demokrata socio" ([Krupko kaj Aliaj v. Rusio](#), 2014);

la disvastigo fare de la moldava polico de preĝkunveno okazigita de grupo de islamanoj en privata domo kaj la altrudo al la kandidato de administra monpuno pro "praktikado de religio ne agnoskita de la ŝtato" ([Masaev v. Moldavio](#), 2009);

la trudo de administra monpuno al usona baptista misiisto, kiu loĝis en Rusio, pro tio, ke li organizis regulajn kunvenojn en sia hejmo por diservo kaj bibliolegato sen sciigi la aŭtoritatojn; agante en individua kapacito prefere ol nome de religiema unuiĝo, li ne povus esti konsiderita renkonti la laŭleĝajn postulojn kiel ŝanĝite fare de parlamento ([Ossewaarde v. Rusio](#), 2023);

la disrompo fare de la bulgara polico de kunveno de adeptoj de la Pastoro Moon Unuigpreĝejo en la hejmo de adepto, sekvita de serĉo de la apartamento kun la

la permeson de la prokuroro, kaj finfine, la forkapto de libroj, registroj kaj aliaj aĵoj, ĉio ĉar la religia komunumo ne estis registrita fare de la Ŝtato. Al la kontestitaj iniciatoj evidente mankis ajna jura bazo en hejma juro. Krome, la enlanda leĝaro estis neklara koncerne la eblecon okazigi religiajn kunvenojn kie la koncerna organizo ne estis registrita; en la materiala tempo ekzistis administra praktiko, apogita per kelkaj hejmaj precedencoj, de deklarado de tiaj renkontiĝoj kontraŭleĝaj ([Boychev kaj Aliaj v. Bulgario](#), 2011);

la alvoko de kandidato por ĉeesti la lokan policejon kaj ŝia demandado pri la temo de ŝiaj religiaj kredoj, sekvata de serĉo de ŝia hejmo, akompanita de forkapto de libroj kaj registroj, kaj laste, polica averto ordonante al la kandidato ĉesi. la renkontiĝoj en ŝia hejmo de la evangelia parokanaro al kiu ŝi apartenis. La tribunalo finis ke ekzistis neniuj laŭleĝaj bazo por la enmiksiĝo ĉar la kontestitaj iniciatoj estis efektivigitaj en la foresto de iu krima enketo, en evidenta rompo de hejma juro ([Dimitrova v. Bulgario](#), 2015);

mallibereca puno donita al la kandidatoj pro tio, ke ili partoprenis en islama religia ceremonio (mevlüt) okazigita en la loko de politika partio memore al tri membroj de kontraŭleĝa organizo, kiuj estis mortigitaj de la sekurecaj taĉmentoj. La Kortumo opiniis, ke la nura fakto, ke la koncerna ceremonio estis organizita en la sidejo de politika partio, en kiu estis elmontritaj simboloj de terorisma organizo, ne senigis la partoprenantojn de la protekto garantiita de Artikolo 9. En ĉi tiu kazo la puno ne renkontis la postulojn de klareco kaj antaŭvidebleco ĉar estintus maleble antaŭvidi ke nura partopreno en religia servo enirus ene de la amplekso de la juro pri la preventado de terorismo ([Güler kaj Uğur v. Turkio](#), 2014).

la aresto kaj kondamno al malliberigo de mulao (membro de la pastraro) por prediki kaj fari vendredajn preĝojn en moskeo, sur la sola tereno ke li estis ŝtatano de la respondita Ŝtato kiu akiris sian religian edukadon eksterlande. La Kortumo konsideris ke tia mezuro, celanta la lokon de la studoj de la kandidato prefere ol la enhavon de la koncerna religia esprimo aŭ la manieron de ĝia livero, ne povus esti rigardita kiel "necesa en demokrata socio" por protekti la demokratian ordon. , batali kontraŭ religia ekstremismo kaj kontraŭbatali la negativan influon de fremdaj ideologioj ([Sardar Babayev v. Azerbajĝano*](#), 2024, §§ 75-78).

149. Male, la organoj de la Konvencio trovis neniun malobservon de Artikolo 9 aŭ deklaris la respondajn plendojn manifeste nebazitaj en la sekvaj kazoj:

decido de la britaj aŭtoritatoj fermi la Stonehenge-ejon dum la tuja periodo de la somermeza solstico kaj ne permesi al grupo de druidoj festi sian solstica ceremonio tie. La Komisiono konsideris ke eĉ supozante ke okazis enmiksiĝo en la ekzercado de rajtoj sub Artikolo 9, ĝi estis celita protekti publikan sekurecon kaj estis pravigita en la signifo aŭ Artikolo 9 § 2, precipe ĉar la aŭtoritatoj antaŭe elspezis konsiderindajn klopodojn por kontentigi la interesojn de individuoj kaj organizoj interesitaj pri Stonehenge ([Chappell v. Britio](#), Komisiona decido de la 14-a de julio 1987; vidu ankaŭ [Pendragon v. la Unuiĝinta Reĝlando](#), Komisiona decido de 19 oktobro 1998);

la kondamno al pago de monpuno, suspendita, pro rompo de la paco respekto de pluraj personoj kontraŭantaj aborton, kiuj eniris en la ejon de abortkliniko kaj preĝis surgenu en unu el la koridoroj. La Komisiono agnoskis ke la koncernaj agadoj kategoriigis en la amplekso de Artikolo 9, sed diris ke la enmiksiĝo pri kiu plendis estis klare pravigita en la lumo de Artikolo 9 § 2 ([Van Schijndel kaj Aliaj v. Nederlando](#), Komisiona decido de la 10-a de septembro 1997);

la nekapablo de kandidato, kiu estis cipra ŝtatano, kiu ĉiam vivis en la suda parto de la insulo, viziti preĝejojn kaj monaĥejojn situantajn en la norda areo, do en la teritorio de la "Turka Respubliko Norda Kipro". La Kortumo notis ke la nura ligo de la kandidato kun la nordo de la insulo konsistis el plugtero kiun li heredis de siaj gepatroj kaj ke nenio malhelpis lin ekzerci siajn rajtojn laŭ Artikolo 9 en suda Kipro ([Josephides v. Turkio](#)). (dec.), 1999);

la interrompo fare de la polico de ortodoksa meso okazigita sen antaŭa rajtigo en monaĥejo, nun uzata kiel muzeo, situanta en la teritorio de la "Turka Respubliko Norda Kipro". La Kortumo agnoskis ke okazis eraro en ĉi tiu kazo ĉar la kandidatoj kredis en bona kredo ke ili ricevis rajtigojn, dum al la aŭtoritatoj respondecaj por la kultura heredo la koncerna renkontiĝo ne estis rajtigita kaj estis kontraŭleĝa. Tamen, en la lumo de ĉiuj signifaj cirkonstancoj - neniu uzo de neproporcia forto, la bezono malhelpi konfliktojn en la specifa politika kunteksto de Norda Kipro, ktp. - la tribunalo trovis ke la kontestita enmiksiĝo ne estis neproporcia ([Pavrides kaj Georgakis v. Turkio](#) (dec.), 2013).

150. La Kortumo deklaris la sekvajn petojn neakcepteblaj pro tio, ke la legitimaj interesoj menciitaj en Artikolo 9 § 2 klare superis la intereson de la kandidatoj observi iujn ritojn preskribitajn de iliaj religioj:

municipa malpermeso de romkatolika paroĥo sonorigi la preĝejan sonorilon super certa volumeno antaŭ la 7.30 a.m. La Kortumo decidis ke la enmiksiĝo sekvis la legitiman celon protekti la rajtojn de aliuloj – ĉi-kaze la noktan ripozon de la lokaj loĝantoj – kaj estis proporcia al tiu celo. Fakte, la sonorilo daŭre povus esti sonoregita kondiĉe ke la volumeno estis reduktita; neniu limo estis trudita al la volumeno de sonorado por la resto de la tago ([Schilder](#)

[v. Nederlando](#) (dec.), 2012);

la forkapto kaj konfisko de kvanto da ajahuasca, halucinogena substanco, kiu estas konsumita dum ceremonioj en la religio konata kiel la "Preĝejo de Santo Daime". La tribunalo decidis ke la kontestita iniciato, prenita sub drogleĝaro, estis "necesa en demokrata socio" por la protekto de sano. Ĉar la kandidatoj asertis esti viktimoj de diskriminacio kompare kun la kristanaj eklezioj, kiuj uzis alkoholon (komuna vino) en siaj ceremonioj, la Kortumo konsideris, ke la du situacioj ne estas kompareblaj: unue, vino ne estas submetita al drogoj. leĝaro, kaj due, la ritoj de la kristanaj eklezioj ne inkludis la uzon de psikoaktivaj substancoj por la celoj de ebrio ([Fränklin-Beentjes kaj CEFLU-Luz da Floresta v. Nederlando](#)) (dec.), 2014).

151. La Kortumo ankaŭ deklaris neakceptebla apliko de greka ortodoksa monaĥejo plendante ke la instalado de telekomunikadoj, radio- kaj televidaj antenoj en la ĉirkaŭaĵo de la monaĥejo malobeis ĝian liberecon de kultado. La tribunalo trovis neniun enmiksiĝon kun la rajtoj certigitaj sub Artikolo 9 ĉar la monaĥejo longe funkciigis malgraŭ la ĉeesto de la antenoj kaj mem renovigis la lizkontrakton de la tero sur kiu ili estis instalitaj ([Iera Moni Profitou Iliou Thiras v. Grekio](#)). (dec.), 2002).

152. Predolibereco validas ankaŭ por la maniero enterigi la mortintojn , ĉar ĝi konsistigas esencan aspekton de religia praktiko ([Johannische Kirche kaj Peters v.](#) (dec.), 2001;

[Polat kontraŭ Aŭstrio](#), 2021, §§ 51 et 54; [Aygün kontraŭ Belgio](#), 2022, § 50). Tamen, en kazo kie la kandidatoj plendis pri la tempopaso antaŭ ol la aŭtoritatoj resendis al ili la korpon de sia filino kiu mortis en hospitalo, kiel rezulto de kiu ili dum multaj monatoj estis nekapablaj doni al ŝi religian entombigon. aŭ preĝi sur ŝia tombo, la Kortumo decidis taksu la plendon ekskluzive laŭ Artikolo 8 de la Konvencio (respekto de privata kaj familia vivo) sur la tereno ke la ago pri kiu plendis ne implikis rektan enmiksiĝon de la aŭtoritatoj kun la rajtoj.

garantiita de Artikolo 9 sed estis nur sekvo de la prokrasto kaŭzita, kiun la Tribunalo konsideris estis sentema al konsidero sub Artikolo 8 ([Pannulo kaj Forte v. \(dec.\)](#), 1999).

153. Male, la Kortumo trovis malobservon de kaj Artikoloj 8 kaj 9 en la sekvaj cirkonstancoj:

la nekropsio kaj forigo de organoj de trofrua bebo, kiu mortis pro malofta malsano, malgraŭ la objetoj de la patrino kaj ŝia specifa deziro pri rita entombigo konforme al la islama postulo, ke la kadavro devas resti sendifekta. La tribunalo opiniis ke la aŭtoritatoj ne konvene balancis la konkurantajn rajtojn kaj interesojn, tio estas la postulojn de publika sano kaj la deziro de la patrino entombigi ŝian infanon laŭ la preskriboj de ŝia religio ([Polat v. Aŭstrio](#), 2021, §§ 89-91).

la rifuzo de la enketjuĝisto permesi al la kandidatoj translokigi la korpojn de siaj filoj, kiuj mortis pro pafvundoj, al sia devenlando (Türkiye), kie ili volis enterigi ilin en la familia tombo laŭ islamaj ritoj, kredoj; kaj tradicioj kaj laŭ la deziroj de la forpasintaj personoj, dum la daŭro de la krima esploro, proksimume du jarojn kaj ses monatojn. Kvankam la komenca decido de la enketjuĝisto tute ne ŝajnis neracia aŭ neproporcia rilate al la postuloj de Artikolo 9, neniuj efikaj rimedoj estis disponeblaj al la kandidatoj por peti retakson de la daŭra neceso de tiu mezuro ([Aygün v. Belgio](#)), 2022, § 50).

9. Lokoj kaj konstruaĵoj de kulto

154. Artikolo 9 de la Konvencio protektas, principe, la rajton provizi, malfermi kaj prizorgi lokojn aŭ konstruaĵojn dediĉitajn al religia kultado. Sekve, sub certaj cirkonstancoj la operacio de religiaj konstruaĵoj kapablas havi efikon al la praktikado de la rajto de membroj de religiemoj manifesti religion kredon ([Eklezio de Jesuo Kristo de la Sanktuloj de la Lastaj Tagoj kontraŭ Britio](#), 2014, § 30; [Cumhuriyetçi Eğitim ve Kültür Merkezi Vakfı v. Turkio](#), 2014, § 41). Krome, la Kortumo agnoskis ke se religia komunumo ne povas havi didomon, ĝia rajto manifesti sian religion estas senigita de ĉiu substanco ([Association de solidarité avec les témoins de Jéhovah and Others v. Turkio](#), 2016, § 90). En kelkaj kazoj la fakto ke

religiaj kunvenoj en certaj lokoj estas rajtigitaj aŭ simple tolerataj de facto de la hejma aŭtoritatoj povas esti nesufiĉaj por forigi ajnan riskon de interfero ([ibid.](#), § 107).

155. La samaj ĝeneralaj principoj validas por tombeja aranĝo, ĉar ĝi konsistigas esencan aspekton de religia praktiko ([Johannische Kirche kaj Peters v. \(dec.\)](#), 2001).

156. Artikolo 9 ne donas al religia komunumo la rajton akiri didomon de la publikaj aŭtoritatoj ([Griechische Kirchengemeinde München und Bayern eV Germanio](#) (dec.), 2007; [Association de solidarité avec les témoins de Jéhovah and Others v. Turkio](#), 2016, § 97). La nura fakto ke la publikaj aŭtoritatoj toleris la daŭran uzon de ŝtata konstruaĵo por religiaj celoj dum kelkaj jaroj kaŭzas nenian pozitivan devontigon flanke de tiuj aŭtoritatoj ([Juma Mosque Congregation kaj Aliaj v. Azerbajĝano](#) (dec.), 2013, § 60). Aliflanke, la malkapablo de religiema komunumo akiri longperspektivan lizkontrakton sur terpeco kie ĝi

jam posedas konstruaĵon, cele al starigo de nova didomo por kontentigi la bezonojn de la komunumo laŭ spaco povas levi temojn laŭ Artikolo 9 ([Religia Komunumo de Atestantoj de Jehovo de Ternivsky Distrikto de Kryvyi Rih kontraŭ Ukrainio](#), 2019, § 53).

157. La 9-a artikolo, kiel tia, ne donas al religia komunumo ajnan rajton pri la redono de la proprieto de kultejoj konfiskita longe antaŭe (en la 1930-aj jaroj, en la kazo en la mano) de la tiama politika reĝimo. ([Rymsko-Katolytska Gromada Svyatogo Klimentiya v Misti Sevastopoli v. Ukrainio](#) (dec.), 2016, §§ 59-63). Krome, artikolo 9 principe ne malpermesas al la hejmaj aŭtoritatoj preskribi la alternan uzon de didomo de du malsamaj

religiaj komunumoj, kie tio estas pravigita de specifaj historiaj cirkonstancoj ([Gromada Ukrayinskoyi Greko-Katolitskoyi Cserkvy Sela Korshiv v. Ukrainio](#) (dec.), 2016, §§ 33-38).

158. Nek la dispozicioj de la Konvencio ne implicas ian devon de la Ŝtato doni specialan statuson al diservoj. Tamen, se la Ŝtato mem ofertas specialan privilegian statuson al didomoj - super kaj preter siaj devontigoj sub la Konvencio - ĝi ne povas nei tiun avantaĝon al precizigitaj religiemaj grupoj en diskriminacia maniero kontraŭe al Artikolo 14 ([Cumhuriyetçi Eğitim ve Kültür Merkezi Vakfı v. Turkio](#), 2014, §§ 48-49).

159. Kiel ĝenerala regulo, la Kontraktantaj Ŝtatoj havas larĝan marĝenon de aprezo en areo tiel kompleksa kaj malfacila kiel tiu de spaca evoluo, en la efektivigo de sia urboplana politiko, ĉar plana leĝaro estas ĝenerale akceptita kiel necesa en moderna socio por malhelpi senbridan evoluon ([ISKCON kaj Aliaj v. Unuiĝinta Reĝlando](#), Komisiona decido de la 8-a de marto 1994; [Association de solidarité avec les témoins de Jéhovah and Others v. Turkio](#), 2016, § 103; [Religia Komunumo de Atestantoj de Jehovo de Ternivsky Distrikto de Kryvyi Rih kontraŭ Ukrainio](#), 2019, § 51).

Principe, do, la aplikado de urboplanaj regularoj respondas al la legitima celo protekti publikan ordon en la signifo de Artikolo 9 § 2 de la Konvencio (*ibid.*, § 95).

Tamen, la Kortumo ne povas rezigni pri siaj povoj de revizio, kaj estas ĉiam por la Kortumo kontentigi sin ke la bezonata ekvilibro estis konservita en maniero kongrua kun la kandidatoj.

rajto al la libereco manifesti sian religion (*ibid.*, § 103). Ja eĉ efektivigante neŭtrala kaj larĝe aplikeblaj reguloj pri urboplanado povas, en specifaj cirkonstancoj, sumiĝi al an enmiksiĝo kun la ekzercado de religia libereco ([La Religia Denominación de la Atestantoj de Jehovo en Bulgario v. Bulgario](#), 2020, §§ 100-101). Kiel ĝenerala regulo, tamen, se la naciaj aŭtoritatoj donis adekvatan pezon al religia libereco en ekvilibro de la diversaj planaj konsideroj, religia organizo ne povas uzi la rajtojn certigitajn sub Artikolo 9 por eviti ekzistantan planan leĝaron ([ISKCON kaj Aliaj v. Regno](#), Komisiona decido de la 8-a de marto 1994). En kelkaj kazoj, dum la efektivigo de tiu ekvilibra ekzerco, la aŭtoritatoj devas konsideri la specifajn bezonojn de malgrandaj komunumoj de kredantoj ([Association de solidarité avec les témoins de Jéhovah and Others v. Turkio](#), 2016, § 105).

160. Ekzemple, la Kortumo trovis malobservon de religia libereco en la sekvaj kazoj:

- la kondamno de kandidatoj al prizontempo kaj monpuno pro tio, ke ili uzis privatan ĉambron, kiun ili luis por servi kiel didomo por la Atestantoj de Jehovo, sen esti akirinta antaŭan rajtigon de la "agnoskita eklezia aŭtoritato" (t.e. la loka greka ortodoksa episkopo) kaj la Edukministerio kaj Religiaj Aferoj. La tribunalo trovis ke la signifaj provizaĵoj de enlanda juro transigis troan libervolan potencon al la aŭtoritatoj en tiu sfero, kiun potencon ili uzis en praktiko por limigi la agadojn de nominalaj valoroj krom la domina Ortodoksa Eklezio ([Manoussakis kaj Aliaj v. Grekio](#), 1996; vidu ankaŭ la opinion de la Komisiono la kazon de [Pentidis kaj Aliaj](#)

[v. Grekio](#), 1997, kiu kondukis al la kazo forigita);

- la fermo de privataj ejoj antaŭe uzataj de du parokanaroj de turkaj Jehovo Atestantoj surbaze de leĝo malpermesanta la malfermon de didomoj sur ejoj ne flankenmetite por tiu celo, kaj la postan malakcepton de siaj petoj uzi tiujn regionon kiel didomojn. En ĉi tiu kazo la parokanaroj ankaŭ estis informitaj ke la lokaj urba evoluplanoj inkludis neniun taŭgan ejon por didomo. La tribunalo notis ke la hejmaj aŭtoritatoj ne pripensis la specifajn bezonojn de malgranda komunumo de kredantoj, ĉar la limigita nombro da anoj signifis ke la parokanaroj

en demando bezonis, ne konstruaĵo kun specifa speco de arkitekturo, sed simpla kunvenejo kie ili povus okazigi siajn servojn, renkonti kaj instrui sian religion ([Association de solidarité avec les témoins de Jéhovah and Others v. Turkio](#), 2016);

- la nekapablo de religia komunumo akiri longdaŭran luadon sur terpeco apartenanta al la municipo, por starigi novan " Kingdom Hall" (kultejo), malgraŭ la

fakto ke tiu komunumo jam posedis konstruaĵon sur tiu terpeco, kiun ĝi uzis kiel didomon, kaj ke ĉiuj formalaj kondiĉoj por asignado de la tero estis plenumitaj. La malobservo estis regita "ne preskribita perleĝe" en la signifo de Artikolo 9 § 2 ([Religia Komunumo de Atestantoj de Jehovo de Ternivsky Distrikto de Kryvyi Rih v. Ukrainio](#), 2019, §§ 52-59).

serio da aranĝoj adoptitaj de la lokaj aŭtoritatoj malhelpante al asocio de Atestantoj de Jehovo konstrui didomon sur terpeco kiun ili posedis, kaj precipe la nuligo de la municipa dekreto rajtiganta konstruadon sur tiu terpeco kaj la longedaŭran suspendon. de la konstrulaboroj pro malobservoj de la valida regularo, sekvita de la rifuzo de la urbestro rajtigi rekomencon de laboro sur la loko: kvankam neniu el tiuj mezuroj estis oficiale motivita de la

religia statuso de la petanta asocio, la kunteksto de la kazo - precipe la publiko deklaroj de la urbestro apogantaj protestojn kontraŭ la Atestantoj de Jehovo - kondukis al trovo ke okazis neproporcia enmiksiĝo en la praktikado de libereco de religio ([La Religia Nomado de Atestantoj de Jehovo en Bulgario v. Bulgario](#), 2020).

161. Aliflanke, la Kortumo trovis neniun malobservon de Artikolo 9 (aŭ deklaris la aplikon manifeste nefondata) en la sekvaj kazoj:

decido de la grekaj aŭtoritatoj ordonantaj al adepto de la Greka Ortodoksa Eklezio movi la tombon de sia patro por faciligi vojarĝigajn laborojn. La Komisiono notis ke aliaj individuoj de ortodoksa religio en la sama situacio libervole movis siajn familiajn tombojn kaj ke la Grek-Ortodoksa Eklezio-administracioj kontaktitaj fare de la kandidato rifuzis interveni en lia favoro. Krome, la kandidato ne montris kiel la fakto de movi la tombon malhelpus lin plenumado de la devoj preskribitaj de liaj kredoj aŭ kiel la plenumo de tiuj devoj povus postuli la tombon resti en ĝia origina loko ([Daratsakis v. Greece](#), Komisiona decido de 7 oktobro 1987);

avizo servita fare de loka planadministracio al la Internacia Societo por Krishna Consciousness Ltd. koncerne la uzon de grandbieno aĉetita fare de tiu socio kaj ordonante al ĝi limigi ĝian uzon al tio kiu estis rajtigita en la momento de aĉeto (loĝteologia kolegio kaj didomo akceptanta maksimume mil vizitantojn tage); fakte, la fakta uzo de la grandbieno por religiaj celoj poste multe disetendiĝis, altirante grandajn homamasojn kaj kondukante al multaj plendoj de najbaroj. La Kortumo agnoskis, ke okazis enmiksiĝo en la praktikado de la postulanta socio de religia libereco, sed ke tia enmiksiĝo estis pravigita.

sub Artikolo 9 § 2; ĝi trovis precipe ke la lokaj aŭtoritatoj faris konstantajn klopodojn atingi amikan solvon de la problemo kaj ke la aparta religia intereso de la kandidato socio estis adekvate enkalkulita en la hejma decidprocezo ([ISKCON kaj Aliaj v. Britio](#)), Komisiona decido de 8 marto 1994);

la konduto de la kuratoro nomumita de la aŭstraj tribunaloj por administri la posedaĵon de a Serba ortodoksa komunumo kies potenco agi en la sfero de laika juro estis suspendita perleĝe pro la skisma situacio de la komunumo vis-à-vis la Beograda Patriarkeco: la kuratoro finis lukontraktojn kun du pastroj nomumitaj fare de la serba patriarko kaj la kompetenta episkopo. Eĉ supozante ke estis enmiksiĝo en la ekzercado de la kandidato de ĝiaj rajtoj laŭ Artikolo 9, la enmiksiĝo estis necesa por la protekto de la rajtoj de aliuloj kaj estis proporcia al tiu celo, ĉar la kontestata mezuro estis limigita en amplekso kaj la lukontraktoj nur restus validaj tiel longe kiel daŭros la skisma situacio ([Serbisch-griechisch-orientalische Kirchengemeinde zum Heiligen Sava en Wien v. Aŭstrio](#), Komisiona decido de 30 novembro 1994);

la rifuzo de la germanaj aŭtoritatoj doni al religia organizo permeson instali tombejon en neevoluinta protektita zono. La tribunalo opiniis, ke la kontestita enmiksiĝo, kiu baziĝis sur leĝaj dispozicioj rilate al planado, media konservado kaj instalado de publikaj servoj, kaj precipe estis motivita de la fakto ke ekzistis neniu aliaj konstruoj en la koncerna zono, estis en konformeco kun Artikolo 9 § 2 ([Johannische Kirche kaj Peters v. Germanio](#) (dec.), 2001);

la malakcepto de la grekaj lokaj aŭtoritatoj de la peto de kandidato ŝanĝi la lokan disvolvan planon por ebligi al li konstrui preĝdomon por la "Veraj ortodoksaj kristanoj" (grekaj malnovaj kalendaristoj aŭ "Paleoimerologoj") sur terpeco, kiun li posedis; la kialo donita por tiu rifuzo estis ke ekzistis neniu "socia bezono" ŝanĝi la evoluplanon ĉar la municipo inkludis nesufiĉajn nombrojn da membroj de la koncerna religia komunumo. La tribunalo trovis ke kontraste al la [Manousakis kaj Aliaj v. Grekio](#) kazo, ĉi tiu kazo koncernis la aplikon de ĝenerala spaca planado leĝo kiu estis, sur la vizaĝo de ĝi, neŭtrala. La kvanta kriterio aplikita de la greka kasacia kortumo ne povus esti priskribita kiel arbitra, ĉar rajtigo por ŝanĝi la lokan evoluon povus esti donita nur por la konstruado de konstruaĵo "en la ĝenerala intereso". En tia hipotezo estis akcepteble konsideri la objektivajn bezonojn de la religiema komunumo ĉar la publika intereso en racia spaca planado ne povus esti anstataŭita per la religiaj bezonoj de unu ununura persono, dum najbara urbo konsistis el preĝdomo servanta por la bezonoj de la "Veraj ortodoksaj kristanoj" en la regiono. La Ŝtato do agis ene de la limoj de sia marĝeno de aprezo ([Vergos v. Grekio](#), 2004);

la monpuno de la kandidatoj, kiuj estis membroj de turka protestanta preĝejo, pro tio, ke ili uzis kiel didomon privatan loĝejon, kiun ili aĉetis, sen plenumi la necesajn formalizaĵojn laŭ la turka juro, precipe la devigan antaŭan interkonsenton de ĉiuj; la komunaj posedantoj de la konstruaĵo. La tribunalo trovis ke male al en la kazo de [Manousakis kaj Aliaj v. Grekio](#), 1996, la formalizaĵoj ne koncernis la agnoskon aŭ la ekzercon de iu religio kaj ne povis, do, esti rigarditaj kiel ekvivalentaj al antaŭa rajtigo; ili estis orientitaj sole por protekti la rajtojn kaj liberecojn de aliaj kaj publikan ordon. La Kortumo ankaŭ rimarkis, ke la naciaj aŭtoritatoj ekvilibrigis la plenumadon de la koncernaj formalizaĵoj kun la postuloj de religia libereco, unue invitante la kandidatojn plenumi tiujn formalizaĵojn. Tiel estante la kazo, la kontestita enmiksiĝo povus esti vidita kiel estinti pravigita kaj proporcia. Finfine, la Kortumo notis nenion por sugestoj ke la koncerna leĝaro estis aplikita al la kandidatoj en diskriminacia maniero malobee al Artikolo 14 de la Konvencio ([Tanyar kaj Aliaj](#)

[v. Turkio](#) (dec.), 2005);

la elpelo de islama parokanaro el malnova Moskea konstruaĵo listigita kiel historia monumento, laŭ fina juĝo; malgraŭ la fakto ke la kandidatanta parokanaro uzis la konstruaĵon dum pli ol dek jaroj, ĝi nek posedis nek luis ĝin (kontraste al la situacio en [Manousakis kaj Aliaj v. Grekio](#), 1996). Aparte, la petanta parokanaro ne argumentis ke ĝi ne povis libere starigi didomon aliloke ([Juma Mosque Congregation and Others v. Azerbajĝano](#) (dec.), 2013).

162. La Kortumo ankaŭ pripensis peton de individuo sub Artikoloj 14 kaj 9 de la Konvencio koncerne malpermeson konstrui minaretojn kiuj estis aldonitaj al la Svisa Federacia Konstitucio per referendumo. Ĝi decidis ke ĉar la kandidato ne estis rekte trafita per la kontestita iniciato kaj neniam esprimis ajnan deziron mem konstrui moskeon kun minareto, li ne povis aserti esti "viktimo" de la kvazaŭa malobservo ([Ouardiri v. Svislando](#)). (dec.), 2011).

163. La Komisiono deklaris akceptebla plendo sub Artikolo 9 ke la nuligo de la posedaĵdokumentoj de la Institut de prêtres français, katolika instituto establita sub kanona juro kaj situanta en Turkio, protektita per la 1923-datita Traktato de Laŭzano, kaj la registrado de

la posedaĵo koncernita en la nomo de la Fisko, havis la efikon de fortranĉado de la instituto de ĝiaj decidaj resursoj kaj igi ĝin malkapabla disponigi religiajn servojn kaj certigi la supervivon de la eklezio ([Institut de prêtres français kaj Aliaj v. Turkio](#) (dec.), 1998). En procedoj antaŭ la tribunalo tiu kazo finiĝis kun amika kompromiso ([Institut de prêtres français kaj Aliaj](#)

[v. Turkio](#) (amika kompromiso), 2000).

C. Religia libereco kaj enmigrado

1. Loĝejo kaj dungado de eksterlandanoj sur la nacia teritorio kaj religia libereco

164. La Konvencio ne garantias kiel tia la rajton eniri aŭ loĝi en Ŝtato, kies ŝtatano oni ne estas. Laŭ bone establita principo de internacia juro la Kontraktantaj Ŝtatoj rajtas kontroli la eniron, restadon kaj forigon de eksternacianoj ([Perry v. Latvio](#), 2007, § 51).

Sekve, Artikolo 9 de la Konvencio ne garantias kiel tia la rajton de fremdulo resti en difinita lando. Elpelo do ne estas, kiel tia, enmiksiĝo en la ekzercado de la rajtoj certigitaj sub ĉi tiu dispozicio, krom se povas esti konstatite ke la elpelordo estis dizajnita por subpremi la ekzercon de tiaj rajtoj kaj sufoki la disvastigon de la religio aŭ filozofio de la kandidato kaj liaj anoj ([Omkarananda kaj Divine Light Zentrum v. Svislando](#), Komisiona decido de la 19-a de marto 1981).

165. Ekzemple, la Kortumo trovis malobservon de Artikolo 9 en la sekvaj kazoj:

la komenca rifuzo de la kompetenta nacia aŭtoritato etendi la loĝpermeson de kandidato, usona evangelia pastro, sekvita de la emisio de malsama speco de permeso akompanita de duonneformala klarigo ke li ne plu rajtis okupiĝi publike, religiaj agadoj; tiu restrikto havis neniun bazon en hejma juro ([Perry](#)

[v. Latvio](#), 2007);

la refouligo de usona ŝtatano aktiva en la Eklezio pri Unuiĝo de Reverend Moon, nuligante lian vizon kaj malhelpante lin eniri Rusion, aŭ la subita elpelo el Rusio de du aliaj personoj aktivaj en la sama organizo, kvankam ili ĉiuj laŭleĝe loĝis, tie dum jaroj, kiel iliaj edzinoj kaj/aŭ infanoj; tiuj iniciatoj estis tre klare ekigitaj de la religiaj agadoj de la kandidato en Rusio ([Nolan kaj K. v. Rusio](#), 2009; [Corley kaj Aliaj kontraŭ Rusio](#), 2021). La respondita Registaro asertis, ke la kandidato endanĝerigis nacian sekurecon - kialon kiu ne estas antaŭvidita en Artikolo 9 § 2 de la Konvencio - sen pruvi tiun submetadon.

([Nolan kaj K. v. Rusio](#), 2009, § 73). Aparte, la sistema implikiĝo de la sekurecaj servoj en la devigitaj foriroj el Rusio de membroj la Unuiga Eklezio sugestis, ke tiuj mezuroj estis adoptitaj cele al subpremado de la ekzercado.

de la rajto je religia libereco kaj malhelpi la disvastigon de la instruoj de la Unuiga Eklezio en Rusio ([Corley kaj Aliaj v. Rusio](#), 2021, § 87).

166. La Kortumo ankaŭ deklaris akcepteblaj la sekvajn plendojn, sen poste trovi malobservon de Artikolo 9:

la nuligo de la konstanta restadpermeso de la kandidato, etna palestina predikisto kaj instruisto de islama religio, atestita de la Granda Muftio de Bulgario, kaj lia elpelo el la nacia teritorio pro tio, ke liaj religiaj agadoj estis orientitaj al trudado de la fundamentisma versio de Islamo kaj montris ke li estis ligita al la "Muslim Brothers", ekstremisma organizo ([Al-Nashif v. Bulgario](#) (dec.), 2001).

Trovinte malobservon de Artikolo 8 de la Konvencio (rajto je respekto de familia vivo), la Kortumo ne konsideris necesa taksu la alian akuzon de la kandidato de malobservo de lia libereco de religio ([Al-Nashif v. Bulgario](#), 2002, §§ 139-142);

la nuligo de la restadpermesiloj de du kandidatoj, atestanto de Jehovo paro de aŭstra nacieco, pro iliaj kvazaŭaj religiaj agadoj en Bulgario ([Lotter v. Bulgario](#) (dec.), 2003). Ĉi tiu kazo finiĝis kun amika kompromiso ([Lotter kaj Lotter v. Bulgario](#) (amika kompromiso), 2004).

167. Aliflanke, la Komisiono deklaris neakceptebla kiel evidente nefondata peto koncerne forpelordon kontraŭ hinda monaĥo kaj filozofo kiu estis trovita kulpa de endanĝerigado de publika ordo pro konstantaj rompoj de la paco en sia loka najbareco; tiu ordono ne estis plenumita ĉar la kandidato estis intertempe trovita kulpa de serio de krimaj deliktoj kaj juĝita al dek kvar-jara malliberigo kaj elpelo de Svislando dum dek kvin jaroj ([Omkananda kaj Divine Light Zentrum v. Svislando](#), Komisiona decido de la 19-a de marto 1981).

168. Krome, Artikolo 9 de la Konvencio ne donas al eksterlandaj ŝtatoj la rajton akiri restadpermeson por eklabori en Kontrakta Ŝtato, eĉ kiam la dunganto estas religia asocio ([Öz v. Komisiona decido de la 3-a de decembro 1996](#); [Perry](#)

[v. Latvio](#), 2007; [El Majjaoui kaj Stichting Toubas Moskee kontraŭ Nederlando](#) (forstrekado) [GC], 2007, § 32). Laŭ tiu principo la Komisiono malakceptis peton plendantan pri la malsukceso renovigi provizoran loĝpermeson donitan al islama ministro pri religio kaj religia instruisto (imamo) de turka nacieco kies dungadokontrakto kun la loka islama asocio eksvalidiĝis kaj kiu deziris resti en Germanio por labori – ankoraŭ kiel imamo – por asocio alia ol tiu, kiu origine invitis lin tien ([Öz v. Germanio](#), Komisiona decido de la 3-a de decembro 1996).

169. Pli lastatempe, la Kortumo deklaris akceptebla peto koncerne rifuzon de la Nederlandaj aŭtoritatoj doni al maroka ŝtato la restadpermeson, kiun li bezonis por eklabori kiel imamo ĉe religia fondaĵo, surloke, precipe, ke la fondaĵo ne faris sufiĉajn klopodojn por trovi aliajn kandidatojn sur la nacia kaj

Eŭropa labormarkato kaj ke ĝi ne komenciĝis per provado rekruti sian imamon el inter tiuj trejnitaj en Nederlando ([El Majjaoui kaj Stichting Toubas Moskee v. Nederlando](#) (dec.), 2006). Tamen, post freŝa peto de la fondaĵo, la kandidato finfine akiris provizoran laborpermeson kaj loĝpermeson en Nederlando; la Kortumo do konsideris, ke la disputo estis solvita kaj forigis la aplikon el ĝia listo, konforme al Artikolo 37 § 1 b) de la Konvencio ([El Majjaoui kaj Stichting Toubas Moskee v. Nederlando](#)).

(forstrekado) [GC], 2007, § 32).

170. La Kortumo trovis malobservon de Artikolo 14 (malpermeso de diskriminacio) ligit kun Artikolo 9 en kazo kie la aŭstraj aŭtoritatoj rifuzis sendevigi la Atestantan komunumon de Jehovo de la Dungado de Eksterteranoj-Leĝo, kiu permesintus restadpermeson al. estu eldonita al paro, kiuj ambaŭ estis predikistoj havantaj filipinan naciecon kaj kiujn la kandidato komunumo deziris dungi en Aŭstrio. Fakte, laŭ enlanda juro tia sendevigo estis permesita nur por "rekonitaj religiaj asocioj" sed ne por "registritaj" religiaj organizoj kiel ekzemple la kandidato komunumo ([Jehovas Zeugen en Österreich v. Aŭstrio](#), 2012).

2. Elpelo al lando kiu malobservas religia libereco

171. Ĉu Kontrakta Ŝtato povas forpeli eksterlandajn ŝtatojn al tria lando, en kiu ili verŝajne estos konsiderinde malhelpataj en la ekzercado de sia religia libereco? Verdire la respondeco de Kontrakta Ŝtato povas esti farita nerekte se ĝi trudas al individuoj aŭtentan riskon de malobservo de iliaj rajtoj en lando ekster ĝia jurisdikcio. La Kortumo agnoskis tian respondecon en kazoj de riskoj de malobservo de Artikoloj 2 (rajto je vivo) kaj 3 (malpermeso de torturo). La jurisprudenco de la Kortumo pri ĉi tiu punkto baziĝas sur la fundamenta graveco de tiuj artikoloj, ĉar la sekurigiloj, kiujn ili starigas, devas esti realigitaj en la praktiko, same kiel sur la absoluta naturo de la malpermeso de torturo kaj la fakto ke ĝi enkapsuligis internacie akceptitan normon; la

Kortumo ankaŭ emfazis la gravan kaj neripareblan naturon de la sufero riskita. Poste la Kortumo etendis la saman principon, sub certaj kondiĉoj, al la garantioj de Artikoloj 6 (rajto al justa proceso) kaj 5 (rajto al libereco kaj sekureco). Tamen, ĉi tiuj superregaj konsideroj ne aŭtomate aplikeblas laŭ la aliaj dispozicioj de la Konvencio. Sur pure pragmata bazo, oni ne povas postuli, ke forpelanta Kontrakta Ŝtato nur resendu eksterteranon al lando kie la kondiĉoj estas en plena kaj efika akordo kun ĉiu el la sekurigiloj de la rajtoj kaj liberecoj fiksita en la Konvencio. Eĉ se la rajtoj certigitaj sub Artikolo 9 konsistigas "unu el la fundamentoj de demokrata socio", tio estas unue kaj ĉefe la normo aplikata ene de la Kontraktantaj Ŝtatoj, kiuj estas engaĝitaj al demokrataj idealoj, la jurŝateco kaj homaj rajtoj. Kompreneble, laŭ la supre menciita jurisprudenco, protekto estas ofertita al tiuj, kiuj havas pruvitan aserton, ke ili aŭ suferos persekutadon pro, interalie, religiaj kialoj aŭ estos en reala risko de morto aŭ serioza mistraktado, kaj eventuale flagra neo de justa proceso aŭ arbitra aresto, pro ilia religia aparteno (kiel pro iu ajn alia kialo). Kie individuo asertas ke sur reveno al sia propra lando li estus malhelpita en sia religia kultado en maniero kiu falas manke de tiuj malpermesitaj niveloj, tre limigita asistado, se entute, povas esti derivita de Artikolo 9 per si mem. Alie ĝi estus trudante devontigon al Kontraktantaj Ŝtatoj efike agi kiel nerektaj garantiantoj de libereco de kultado por la resto de la mondo. Se, ekzemple, lando ekster la ombrelo de la Konvencio malpermesis religion sed ne trudus ajnan kvanton de persekuto, procesigo, senigo de libereco aŭ mistraktado, estas dubinde ĉu la Konvencio povus esti interpretita kiel postulado de Kontrakta Ŝtato. provizi al la adeptoj de tiu malpermesita sekto la eblecon trakti tiun religion libere kaj malkaŝe sur siaj propraj teritorioj ([Z. kaj T. v. Britio](#)

(dec.), 2006).

172. Tamen, la Kortumo ne malakceptis la eblecon, ke la respondeco de Ŝtato forpelanta individuon povas escepte esti farita sub Artikolo 9 de la Konvencio se la kandidato kuras realan riskon de flagra malobservo de ĉi tiu artikolo en la akceptanta lando; tamen, laŭ la Kortumo, estas malfacile bildigi kazon en kiu sufiĉe evidenta malobservo de Artikolo 9 ne ankaŭ implikis traktadon malobee al Artikolo 3 de la Konvencio ([Z. kaj T. v. Britio](#)). (dec.), 2006).

173. En la lumo de la antaŭa, la Kortumo deklaris manifeste nefondata peto prezentita fare de du kristanoj de pakistana nacieco kiuj submetis ke se ili estus forpelitaj al Pakistano ili ne povus plene ekzerci sian rajton al libereco de religio. La Kortumo rimarkis, ke la kandidatoj malsukcesis eltrovi kazon de persekuto pro religiaj kialoj aŭ pruvi ke ili riskas malobservon de Artikoloj 2 aŭ 3. Nek kandidato estis submetita al iu fizika atako aŭ malhelpita aliĝi al. ŝia kredo. Taksante la ĝeneralan situacion en Pakistano, la Kortumo notis ke malgraŭ lastatempaj atakoj kontraŭ preĝejoj kaj kristanoj, la kristana komunumo en Pakistano estis sub neniu oficiala baro, ili havis siajn proprajn parlamentajn reprezentantojn, kaj la pakistanaj policoj kaj juĝaj korpoj respektive faris paŝojn por protekti preĝejojn kaj lernejojn kaj aresti, procesigi kaj puni tiujn, kiuj faris atakojn. En tiuj cirkonstancoj, la tribunalo trovis ke la kandidatoj ne montris ke ili estis propre en tia risko aŭ estis membroj de tia vundebla aŭ minacata grupo aŭ en tia malfortika pozicio kiel kristanoj kiu povus malkaŝi ajnan aspekton de evidenta malobservo de Artikolo 9. de la Kongreso ([Z. kaj T. v. Britio](#) (dec.), 2006; vidu ankaŭ [Razaghi v](#) (dec.), 2003).

III. La devoj de la Ŝtato kiel garantianto de libereco de religio

A. Negativaj devoj: devo ne malhelpi la normalan funkciadon de religiaj organizoj

1. Jura statuso de religiaj organizoj en la kontraktantaj Ŝtatoj

174. En Eŭropo ne ekzistas unu modelo por rilatoj inter la Ŝtato kaj la religiaj komunumoj; tute male: Eŭropo havas vastan gamon de konstituciaj modeloj regantaj tiajn rilatojn ([Sindicatul „Păstorul cel Bun” v. Rumanio](#) [GC], 2013, § 138). La nunaj sistemoj povas esti dividitaj en tri kategoriojn: a) ekzisto de Ŝtata Eklezio; b) kompleta disiĝo inter la Ŝtato kaj ĉiuj religiaj organizoj; kaj c) konkordat-tipaj rilatoj (ĉi-lastas estas la superrega modelo en eŭropaj landoj). La Kortumo agnoskis ke ĉiuj tri specoj de sistemo estas, kiel tia, kongruaj kun Artikolo 9 de la Konvencio, kaj ke ne estas ĝia loko trudi al respondita Ŝtato apartan formon de kunlaboro kun la diversaj religiaj komunumoj ([İzzettin Doğan kaj Aliaj kontraŭ Turkio](#) [GC], 2016, § 183).

175. Kelkaj eŭropaj Ŝtatoj havas Ŝtatan Eklezion (aŭ Oficialan Eklezion) dotitan per speciala konstitucia statuso. Tia sistemo ne estas en si mem kontraŭa al Artikolo 9 de la Konvencio; fakte, ĝi jam validis en la menciitaj Ŝtatoj kiam la Konvencio estis ellaborita kaj tiuj Ŝtatoj fariĝis Partioj al ĝi. Krome, la tribunalo regis ke la devo de la Ŝtato de neŭtraleco en religiaj aferoj ne povas esti konceptita kiel verŝajne malpliigi la rolon de kredo aŭ eklezio kun

kiun la loĝantaro de specifa lando estis historie kaj kulture asociita ([Membroj de la Gldani Kongregacio de Atestantoj de Jehovo kaj Aliaj v. Kartvelio](#), 2007, § 132); efektive, en kelkaj landoj, la sendependeco kaj unueco de la historie reganta plimulta Eklezio estas aferoj de la plej granda graveco por socio ĝenerale ([Orthodox Ohrid Archdiocese \(Greek- Orthodox Ohrid Archdiocese of the Peć Patriarchy\) v. la antaŭa Jugoslava Respubliko de Makedonio](#), 2017, § 118). La jura personeco de tia eklezio povas esti rekonita perleĝe ([Sankta Sinodo de la Bulgara Ortodoksa Eklezio \(Metropolitan Inokentiy\) kaj Aliaj v. Bulgario](#), 2009, § 157). Ĉiuokaze la decido ĉu aŭ ne eternigi tradicion enkadriĝas, principe, en la marĝeno de aprezo de la respondita Ŝtato. La Kortumo devas krome konsideri la grandan diversecon en Eŭropo inter ĝiaj komponantoj, precipe en la sfero de kultura kaj historia evoluo. Tamen, la referenco al tradicio ne povas liberigi Kontraktan Ŝtaton de ĝia devo respekti la rajtojn kaj liberecojn enskribitajn en la Konvencio kaj ĝiaj Protokoloj ([Lautsi kaj Aliaj v. Italio](#)). [GC], 2011, § 68). Se Ŝtata Eklezia sistemo devas kontentigi la postulojn de Artikolo 9, ĝi devas inkluzivi specifajn sekurigilojn por la religia libereco de la individuo. Aparte, neniuj povas esti devigita eniri, aŭ esti malpermesita foriri, Ŝtatan Preĝejon ([Ásatrúarfélagið v. Islando](#)

(dec.), 2012, § 27; vidu ankaŭ [Darby v. Svedio](#), Komisiona raporto de la 9-a de majo 1989, § 45).

176. Krome, eĉ en Ŝtatoj kiuj havas Ŝtatan Eklezion, decido prenita de tiu Eklezio en kampoj pri kiuj ĝi respondecas ne altiras la respondecon de la Ŝtato laŭ la Konvencio. Ekzemple, la Komisiono pripensis plendon prezentitan fare de finnlingva paroĥo de la Eklezio de Svedio - Ŝtata Preĝejo tiutempe - koncerne decidon prenititan fare de la Asembleo de la Eklezio malpermesanta ĝin de uzado de la liturgio de la finna Lutheran-Evangelical. Preĝejo kaj trudado de la uzado de la sveda liturgio tradukita en la finnan. La Komisiono diris ke la eklezio kaj ĝiaj paroĥoj estis "ne-registaraj organizoj" kaj ke la Ŝtato ne povus esti tenita respondeca por kvazaŭa malobservo rezultiganta el decido de la Asembleo de la Eklezio. Konsiderante ke la kandidato paroĥo ne estus malhelpita forlasado de la Eklezio de Svedio, la Ŝtato neniel malsukcesis en sia devo protekti la religian liberecon de la paroĥo ([Finska Församlingen i Stokholmo kaj Hautaniemi v. Svedio](#), Komisiona decido de la 11-a de aprilo 1996).

177. En aliaj ŝtatoj la konstitucia modelo baziĝas sur la principo de sekularismo, kiu implicas kompletan apartigon de ŝtato kaj ĉiuj religiaj komunumoj. La Kortumo deklaris ke tia modelo ankaŭ estas kongrua kun la valoroj subtenantaj la Konvencion ([Leyla Şahin v. Turkio](#)). [GC], 2005, § 108; [Dogru kontraŭ Francio](#), 2008, § 72). La principoj de sekularismo kaj neŭtraleco esprimas unu el la reguloj regantaj la rilatojn de la ŝtato kun religiaj instancoj, regulo kiu implicas nepartiecon rilate ĉiujn religiajn kredojn surbaze de respekto al plurismo kaj diverseco.

([Ebrahimian kontraŭ Francio](#), 2015, § 67).

178. Fine, ŝtatoj, kies konstitucia modelo tion permesas, povas kunlabori interkonsenton kun specifa Preĝejo (aŭ pluraj Eklezioj) zorgante pri speciala (imposto aŭ alia) statuso por ĉi-lastaj, kondiĉe ke ekzistas objektiva kaj akceptebla pravigo por la diferenco en traktado kaj ke similaj interkonsentoj povas esti faritaj fare de aliaj eklezioj dezirantaj fari. do ([Alujer Fernández kaj Caballero García v. Hispanio](#) (dec.), 2001; [Savez crkava "Riječ života" kaj Aliaj kontraŭ Kroatio](#), 2010, § 85). La ŝtato ankaŭ povas submeti religian organizon al speciala reĝimo diferenca de la aliaj sendevigante ĝin de deviga registrado aŭ deklaro kaj rekonante ĝian juran personecon ex lege ([Sankta Sinodo de la Bulgara Ortodoksa Eklezio \(Metropolitan Inokentij\) kaj Aliaj v. Bulgario](#), 2009). Efektive, ŝtato povas havi aliajn legitimajn kialojn por limigi kvalifikon por specifa sistemo al certaj religiaj konfesioj. Ĝi ankaŭ povas, en kelkaj cirkonstancoj, fari pravigajn distingojn inter malsamaj kategorioj da religiaj komunumoj aŭ oferti aliajn formojn de kunlaboro ([İzzettin Doğan kaj Aliaj v. Turkio](#)). [GC], 2016, § 175). Tamen, se ŝtato starigas kadron por doni juran personecon al religiaj grupoj kune kun specifa statuso, ĉiuj religiaj grupoj, kiuj tion deziras, devas havi justan ŝancon kandidatiĝi por ĉi tiu statuso kaj la kriterioj establitaj devas esti aplikataj en nediskriminacia maniero ([Religionsgemeinschaft der Zeugen Jehovas kaj Aliaj v. Aŭstrio](#), 2008; [İzzettin Doğan kaj Aliaj v. Turkio](#) [GC], 2016, § 175); [Antikva balta religia asocio "Romuva" kontraŭ Litovio](#), 2021, § 126). Religia libereco neniel implicas, ke religiaj grupoj aŭ adeptoj de religio devas ricevi specifan juran statuson diferencon de tiu de aliaj ekzistantaj korpoj; se tamen tia statuso estas starigita, ĝi devas esti

koncedite en nediskriminacia maniero ([Cumhuriyetçi Eğitim ve Kültür Merkezi Vakfı v. Turkio](#), 2014, § 45). Ne estas la tasko de la Kortumo determini ĉu la petanta asocio devus aŭ ne devus esti koncedita ŝtata rekono, sed ĉu ĝi ricevis justan ŝancon peti por tiu statuso kaj ĉu la kriterioj establitaj en la leĝo estis aplikitaj en ne-diskriminacia maniero ([Antikva balta religia asocio " Romuva " v. Litovio](#), 2021, § 136).

179. La ŝtato ankaŭ povas delegi specifajn publikajn taskojn kaj funkciojn al unu aŭ pluraj religiaj organizoj, per kio la delegado de tiaj taskoj kaj funkcioj kaj ilia maniero de financado estas aferoj por la ŝtata marĝeno de aprezo ([Bruno v. Svedio](#)). (dec.), 2001; [Lundberg kontraŭ Svedio](#) (dec.), 2001).

180. Fine, oni devas memori, ke en ĉi tiu malfacila sfero de starigo de rilatoj inter religioj kaj la ŝtato, ĉi-lastaj profitas, principe, el larĝa marĝeno de aprezo ([Cha'are Shalom Ve Tsedek v. France](#)). [GC], 2000, § 84). Tamen, tiu marĝeno ne estas senfina, kaj la Kortumo

foje notas ke la respondita ŝtato preterpasis ĝin elektante la formojn de kunlaboro kun la diversaj kredoj ([İzzettin Doğan kaj Aliaj v. Turkio](#) [GC], 2016, § 132).

2. Rekono, registrado kaj dissolvo de religiaj organizoj

181. La maniero kiel la nacia leĝaro sanktigas liberecon de asociiĝo kaj ĝia praktika aplikado de la aŭtoritatoj malkaŝas la staton de demokratio en la koncerna lando. Estas nature, ke, kie civila socio funkcias en sana maniero, la partopreno de civitanoj en la demokratia procezo estas grandparte atingita per apartenado al asocioj, en kiuj ili povas integriĝi inter si kaj kolekti komunajn celojn. La povo de la ŝtato protekti ĝiajn instituciojn kaj civitanojn kontraŭ asocioj kiuj povus endanĝerigi ilin devas esti uzata ŝpareme, ĉar la esceptoj al la regulo de libereco de asocio estas strikte interpretotaj, kaj nur konvinkaj kaj devigaj kialoj povas pravigi limigojn al tiu libereco ([ortodoksa](#)). [Ohrid](#)

[Arkidioceso \(grek-ortodoksa Ohrid Archdiocese of the Peć Patriarchy\) v. la antaŭa Jugoslava Respubliko de Makedonio](#), 2017, §§ 94-96).

182. Unu el la plej radikalaj formoj de enmiksiĝo kun la kolektiva aspekto de religia libereco estas la dissolvo de ekzistanta religia organizo. Tia drasta mezuro postulas tre seriozajn kialojn per pravigo por esti rekonita kiel "necesa en demokrata socio"

([Biblia Centro de la Ĉuvaŝa Respubliko kontraŭ Rusio](#), 2014, § 54).

183. Ekzemple, la Kortumo trovis malobservon de Artikolo 9, legita ligo kun Artikolo 11 de la Konvencio, en la sekvaj kazoj:

la malfondo de loka branĉo de la Atestantoj de Jehovo kaj la malpermeso de ĝiaj agadoj, laŭ ordono de la rusaj tribunaloj laŭ peto de la prokuroro. Ekzameninte ĉiujn rezultojn de la hejmaj tribunaloj (kvazaŭa premo sur familioj de adeptoj celantaj detrui ilin; kvazaŭa enmiksiĝo en la privata vivo de adeptoj kaj kun ilia rajto elekti iliajn okupojn; kvazaŭaj malobservoj de la gepatraj rajtoj de gepatroj ne apartenantaj al la Jehovo). Atestantoj; akuzoj pri "lavado de la cerbo" kaj "mensokontrolo" supozita instigo al memmortigo aŭ rifuzo de kuracado, inkluzive de malpermeso de neplenaĝuloj allogi en la organizon, por malrespekti ŝtatajn emblemojn; rifuzi partopreni naciajn festojn), la Kortumo trovis, ke ĉiuj akuzoj aŭ ne estis subtenataj de konkretaj pruvoj aŭ koncernis tute normalajn manifestiĝojn de religia libereco libere elektitaj de la adeptoj en la kadro de sia persona aŭtonomio kiel protektita de Artikolo. 9.

Krome, tiuj manifestiĝoj estis tre similaj al la praktikoj de la ĉefaj "tradiciaj" religioj tutmonde (fasto, asketismo, limigaj preskriboj en privata vivo, ktp.). la dissolvo de la organizo estis tial evidente neproporcia al la legitimaj celoj traktitaj, precipe ĉar la leĝaro aplikita en tiu kazo estis ekstreme rigida kaj ne permesis ke ebla delikto de religiema komunumo estu punita kun iu sankcio malpli drasta ol dissolvo ([Atestantoj de Jehovo de Moskvo kaj Aliaj kontraŭ Rusio](#), 2010);

diversaj rimedoj prenitaj de la rusa ŝtato dum dek jaroj kontraŭ la religiaj organizoj de la Atestantoj de Jehovo en Rusio, precipe la devontigon reregistriĝi, la ŝanĝoj al kontraŭekstremisma leĝaro kondukanta al la malpermeso de ilia religia literaturo kaj internacia retejo; , kaj la revoko de la permesilo distribui religiajn revuojn, finfine kondukante al nacia malpermeso kaj la dissolvo de iliaj organizoj, la krimea procesigo de centoj da individuaj Atestantoj de Jehovo, kaj la konfisko de ilia posedaĵo ([Taganrog LRO kaj Aliaj v. Rusio](#) , 2022);

la malfondo fare de la rusaj tribunaloj de protestanta (pentekostala) biblia centro sur la tereno, ke ĝi funkciis dimanĉa lernejo por infanoj kaj Biblia Kolegio por plenkreskuloj (eldonante atestojn aŭ "diplomojn" post fino de studoj) al kiuj mankis laŭleĝa statuso. . La kialoj de la dissolvo estis, unue, la fakto, ke la Biblia Kolegio estis malfermita sen antaŭa rajtigo, kaj due, la fakto, ke la koncernaj du korpoj ne plenumis la sanajn kaj sekurecajn postulojn difinitajn en la koncernaj aferoj. leĝaro. La Kortumo rimarkis, ke la aŭtoritatoj ne donis al la petanta organizo ajnan antaŭan averton, kio ebligintus ĝin plenumi iujn ajn laŭleĝajn aŭ laŭleĝajn postulojn. Krome, la petanta organizo ne povus racie antaŭvidi la sekvojn de siaj agoj pro la kontraŭdira jurisprudenco de la rusaj tribunaloj, kun kelkaj juĝoj deklarante ke studcentro kiel la dimanĉa lernejo en demando ne postulis specialan rajtigojn ([Biblia Centro de la Ĉuvaŝa Respubliko kontraŭ Rusio](#), 2014).

la rifuzo de la moldavaj aŭtoritatoj plenumi du juĝojn de la nacia Supera Kortumo agnoskante malobservon de Artikoloj 9 kaj 11 de la Konvencio rilate du asociojn praktikantajn Falun Gong pro ilia dissolvo kaj la malpermeso de

ilia religia simbolo, same kiel rifuzo de la sama kasacia kortumo doni al la kandidatoj asocioj adekvatan kompenson ([AO Falun Dafa kaj Aliaj v. Moldavio](#), 2021).

184. Ekzistas ankaŭ aliaj formoj de enmiksiĝo, kiuj povas esti metitaj en la saman kategorion kiel dissolvo. Religiaj socioj tradicie kaj universale ekzistis en la formo de organizitaj korpoj. Sekve, interpretante Artikolo 9 en la lumo de Artikolo 11 de la Konvencio, la Kortumo juĝis ke la kapablo starigi juran enton agnoskitan de la Ŝtato por garantii la kapablon por kolektiva agado en la religia sfero estas unu el la plej gravaj. gravaj aspektoj de religia libereco, sen kiuj tiu libereco estus sensignifa. Sekve, la rifuzo rekoni la juran personecon de religia komunumo aŭ doni al ĝi tian personecon konsistigas enmiksiĝon en la ekzercado de la rajtoj certigitaj de Artikolo 9, en ilia ekstera kaj kolektiva dimensio, rilate la komunumon mem sed ankaŭ de ĝiaj membroj. ([Metropola Preĝejo de Besarabio kaj Aliaj v. Moldavio](#), 2001, § 105; [Religionsgemeinschaft der Zeugen Jehovas kaj Aliaj kontraŭ Aŭstrio](#), 2008, § 62). Efektive, sub Artikolo 11, la Kortumo trovis ke la kapablo establi juran enton por agi kolektive en kampo de reciproka intereso estas unu el la plej gravaj aspektoj de asocilibereco, sen kiu tiu rajto estus senigita de iu ajn. signifo. Rifuzo de la enlandaj aŭtoritatoj doni laŭleĝan statuson al asocio, religia aŭ alie, de individuoj sumiĝas al enmiksiĝo en la ekzercado de la rajto je libereco de asocio. Ĉi-rilate, la rifuzo de la aŭtoritatoj registri grupon rekte influas kaj la grupon mem kaj ĝiajn prezidantojn, fondintojn aŭ individuajn membrojn ([Kimlya kaj Aliaj kontraŭ Rusio](#), 2009, § 84).

La samaj principoj plene validas sub Artikolo 9 ([Genov v. Bulgario](#), 2017, § 35).

185. Krome, kie grupo de kredantoj plendas pri rifuzo de la enlandaj aŭtoritatoj registri sian religian organizon, ĉiu individua membro de la organizo povas aserti esti "viktimo" de malobservo por la celoj de Artikolo 34 de la Konvencio; do ne estas kialo doni viktimoŝtaton nur al la personoj kiuj prezentis la peton por registriĝo ([Metodiev kaj Aliaj v. Bulgario](#), 2017, § 24).

186. Estus fundamente malkongrua kun la logiko de Artikolo 9 limigi la ekzercon de la rajtoj garantiitaj de ĉi tiu dispozicio nur al religiaj organizoj kiuj estis registritaj aŭ agnoskitaj de la Ŝtato, kaj iliaj membroj ([Hamzayan v. Armenio*](#), 2024). Samtempe, aŭ nura toleremo de la naciaj aŭtoritatoj de la agadoj de ne-agnoskita religia organizo estas neniu anstataŭaĵo por rekono se rekono sole kapablas doni rajtojn al tiuj koncernitaj ([Metropolitan Church of Bessarabia and Others v. Moldavio](#), 2001, § 129; [İzzettin Doğan kaj Aliaj v. Turkio](#) [GC], 2016, § 127). Eĉ kie leĝaro eksplicite rajtigas la operacion de neregistritaj religiemaj grupoj, tio estas nesufiĉa se hejma juro rezervas tutan serion da rajtoj esencaj por farado de religiaj agadoj por registritaj organizoj kun jura personeco ([Svyato-Mykhaylivska Parafiya v. Ukrainio](#), 2007, § 122). Tiuj rajtoj inkluzivas tiujn por posedi aŭ lui posedaĵon, por konservi bankkontojn, por dungi dungitojn, por certigi juran protekton de la komunumo, ĝiaj membroj kaj ĝiaj aktivaĵoj, por establi didomojn, por okazigi religiajn servojn en lokoj alireblaj por publiko, produkti, akiri kaj distribui religian literaturon, krei edukajn instituciojn, kaj konservi kontaktojn por internaciaj interŝanĝoj kaj konferencoj ([Kimlya kaj Aliaj v. Rusio](#), 2009, §§ 85-86; [Genov kontraŭ Bulgario](#), 2017, § 37). Cetere, unu el la rimedoj por ekzerci la rajton manifesti sian religion, precipe por religia komunumo, en ĝia kolektiva dimensio, estas la ebleco garantii la juĝan protekton de la komunumo, ĝiaj membroj kaj ĝiaj havaĵoj, tiel ke Artikolo 9 devas esti. vidite ne nur en la lumo de Artikolo 11, sed ankaŭ en la lumo de Artikolo 6 § 1 de la Konvencio pri la rajto al justa proceso kaj al aliro al tribunalo ([Svyato-Mykhaylivska Parafiya v. Ukrainio](#), 2007, § 152; [Religionsgemeinschaft der Zeugen Jehovas kaj Aliaj v. Aŭstrio](#), 2008, § 63).

187. Ĉiuj konsideroj prezentitaj en la antaŭa alineo estas precipe veraj en kazoj kie enlanda juro ne permesas al religia asocio akiri juran personecon estante registrita. aŭ agnoskita kiel nereligia organizo laŭ la ĝenerala regularo reganta asociojn

([Genov v. Bulgario](#), 2017, § 37; [Metodiev kaj Aliaj kontraŭ Bulgario](#), 2017, § 36). Krome, la fakto ke la manko de jura personeco de la religia komunumo povas esti kompensita parte per administrado de helpunuigoj ne estas decida kaj ne solvas la problemon ([Religionsgemeinschaft der Zeugen Jehovas kaj Aliaj v. Aŭstrio](#), 2008, § 67; [İzzettin Doğan kaj Aliaj v. Turkio](#) [GC], 2016, § 130).

188. Koncerne la agnoskon kaj registradon de religiaj komunumoj, Ŝtatoj rajtas kontroli ĉu movado aŭ asocio faras, por ŝajne religiaj celoj, agadojn damaĝajn al la loĝantaro aŭ endanĝerigantajn publikan sekurecon. Ĉar ne povas esti ekskludita ke la programo de organizo povus kaŝi celojn kaj intencojn malsamajn de tiuj kiujn ĝi proklamas, por kontroli ke ĝi ne faras la enhavon de la programo povus esti komparita kun la agoj de la organizo kaj la pozicioj kiujn ĝi defendas ([Metropola Preĝejo de Besarabio kaj aliaj](#)

[v. Moldavio](#), 2001, §§ 105 kaj 125). La Ŝtato ankaŭ povas postuli la statutojn de religia asocio klare difini la respondajn kredojn kaj observon, por ke la publiko povu diferencigi la diversajn konfesiojn kaj por eviti konfrontiĝon inter la malsamaj religiaj.

komunumoj ([Metodiev kaj Aliaj v. Bulgario](#), 2017, §§ 40 kaj 45). Sekve, la rifuzo registri religian organizon pro tio, ke ĝi ne donis al la aŭtoritatoj priskribon de la fundamentaj preskriboj de la koncerna religio povas esti pravigita per la neceso konstati ĉu tiu organizo prezentas ian danĝeron por demokrata socio kaj la fundamentaj interesoj agnoskitaj de Artikolo 9 § 2 ([Cârmuirea Spirituală a Musulmanilor din Republica Moldova v. Moldavio](#) (dec.), 2005; [Preĝejo de Scientologio de Moskvo kontraŭ Rusio](#), 2007, § 93; [Lajda kaj Aliaj kontraŭ Ĉeĥio](#) (dec.), 2009). Tio estis ankaŭ la kazo kun konsidero al la rifuzo de religiema komunumo kunlabori kun la publikaj aŭtoritatoj kaj permesi al ili esplori akuzojn de perfortaj praktikoj kiuj estis, apriorie, kredindaj ([Ilyin kaj Aliaj v. Ukrainio](#), 2022, § 66).

Tamen, kvankam Ŝtatoj ja havas rajton de ekzamenado koncerne la konformecon de la celoj kaj agadoj de religia asocio kun la reguloj establitaj per leĝaro, ili devas uzi ĝin ŝpareme, en maniero kongrua kun siaj devoj laŭ la Konvencio kaj submetita al la kadro de la organoj de la Kongreso ([Atestantoj de Jehovo de Moskvo kaj Aliaj kontraŭ Rusio](#), 2010, § 100; [Orthodox Ohrid Archdiocese \(grek-ortodoksa Ohrid Archdiocese de la Peć Patriarkio\)](#)

[v. la iama Jugoslava Respubliko de Makedonio](#), 2017, § 94).

189. La atendotempo por la aŭtoritatoj por pripensi peton por rekono aŭ registriĝo kaj ekzameni konformecon kiel menciita supre devas esti racie mallonga ([Religionsgemeinschaft der Zeugen Jehovas kaj Aliaj v. Aŭstrio](#), 2008, § 79). Simile, kie la jura ordo de Ŝtato konsistas el religiaj organizoj kiuj estas speciale privilegiitaj kompare kun aliaj (posedante, ekzemple, laŭleĝan statuson), la Ŝtato povas escepte trudi pli longan atendan kaj konfirmpardon, precipe en la kazo de lastatempe establita kaj nekonataj religiaj grupoj. Sed ĝi apenaŭ ŝajnas pravigita rilate religiajn grupojn kun longdaŭra ekzistado internacie, kiuj ankaŭ estas delonge establitaj en la lando kaj tial konataj al la kompetentaj aŭtoritatoj ([Religionsgemeinschaft der Zeugen Jehovas kaj Aliaj v. Aŭstrio](#), 2008, §§ 97-98).

190. Ŝtato ankaŭ povas laŭleĝe trudi specifajn kondiĉojn koncerne la nomon de religia organizo, inkluzive de la postulo ke ĝi estas klare diferenca de la nomoj de ekzistantaj organizoj. Identaj aŭ tro similaj nomoj povas kaŭzi konfuzon kaj miskomprenojn inter la ĝenerala publiko, tiel kreante riskon de grava tuŝado de la rajtoj kaj interesoj de aliaj.

([Ortodoksa Ohrid Archdiocese \(grek-ortodoksa Ohrid Archdiocese of the Peć Patriarchy\) v. la antaŭa Jugoslava Respubliko de Makedonio](#), 2017, § 111; [Bektashi Community kaj Aliaj v. la antaŭa Jugoslava Respubliko de Makedonio](#), 2018, § 71). Tial, la fakto postuli novfonditan juran enton adopti nomon, kiu ne kredeble trompos la publikon kaj ebligas ĝin distingi de aliaj similaj organizoj, povas principe esti konsiderata kiel pravigita limigo de la rajto de religia. organizo por libere elekti sian nomon ([Genov v. Bulgario](#), 2017, § 43; [Ilyin kaj Aliaj](#)

[v. Ukrainio](#), 2022, § 77).

191. Ekzemple, la Kortumo trovis malobservon de Artikolo 9 de la Konvencio (prenita sole kaj/aŭ lige kun Artikolo 14) en la sekvaj kazoj:

la rifuzo de la moldavaj aŭtoritatoj doni laŭleĝan rekonon al la Metropolitena Eklezio de Besarabio, aŭtonoma Ortodoksa Eklezio funkcia sub la aŭtoritato de la Patriarkeco de Bukareŝto (la Rumana Ortodoksa Eklezio), sur la tereno ke tia rekono malobeus la interesojn de la Metropolano. Preĝejo de Moldavio, kiu venas sub la Patriarkeco de Moskvo (la Rusa Ortodoksa Eklezio), kiu jam estas agnoskita de la Registaro. Malhavante laŭleĝan rekonon, la petanta eklezio estis nekapabla okupiĝi pri siaj agadoj; ĝiaj pastroj ne povis fari dian servon, ĝiaj membroj ne povis kunveni por praktiki sian religion kaj, krome, malhavante juran personecon, ĝi ne rajtis al juĝa protekto de siaj havaĵoj nek permesis sin defendi kontraŭ agoj de timigado. Neante rekonon sur la tereno ke la kandidato eklezio estis nur "skisma grupo" ene de la Ortodoksa Eklezio, la moldova registaro malsukcesis en sia devo de neŭtraleco kaj nepartieco. Por la resto, la submetadoj de la Registaro akuzantaj la kandidaton eklezion je endanĝerigado de la teritoria integreco kaj socia stabileco de la lando estis evidente misbazitaj ([Metropolitan Church of Bessarabia and Others](#)).

[v. Moldavio](#), 2001);

en la sama kunteksto kiel la antaŭa kazo: rifuzo de loka aŭtoritato doni al la kandidatoj atestilon, kiun ili bezonis por registri la Metropolitenan Preĝejon de Besarabio, sur la tereno, ke la Metropolitena Preĝejo de Moldavio jam estis registrita kaj operaciita. en la konkerna areo; la tribunalo trovis ke la kontestita enmiksiĝo ne estis "preskribita perleĝe" ([Fusu Arcadie kaj Aliaj v. la Respubliko de Moldavio](#), 2012);

rifuzo de la kompetenta administra aŭtoritato registri la petantan Eklezion malgraŭ juĝo ordonanta ĝin fari; en tiu kazo la tribunalo trovis ke la kontestita enmiksiĝo ne estis "preskribita perleĝe" ([Biserica Adevărat Ortodoxă din Moldova kaj Aliaj v. Moldavio](#), 2007);

rifuzo de la bulgaraj aŭtoritatoj registri novan religian asocion titolitan "Ahmadismo-Islama Komunumo" kiel konfeso, pro la kialo, ke ĝiaj statutoj ne prezentis sufiĉe klarajn kaj plenajn informojn pri la kredoj kaj observado de la Ahmadisma konfeso, kiu faris estas malfacile distingi ĝin de la islama religio kiel jam rekonita. En ĉi tiu kazo, la bulgara leĝo ne fiksas iujn ajn specifajn dispoziciojn pri kiom detala tia priskribo de kredoj kaj observado devus esti kaj kiaj specifaj informoj devus esti enmetitaj sur la registriĝa petoformularo, kio povus praktike permesi al la aŭtoritatoj rifuzi registri ajnan novan. religia asocio tenanta la saman doktrinon kiel antaŭekzistanta konfeso ([Metodiev kaj Aliaj v. Bulgario](#), 2017);

daŭro de dudek jaroj inter la loĝado ĉe la aŭstraj aŭtoritatoj de peto por laŭleĝa rekono fare de kongregacio de Atestantoj de Jehovo kaj la decido de la aŭtoritatoj finfine doni al ĝi statuson de "registrita" religia organizo. La Kortumo ankaŭ trovis, ke okazis diskriminacio malabee al Artikolo 14 kiel rezulto de la rifuzo doni al la kandidato komunumo "rekonitan religian socion" statuson, kiu ampleksis juran personecon kaj donis tutan serion da privilegioj laŭ hejma juro, sur la tero. ke ĝi ne funkciis kiel "registrita" organizo en Aŭstrio dum minimume dek jaroj. La respondita Registaro ne pruvis la ekziston de iu objektiva kaj akceptebla pravigo por tiu diferenco en traktado, precipe ĉar la "dekjara" postulo ne estis aplikita al alia religia komunumo en simila situacio al tiu de la Atestantoj de Jehovo ([Religionsgemeinschaft der Zeugen Jehovas kaj Aliaj kontraŭ Aŭstrio](#), 2008);

la rifuzo de la rusaj aŭtoritatoj registri du lokajn branĉojn de la Preĝejo de Scientologio kiel "religiajn organizojn", kiuj aŭtomate donus al ili laŭleĝan statuson,

sur la tereno ke ili ne funkciis en Rusio kiel "religiaj grupoj" (sen jura personeco) dum almenaŭ dek kvin jaroj. Trovante malobservon de Artikolo 9 interpretita en la lumo de Artikolo 11, la Tribunalo notis ke la respondita Registaro ne menciis ajnan superregan socian bezonon en subteno de la kontestita restrikto aŭ ajnan signifan kaj sufiĉan kialon pravigantan tian longan atendoperiodon; precipe, neniam estis asertite ke la kandidatoj - kiel grupo aŭ kiel individuoj - faris aŭ intencis fari iujn ajn kontraŭleĝajn agadojn aŭ traktis aliajn celojn ol tiuj de religia kultado, instruado, praktiko kaj observo. La kialo de la neo de registriĝo estis pure formala, senrilata al la funkciado de la koncernaj grupoj, kaj la nura "delikto" pri kiu la kandidatoj estis kulpigitaj estis ilia intenco peti la registradon de asocio de "religia naturo" kiu ne ekzistis en la regiono dum minimumo de dek kvin jaroj ([Kimlya kaj Aliaj v. Rusio](#), 2009). En alia tre simila kazo, unu el la kialoj donitaj por malakcepti la peton por registriĝo estis la fakto ke la loka municipa konsilio ne havis kompetentecon por eldoni tian atestilon. Kontraste al la [Kimlya kaj Aliaj v](#) kazo, la Kortumo trovis ke la enmiksiĝo ne estis "preskribita perleĝe" kaj ke estis tial nenecese pripensi la temon de ĝia proporcieco ([Preĝejo de Scientologio de St Petersburg kaj Aliaj v. Rusio](#), 2014);

la arbitra kaj diskriminacia rifuzo de la Kroata Registaro fini kun la kandidatoj, pluraj Reformismaj Eklezioj, interkonsenton de kunlaboro en publikaj interesoj ebligante al tiuj Eklezioj provizi religian edukadon en ŝtataj lernejoj kaj garantii rekonon de la civilaj efikoj de geedziĝoj okazigitaj de iliaj ministroj. En ĉi tiu kazo la Registaro pravigis sian rifuzon per la fakto ke la kandidatoj ne kontentigis, aŭ individue aŭ kune, la kriteriojn fiksitajn en registara instrukcio por la fino de tiaj interkonsentoj. Tamen, pluraj aliaj komunumoj estis sendevigitaj de la nombra kriterio, kaj koncerne la historian kriterion ("historiaj religiaj komunumoj de eŭropa kultura rondo"), la Registaro ne klarigis kial la kandidatoj Eklezioj, de la protestanta reformisma tradicio, ne kontentigis. Ĝi. La Kortumo do trovis malobservon de Artikolo 14 de la Konvencio ([Savez crkava " Riječ života" kaj Aliaj v. Kroatio](#), 2010).

la diskriminacia rifuzo de la litova parlamento doni la statuson de "ŝtata agnoskita" religia asocio (havanta privilegiojn similajn al tiuj menciitaj en la menciita kroata kazo) al novpagana asocio, kvankam ĝi kontentigis la laŭleĝajn kondiĉojn por tia statuso. En ĉi tiu kazo, rezultis el deklaroj faritaj de diversaj parlamentanoj, ke la rifuzo estis motivita per argumentoj rilataj al la substanco de la koncernaj religiaj kredoj (nepruvitaj argumentoj pri nacia sekureco; duboj pri la "religia" naturo de la agadoj de la koncernaj religiaj kredoj. petanta asocio kaj al la ekzisto mem de la kredoj, kiujn ĝi pretendis teni la supozata atako kontraŭ la kristana kredo de la

plimulto de la loĝantaro kaj la interesoj de la Romkatolika Eklezio). Ĉar tiuj grundoj estis klare malkongruaj kun la devo de la Ŝtato de neŭtraleco kaj nepartieco, la

Tribunalo trovis malobservon de Artikolo 14 de la Konvencio ([Antikva Balta religia asocio "Romuva" kontraŭ Litovio](#), 2021).

192. La Kortumo ankaŭ trovis:

malobservo de Artikolo 11 legita en la lumo de Artikolo 9 – en la kazo de asocio de Makedonaj ortodoksaj kristanoj kiu estis en kanonika unio kun la serba ortodoksa Preĝejo, male al la Ortodoksa Eklezio de Makedonio, kiu proklamis sin aŭtocefala. La petanta asocio prezentis du petojn por registriĝo sub du iomete malsamaj nomoj, klarigante ke ĝi submetiĝis al la kanona jurisdikcio de la Serba Eklezio. Ambaŭ registriĝpetoj estis malakceptitaj, esence laŭ formala

teroj. La aŭtoritatoj citis ankaŭ du aliajn kialojn, nome: ke la petanta asocio estis kreita de eksterlanda eklezio aŭ Ŝtato, igante ĝin neelektebla por

registriĝo; kaj ke ĝiaj celitaj nomoj estis problemaj. Aparte la celitaj nomoj estis tro similaj al la "Macedonian Orthodox-Ohrid Archdiocese" kiu havis la

"historia, religia, morala kaj substantiva rajto" uzi la nomon "Ohrid Archdiocese".

La tribunalo opiniis ke la multaj difektoj fidis sur por rifuzi registri

la petanta asocio estis nek grava nek sufiĉa. La sama validis pri la «eksterlanda origino» de la asocio, ĉar ĝiaj fondintoj estis ŝtatanoj de la respondita ŝtato kaj la koncerna leĝaro ne malpermesis la registradon de religiaj organizaĵoj respondecaj al religia centro situanta eksterlande. Koncerne la nomon de la asocio, ĝi estis sufiĉe specifa por diferencigi ĝin de aliaj Eklezioj. La akuzito

interfero estis tial neproporcia ([ortodoksa Ohrid Archdiocese \(grek -ortodoksa Ohrid Archdiocese of the Peć Patriarchy\) v. la antaŭa Jugoslava Respubliko de Makedonio](#), 2017);

malobservo de Artikolo 9 legita en la lumo de Artikolo 11 - pro rifuzo de la bulgaro

aŭtoritatoj registri novan asocion de adeptoj de la Hare Krishna movado sur la tereno ke la kredoj kaj observo de tiu unuiĝo ne estis diferencaj de tiuj de alia asocio kiu jam estis registrita; ke iliaj legxoj kaj deklaris

celoj estis la samaj; ke iliaj nomoj estis tro similaj; ke la leĝo malpermesis la

registrado de du religiaj organizoj bazitaj en la sama urbo aŭ urbo; kaj laste, ke la nova asocio povus esti agnoskita kiel filio de la "patrinorganizo" (la asocio jam registrita), sed nur laŭ esprimo peto de ĉi-lasto. La tribunalo notis ke la kvazaŭa simileco de nomoj finfine ne estis utiligita kiel unu el la ĉefaj kialoj de rifuzo, kaj ke la aliaj kialoj estis nesufiĉaj por kvalifiki la kontestitan enmiksiĝon kiel "necesa en demokrata socio" ([Genov v. Bulgario](#), 2017);

malobservo de Artikolo 9 legita en la lumo de Artikolo 11 - pro la rifuzo de la aŭtoritatoj de la "Nagorno-Karabakh Respubliko" (la "NKR"), unuo nerekonita je internacia nivelo sed ene de la jurisdikcio de Armenio ĉe la koncerna tempo, registri la hejmkomunumon de Atestantoj de Jehovo kiel religian organizon, surbaze de klare partia fakula raporto kiu enhavis akuzojn kiuj estis nekonfirmitaj per specifaj faktoj ([Kristana Religia Organizo de Atestantoj de Jehovo en la NKR](#)

[v. Armenio](#), 2022).

193. Aliflanke, la Kortumo trovis neniun malobservon de Artikolo 9 aŭ deklaris la respondajn plendojn evidente nefonditaj en tri kazoj prezentitaj fare de grupoj de adeptoj de Sun Myung Moon's Preĝejo de Unuiĝo, en la Ĉeĥa Respubliko, Bulgario kaj Ukrainio respektive:

en la unua kazo, kiun la Kortumo konsideris sub Artikolo 11 legita kune kun

Artikolo 9, la kandidatoj plendis pri la rifuzo de la ĉeĥaj aŭtoritatoj registri sian organizon kiel preĝejo kun jura personeco pro du malsamaj kialoj: unue, la rifuzo de la kandidatoj provizi al la aŭtoritatoj fondokumenton klarigante iliajn instruojn, kaj due la fakto ke ili malobeis la ĝeneralajn regularojn pri la kolekto de subskriboj de "personoj ampleksantaj la doktrinon de la eklezio". Farinte pliajn konfirmojn, la aŭtoritatoj malaprobis multajn el la subskriboj kolektitaj sur la tereno ke ili estis nuraj simpatiantoj prefere ol kredantoj kun teologia ligo al la Eklezio; la Kortumo akceptis ĉi tiun interpreton de la leĝo kiel akcepteblan kaj ne-arbitran. Tamen, la nombro da signaturoj restantaj estis sub la totalo de 10,000 postulataj perleĝe por aligi preĝejon. Akceptante ke ĉi tiu figuro povus ŝajni neproporcia sur la vizaĝo de ĝi, la Kortumo notis ke la nova leĝo proklamita intertempe reduktis ĝin al 300 kaj ke ekzistis nenio malhelpi la kandidatojn prezenti novan peton por la registrado de sia preĝejo. ([Lajda kaj Aliaj kontraŭ Ĉeĥio](#) (dec.), 2009);

en la dua kazo, kiun la Kortumo konsideris laŭ Artikolo 9, la kandidatoj plendis pri kvazaŭa implica rifuzo de la bulgara registaro registri sian organizon.

La Kortumo notis ke la kandidatoj ricevis neniun formalan neon de registrado; ili ricevis leteron de la Registaro invitanta ilin kompletigi kaj klarigi la prezentitajn dokumentojn, sed decidis ne sekvi ĉi tiujn instrukciojn. Konsiderante la cirkonstancojn de la kazo, la tribunalo finis ke la sinteno de la Registaro montris nek al prokrasti taktikoj nek al ajna implica rifuzo ([Boychev kaj Aliaj](#)

[v. Bulgario](#), 2011);

en la tria kazo, kiun la Kortumo ekzamenis laŭ Artikolo 9 legita lige kun Artikolo 11, la ukrainaj aŭtoritatoj rifuzis registri la komunumon kreitan de la kandidatoj kiel religia organizo sur la tereno, precipe, ke la origina nomo de tiu komunumo povis estu interpretita kiel priskribado de interreligia (ekumena) kristana unuo prefere ol specifa kredo. Unue, tamen, tia nomo verŝajne erarigis kredantojn kaj la ĝeneralan publikon; due, la enlanda juro ne permesis la registradon de interdenominaciaj aŭ interreligiaj asocioj kiel religia organizo. Laŭ la opinio de la tribunalo, la rifuzo registri la komunumon en tiaj cirkonstancoj ne en si mem estis kontraŭa al la postuloj de la Kongreso ([Ilyin kaj Aliaj v. Ukrainio](#), 2022, § 72-79).

194. Pri rifuzoj reregistri religian organizon jam agnoskitan de la Ŝtato –

aŭ senigante ĝin je jura personeco aŭ forigante ĝin al pli malalta jura statuso - la Kortumo preferas pripensi tian kazon laŭ Artikolo 11 de la Konvencio (libereco de asocio) legita lige kun Artikolo 9. Ekzemple, la Kortumo trovis malobservon de Artikolo 11 en la sekvanta

kazoj:

la rifuzo de la rusaj aŭtoritatoj reregistri la lokan branĉon de la Savarmeo, tiel senigante ĝin je jura personeco, pro kialoj kiujn la Kortumo opiniis aŭ sen jura bazo en enlanda juro aŭ arbitraj kaj malraciaj (la "fremda origino" de la kandidato; " la supozata nesufiĉo de la datumoj pri ĝia religia aparteneco [de](#) la supozata " paramilita" naturo de ĝia supozata intenco malobservi la rusan leĝaron, ktp . 2006, §§ 74-75);

la rifuzo de la rusaj aŭtoritatoj reregistri la lokan branĉon de la Preĝejo de Scientologio, malakceptante almenaŭ dek unu petojn por reregistriĝo pro reciproke kontraŭdiraj kaj arbitraj kialoj (supoze nekompletaj dosieroj, sen indiko pri kiuj dokumentoj mankis; peto al sendu originalojn prefere ol kopiojn kvankam tio ne estis laŭleĝa postulo, ktp.) ([Preĝejo de Scientologio de Moskvo kontraŭ Rusio](#), 2007). En alia tre simila kazo la Kortumo trovis malobservon de Artikolo 11 kiel rezulto de rifuzo reregistri lokan branĉon de la Atestantoj de Jehovo ([Atestantoj de Jehovo de Moskvo kaj Aliaj](#)

[v. Rusio](#), 2010);

la rifuzo de la makedonaj aŭtoritatoj, post la ekvalido de nova leĝaro, konfirmi la religian organizan statuson de Bektashi-komunumo (Sufi-ordo) kiu havis tian statuson dum dek kvin jaroj, pro pure formalismaj kialoj, sekvita de la malakcepto de freŝa peto por registriĝo sur la tereno ke ĝia nomo kaj doktrinaj fontoj estis identaj al tiuj de alia religia organizo kiu estis jam registrita, kiu povis kaŭzi konfuzon inter kredantoj ([Bektashi Community kaj Aliaj v. la antaŭa Jugoslava Respubliko de Makedonio](#) , 2018);

leĝdona ŝanĝo sub kiu kelkaj el la religiaj organizoj antaŭe agnoskitaj en Hungario kiel "preĝejoj" estis forigitaj al la statuso de "asocioj", multe pli malalta statuso havigante multe malpli da avantaĝoj laŭ rajtoj kaj privilegioj ([Magyar Keresztény Mennonita Egyház kaj Aliaj v. Hungario](#), 2014).

195. Artikolo 9 § 1 de la Konvencio ne iras ĝis nun por devigi Kontraktantajn Ŝtatojn doni al religiaj geedziĝoj egalan statuson kaj egalajn jurajn sekvojn al civila geedziĝo ([X. v. Germanio](#), Komisiona decido de la 18-a de decembro 1974; [Ĥano kontraŭ Britio](#), Komisiona decido de 7

julio 1986; [Spetz kaj Aliaj kontraŭ Svedio](#), Komisiona decido de la 12-a de oktobro 1994; [Serif kontraŭ Grekio](#), 1999, § 50; [Şerife Yiğit kontraŭ Turkio](#) [GC], 2010, § 102). Cetere, Artikolo 9 ne kovras la kategoriojn de religia geedziĝo, en la senco ke dependas tute de ĉiu aparta religio decidi pri tiaj kategorioj. Aparte, estas al ĉiu religio decidi ĉu kaj kiom ili permesas samseksajn kuniĝojn ([Parry v. Britio](#) (dec.), 2006). Nek estas kontraŭe al Artikolo 9 se la Ŝtato postulas ke la malpermesoj estu publikigitaj laŭ civila juro kaj rifuzas rekoni la validecon de religia publikigo de la malpermesoj en la kadro de dungado-rilata problemoj ([Von Pelsen v. Italio](#), Komisiona decido de la 9-a de novembro 1990).

196. La Komisiono malakceptis plendon de belga ŝtatano koncerne la fakton ke la belga sistemo de kombinado de la enspezoj de la geedzoj por impostaj celoj funkcias en malavantaĝo de geedzaj paroj; laŭ la kandidato, paroj sub kies religia geedziĝo estis sankta sakramento estis nekapablaj eviti la negativajn impostajn sekvojn de geedziĝo per kunloĝado. La Komisiono trovis neniun malobservon de la religia libereco de la kandidato, konsiderante ke estis artefarite kompari la situacion de geedza paro kun tiu de kunloĝanta paro koncentriĝante sole, kiel la kandidato faris, sur la kampo de enspezimposto kaj tiel preteratenti. la aliaj rajtoj kaj devoj estiĝantaj de geedziĝo por la geedzoj, ĉu en profesiaj aŭ moralaj esprimoj ([Hubaux v. Belgio](#), Komisiona decido de 9 majo 1988).

197. La Ŝtato ne estas devigata agnoski decidojn prenitajn de religiaj tribunaloj laŭ la nacia jura ordo ([Serif kontraŭ Grekio](#), 1999, § 50).

198. Krome, la rajto manifesti religion en "instruado" ne iras ĝis nun por kunporti devon de Ŝtatoj permesi religian edukadon en publikaj lernejoj ([Savez crkava "Riječ života" kaj Aliaj v. Kroatio](#), 2010, § 57). Tamen, se la Ŝtato decidas doni ĉi tiun specon de privilegio al certaj religiaj komunumoj, la specialaj rajtoj kaj privilegioj kategoriigas en la amplekso de Artikolo 9, tiel ke la malpermeso de diskriminacio sanktigita en Artikolo 14 de la Konvencio iĝas aplikebla ([ibid.](#), § 58).

199. Krome, se, laŭ la enlanda juro, la ministroj de certaj konfesioj estas rajtigitaj por fari geedziĝojn kun juraj efikoj en civila juro aŭ por juĝi pri certa civiljura disputo (ekzemple en familiaj kaj heredaj aferoj), la Ŝtato havas legitiman leĝon. intereso en prenado de specialaj iniciatoj protekti kontraŭ trompo tiujn kies juraj rilatoj povas esti trafitaj per la agoj de religiemaj ministroj ([Serif v. Grekio](#), 1999, § 50).

3. Uzado de la Ŝtato de malestimaj terminoj kontraŭ religia komunumo

200. La uzo de malestimaj esprimoj kontraŭ religia komunumo en oficialaj dokumentoj aŭ en dokumentoj eldonitaj de publikaj aŭtoritatoj povas esti enmiksiĝo en la rajtoj certigitaj sub Artikolo 9, ĉar ĝi povas havi negativajn efikojn sur la ekzercado de religia libereco ([Leela. Förderkreis eV kaj Aliaj kontraŭ Germanio](#), 2008, § 84); [Centro de Societoj por Kriŝna Konscio en Rusio kaj Frolov v. 2021](#), § 38; [Tonchev kaj Aliaj v. Bulgario](#), 2022, §§ 52-53 kaj § 55). Tia interfero povas ekzisti eĉ en la foresto de rektaj kaj pruvitaj iniciatoj malhelpi manifestiĝon de la religio de persono per kultado aŭ praktikoj ([Tonĉev kaj Aliaj](#)

[v. Bulgario](#), 2022, § 53). Artikolo 9 de la Konvencio ne malpermesas al la publikaj aŭtoritatoj fari kritikajn deklarojn pri reprezentantoj aŭ membroj de religiaj komunumoj. Tamen, por esti kongruaj kun la Konvencio, tiaj deklaroj devas, unue, esti apogitaj per pruvoj de specifaj agoj, kiuj povus prezenti minacon al publika ordo aŭ al la interesoj de aliaj; due, ili devas eviti dubi pri la legitimeco de la koncernaj kredoj; kaj, finfine, ili devas resti proporciaj al la cirkonstancoj de la kazo ([Tonĉev kaj Aliaj v. Bulgario](#), 2022, § 61).

201. La Komisiono kaj la Kortumo deklaris neakcepteblajn petojn koncerne la sekvajn situaciojn:

la malakcepto de la kompetenta enlanda tribunalo de peto de la petanta asocio malpermesi al la Germana Federacia Registaro menciigi ĝin en registara eldonaĵo titolita " Tiel nomataj junularaj sektoj kaj psikogrupoj en la Federacia Respubliko Germanio " . La Komisiono notis ke la rajto de la petanta asocio manifesti sian religion ne estis malobservita ĉar la kontestita publikigo ne havis iujn ajn rektajn sekvojn sur la ekzercado de tiu rajto. La publikigo estis farita kun la sola celo informi la ĝeneralan publikon, precipe ĉar, laŭ la enlandaj tribunaloj, kelkaj el la agadoj de la petanta asocio - ekzemple la fakto rekomendi la anstataŭigon de kuracado per religia kredo - pravigis averti la publikon pri ilin ([Universelles Leben eVv Germanio](#), Komisiona decido de 27 novembro 1996);

artikolo eldonita de la Bavara Ministerio pri Edukado en eduka revuo por averti lernantojn pri la kvazaŭaj danĝeroj de scientologio, kaj la rifuzo de la tribunaloj doni provizoran ordonon kontraŭ la dissendo de la artikolo. La Komisiono opiniis ke la kontestita artikolo celis scientologion ĝenerale kiel movado funkcia sur mondnivelo, ne individuaj adeptoj de tiu movado kiel ekzemple la kandidatoj.

Tiom kiom la kandidatoj plendis pri la negativa sinteno de siaj najbaroj kaj la loka gazetaro al ili, ekzistis neniu indiko de kaŭza ligo inter la kontestata artikolo.

kaj ĉi tiuj faktoj; ĉiukaze, la efikoj de la artikolo estis tro nerektaj kaj malproksimaj por esti havinta ajnan efikon al iliaj rajtoj laŭ Artikolo 9; la plendo estis tial malkongrua racione personae kun la Kongreso ([Keller v. Germanio](#), Komisiona decido de la 4-a de marto 1998).

la publikigo de parlamenta raporto inkluzive de la Atestantoj de Jehovo inter la movadoj kiuj povus esti priskribitaj kiel "sektoj" surbaze de kelkaj kriterioj, inkluzive de mensa malstabiligo, troaj financaj postuloj, korpa damaĝo, endoktrinigo de infanoj aŭ antaŭjuĝo de publika ordon, kaj la mezuroj kiuj, laŭ la petanta asocio, rezultis el tiu publikigo. Ĉar la kandidato ne montris, ke la plenditaj mezuroj estis rekte ligitaj al la koncerna parlamenta raporto, aŭ ke ili malobservis la rajtojn kaj liberecojn garantiitajn de la Konvencio, la Kortumo malakceptis la peton pro tio, ke la kandidato ne havis " viktimo " statuso en la signifo de Artikolo 34 de la Konvencio ([Fédération chrétienne des témoins de Jéhovah de France](#) (dec.), 2001).

202. Tamen, la Kortumo rimarkis, ke ĝia jurisprudenco post la supre citita decido en [Fédération chrétienne des témoins de Jéhovah de France](#) markis turnopunkton koncerne ĉu la uzo de malkontentigaj esprimoj pri religia komunumo povus, principe, esti rigardita kiel enmiksiĝo kun la rajtoj garantiitaj de Artikolo 9 de la Konvencio ([Tončev kaj Aliaj](#)

[v. Bulgario](#), 2022, § 52). La Kortumo trovis jese, en kazo en kiu la kandidatoj asocioj dediĉitaj al la instruoj de Bhagwan Shree Rajneesh (Osho) plendis pri la ripeta uzo en specifaj oficialaj komunikadoj de la Germana Federacia Registaro kaj ĝiaj membroj, de la terminoj "sekto" " junulara sekto " , " psiko-sekto " , " pseŭdo-religio " , " detrua religia movado " , " movado manipulanta siajn membrojn " , ktp., rilate tiujn instruojn. La Germana Federacia Konstitucia Tribunalo decidis ke la Registaro rajtis uzi la plej grandan parton de

la koncernaj terminoj; aliflanke, la uzo de la esprimoj "pseŭdo-religio" kaj "detrua religia movado" kaj la akuzo pri manipulado estis kontraŭaj al la Konstitucio. Bazante sur la supozon ke okazis enmiksiĝo en la rajtoj garantiitaj per Artikolo 9, la Eŭropa Kortumo pri Homaj Rajtoj diris ke la enmiksiĝo traktis legitimajn celojn (publika sekureco kaj la protekto de publika ordo kaj la rajtoj kaj liberecoj de aliaj) kaj havis estis proporcia al tiuj celoj; do ne okazis malobservo de tiu ĉi dispozicio. Efektive, en la ekzercado de sia devo informi la publikon pri publikinteresaj aferoj, la Federaciaj aŭtoritatoj nur intencis atentigi la civitanojn pri fenomeno, kiun ili opiniis alarmanta, tio estas, la apero de amaso da novaj religiaj movadoj. kaj ilia allogado al junuloj. La nura celo traktita de la aŭtoritatoj estis ebligi homojn

kie necese agi kun plena scio pri la faktoj kaj eviti fini en malfacilaĵoj nur pro nescio. Krome, la konduto de la Registaro neniel malhelpis la postulantajn asociojn ekzerci siajn rajtojn kiel garantiitajn sub Artikolo 9 de la Konvencio; krome, la germanaj aŭtoritatoj finfine ĉesis uzi la kontestitajn terminojn laŭ la rekomendoj prezentitaj en fakraporto ([Leela Förderkreis eV kaj aliaj kontraŭ Germanio](#), 2008).

203. Aliflanke, la Kortumo trovis malobservon de Artikolo 9 en la sekvaj cirkonstancoj:

la publikigo, de unu el la regionaj registaroj en Rusio, de libreto titolita "Atentu sektojn!" , priskribanta la Hare Krishna movadon kiel "totalisma sekto" kaj "detrua movado", kaj akuzante ĝin je "psikologia manipulado" kaj la "zombiĝo" de juneco. La libreto estis eldonita kadre de regiona programo kontraŭ krimo celanta interalie "eksterlandajn misiistojn" kaj "netradiciajn religiajn asociojn". La tribunalo notis ke tiu programo estis an "kontraŭ-sekta" kampanjo direktita por ekskludi kaj marĝenigi novajn aŭ minoritatajn religiulojn movadoj; dum reprezentantoj de "tradiciaj" religioj estis invititaj esprimi siajn opiniojn pri tiaj movadoj, ĉi tiuj lastaj neniam ricevis ŝancon esprimi siajn opiniojn aŭ defendi siajn kredojn. Estante tiel, la koncernaj regionaj aŭtoritatoj ne ludis sian rolon kiel neŭtrala kaj senpartia organizanto de la ekzercado de la diversaj konfesioj kaj religioj kaj ne sukcesis certigi respekton al ĉiuj kredoj. Koncerne la emocie ŝargitajn kaj tre malfavorajn terminojn uzatajn en la libreto, la aŭtoritatoj ne provis pruvi, ke ili estas pravigitaj, ĉu kiam la publikigo aperis, ĉu dum la proceso antaŭ la Kortumo. Finfine, estis ege ŝoke, ke tiaj akuzoj estis prezentitaj al la kredoj de organizo kiu estis oficiale registrita kaj funkciigita laŭleĝe en Rusio ([Centro de Societoj por Kriŝna Konscio en Rusio kaj Frolov kontraŭ Rusio](#), 2021, §§ 41-43);

la disvastigo, fare de bulgaraj urbaj aŭtoritatoj, de cirkulero kaj informnoto senditaj al la lernejoj de la urbo, enhavanta pejorativajn kaj malamikajn akuzojn pri la protestanta evangelia konfesio kaj la agoj de ĝiaj pastroj. Kvankam la plenditaj iniciatoj ne rekte limigis la rajton de la kandidatoj manifesti sian religion, tiaj iniciatoj povis havi negativajn sekvojn sur la ekzercado de iliaj Artikolo-9-rajtoj de la anoj de la koncernaj eklezioj. La naciaj aŭtoritatoj pravigis la pribatalitajn iniciatojn citante kelkajn okazaĵojn implikantajn nedecan prozelitismen, kelkaj el kiuj rezultigis plendojn al la polico. Tamen, anstataŭe de observado de la devo de neŭtraleco kaj nepartieco, la disvastigitaj dokumentoj enhavis nekvalifikitajn negativajn juĝojn, troe priskribante la pruvitajn kazojn de nedeca prozelitismo kiel reflektado de la kutima praktiko de la evangeliaj eklezioj. Krome, ili desegnis komparojn kun la domina ortodoksa religio kaj faris rimarkojn - ligante, precipe, la mankon de admiro de "naciaj sanktuloj" kun la dividado de la bulgara nacio - kiuj povus esti interpretitaj kiel ĵetado de dubo sur la legitimeco de la kredoj kaj praktikoj de la koncernaj Eklezioj. Kvankam la aŭtoritatoj provis malgravigi la signifon de la okazaĵo kaj esprimis sian persistemon respekti religian liberecon, la kalumniaj deklaroj neniam estis formale retiritaj ([Tonchev kaj Aliaj v. Bulgario](#) , 2022, § 52).

204. La Kortumo ankaŭ trovis malobservon de Artikolo 9 en la kazo de virino kiu praktikis meditadon en la religia movado Osho, kaj kiu estis perforte enhospitaligita en psikiatria hospitalo, diagnozita kun akuta psikozo kaj tenita en hospitalo dum 52 tagoj, dum kiu tempo la kuracistoj provis "korekti" ŝiajn kredojn malestimante ilin kaj instigante ŝin "adopti kritikajn sintenojn" al meditado kaj la Osho-movado. La tribunalo eksplicite komparis tiun kazon kun tiu de [Leela Förderkreis eV kaj Aliaj](#), 2008, citita supre, emfazante la pliigitan staton de dependeco, vundebleco kaj senpoveco de la kandidato rilate al la medicina kunlaborantaro kiu respondecis pri kaj ŝia diagnozo kaj ŝia daŭra malliberigo en la hospitalo. La Kortumo trovis ke tie havis

estis enmiksiĝo kun la religia libereco de la kandidato, kiu enmiksiĝo ne estis "preskribita de leĝo" ([Mockutė v. Litovio](#), 2018, §§ 107-131).

205. La Kortumo deklaris neakceptebla peto prezentita de grupo de Atestantoj de Jehovo plendante ke la franca Registaro malobservis ilian rajton je libereco de religio donante publikinteresan statuson al asocio konata kiel la "Nacia Unio de Asocioj por la Defendo de Familioj". kaj la Individuo" (UNADFI), kiu persekutas la celon de "batalado de malobservoj de homaj rajtoj kaj fundamentaj liberecoj" faritaj de "detruaj sektoj", kiun asocio la kandidatoj akuzis esti malkaŝe malamika al sia religia komunumo. La Kortumo konsideris, ke la Ŝtato ne povas esti respondeca pri ĉiuj agoj de asocioj al kiuj, konsiderante iliajn statutojn, ĝi donis statuson de publika intereso. La fakto de donado de tia statuso ne efikis ajnan translokigon de publika potenco, por kiu translokigo la Konvencio atribuas la solan respondecon al la Ŝtato. Kvankam la kandidatoj konsideris ke la agoj de la UNADFI malobeis iliajn rajtojn, tiaj akuzoj devus esti traktitaj sub la ekvivalentaj rimedoj antaŭ la kompetentaj hejmaj tribunaloj. La Kortumo finfine decidis ke la kandidatoj ne povis aserti esti "viktimoj" de la kvazaŭa malobservo kaj ke iliaj plendoj falis ekster ĝia jurisdikcio racione personae ([Gluchowski kaj Aliaj v. Francio](#)). (dec.), 1999).

206. La Kortumo ankaŭ malakceptis - en ĉi tiu kazo kiel evidente misbazita - plendon de Hare Krishna asocio koncerne parolajn atakojn faritajn dum intervjuo kun individuo (ortodoksa pastro) publikigita en la retejo de ortodoksa kristano, kaj tial privata, novaĵagentejo ([Centro de Societoj por Kriŝna Konscio en Rusio kaj Frolov v. Rusio](#), 2021, § 31).

4. Financaj kaj impostaj mezuroj

207. Ne ekzistas komuna normo je eŭropa nivelo en la kampo de financado kaj imposto de eklezioj aŭ religiaj komunumoj, ĉar tiaj aferoj estas proksime ligitaj al la historio kaj tradicioj de ĉiu unuopa lando. Ŝtatoj do profitas el aparte larĝa marĝeno de aprezo en tiu ĉi sfero ([Alujer Fernández kaj Caballero García kontraŭ Hispanio](#) (dec.), 2001).

208. Religia organizo ne povas fidi je Artikolo 9 de la Konvencio por postuli specialan impostan statuson pretekste de religia libereco ([Association Sivananda de Yoga Vedanta v. France](#), Komisiona decido de la 16-a de aprilo 1998). Tiel estante, religia libereco ne implicas ke preĝejoj aŭ iliaj membroj ricevu malsaman impostan statuson al tiu de aliaj impostpagantoj ([Alujer Fernández kaj Caballero García v. Hispanio](#) (dec.), 2001). Krome, Artikolo 9 ne povas esti interpretita kiel donado de rajto je imposta sendevigo en respekto de uzata por kultado ([Iglesia Bautista "El Salvador" kaj Ortega Moratilla v. Hispanio](#), Komisiona decido de la 11-a de januaro 1992). Tamen, ekonomia, financa aŭ fiska iniciato prenita kontraŭ religia organizo povas foje konsistigi enmiksiĝon en la ekzercado de rajtoj certigitaj sub Artikolo 9 de la Konvencio tiom, ke ĝi pravas, ke ĝi kreas realan kaj gravan malhelpon al la praktikado de tiuj rajtoj. . Aparte, sub certaj cirkonstancoj, aferoj rilataj al la prizorgado kaj uzado de religiaj konstruaĵoj, inkluzive de elspezoj faritaj pro la imposta statuso de tiuj konstruaĵoj, povas havi gravajn sekvojn sur la ekzercado de la rajto de membroj de religiemaj grupoj manifesti sian. religiajn kredojn ([Eklezio de Jesuo Kristo de la Sanktuloj de la Lastaj Tagoj kontraŭ Britio](#), 2014, § 30;

[Cumhuriyetçi Eğitim ve Kültür Merkezi Vakfı kontraŭ Turkio](#), 2014, § 41).

209. Ekzemple, la Kortumo trovis malobservon de Artikolo 9 en la sekvaj kazoj:

impostado de individuaj donacoj ricevataj de la Association des Témoins de Jéhovah de France, akompanataj de defaŭltaj interezoj kaj krompagoj, submetigante la postulantan asocion al la norma imposta sistemo por asocioj kaj ekskludante ĝin de la impostaj avantaĝoj rezervitaj por iuj aliaj asocioj, inkluzive religiajn; tiaj. La kontestita rimedo, kiu kovris ĉiujn individuajn donacojn ricevatajn de la petanta asocio, entute 90% de ĝiaj rimedoj, havis la efikon de fortranĉo de la esencaj rimedoj de la asocio, tiel malhelpante ĝin garantii la liberecon de siaj adeptoj ekzerci siajn religiajn kredojn.

La Kortumo ne konsideris ke la enmiksiĝo plendis plenumis la laŭleĝecpostulon pro la tre neklara vortigo de la Artikolo de la Ĝenerala Imposto-Kodo kiu estis aplikita ([Association Les Témoins de Jéhovah v. France](#), 2011; vidu ankaŭ, por tre simila kazo kun la sama rezulto, [Église Évangélique Missionnaire kaj Salaŭn](#)

[v. Francio](#), 2013);

impotado de individuaj donacoj ricevitaj de du asocioj destinitaj al la aŭmista komunumo kaj la konstruado de temploj en la monaĥejo Mandarom. Antaŭ la impota alĝustigo la du asocio decidis dissolvi kaj transdoni ĉiujn siajn havaĵojn al asocio, kiu celas tre similajn celojn, por ke ĝi povu daŭrigi la publikajn agadojn de la koncerna sekto; la fiskaj aŭtoritatoj tiam starigis procedojn kun la kompetenta tribunalo kaj akiris la nuligon de la financa transdono. La Kortumo agnoskis ke ĉar la kontestita mezuro celis la observon kaj la kultejon de la koncerna religio, ĝi sumiĝis al enmiksiĝo kun la ekzercado de la rajtoj protektitaj de Artikolo 9 de la Konvencio; la Kortumo trovis malobservon pro la samaj kialoj kiel en la kazo de [Association Les Témoins de Jéhovah v. 2011](#) ([Asocio Cultuelle du Temple Pyramide v. Francio](#), 2013; [Association des Chevaliers du Lotus d'Or v. Francio](#), 2013).

210. Aliflanke, la Kortumo deklaris neakceptebla peto simila al tiuj supre menciitaj krom la fakto ke, kvankam la petanta asocio operaciis parte surbaze de individuaj donacoj, la impotado de ĉi-lasto ne havis la efikon de fortranĉante la esencajn rimedojn de la asocio aŭ malhelpi ĝiajn religiajn agadojn ([Sukyo Mahikari France v. France](#)

(dec.), 2013, § 20).

211. La Kortumo trovis malobservon de Artikolo 14 de la Konvencio (malpermeso de diskriminacio) lige kun Artikolo 9 en la sekvaj kazoj:

rifuzo doni al la komunumaj Atestantoj de Jehovo impostan sendevigon, sur la tereno ke laŭ enlanda juro tia sendevigo povus esti koncedita nur al "rekonita religia; socio" ; la signifaj kazoj implikis senkulpigon de pago de hereda kaj donacimposto ([Jehovas Zeugen en Österreich v. Aŭstrio](#), 2012; kaj ĉiujara domimposto en respekto de trajtoj uzitaj fare de la antaŭfiksita komunumo por publika kultado ([Anderlecht Christian Assembly of Jehovah's Witnesses and Others v. Belgio](#) , 2022);

rifuzo de la Turka Direkcio pri Religiaj Aferoj pagi la elektrofakturojn por Alevia religia centro loĝanta cemevi (alevia didomo) same kiel ĝi pagis energifakturojn por moskeoj, preĝejoj kaj sinagogoj. Tiu rifuzo estis bazita sur la nerekonado de cemevi kiel "didomo", kio estis en vikturo la rezulto de la rifuzo de la turkaj aŭtoritatoj konsideri Alevismon kiel apartan religion prefere ol kiel branĉon de Islamo. La tribunalo diris ke tiu diferenciga traktado havis neniun objektivan kaj akcepteblan pravigon ([Cumhuriyetçi Eğitim ve Kültür Merkezi Vakfı v. Turkio](#), 2014;

[İzzettin Doğan kaj Aliaj v. Turkio](#) [GC], 2016).

212. Aliflanke, la Kortumo trovis neniun malobservon de Artikolo 14 lige kun Artikolo 9 koncerne rifuzon de la Unuiĝintaj Reĝlandaj aŭtoritatoj doni Mormonan Templon (kiu estas fermita al publiko kaj alirebla nur por mormonoj kiuj tenas fluon). "rekomendi") totalan sendevigon de specifitaj impostoj, kvankam ili donas tian sendevigon al mormonaj kapeloj kaj "ludcentroj", kiuj estas malfermitaj al publiko. La Kortumo esprimis dubojn ĉu la disputo kategoriigis ene de la medio de Artikolo 9. Tamen, eĉ supozante ke tiu kondiĉo estis aplikebla, la kvazaŭa diferenciga traktado ja havis objektivan kaj akcepteblan pravigon: ĝi baziĝis sur la ideo ke aliro de la ĝenerala traktado. publikaj al religiaj ceremonioj estis utila al socio kiel tutaĵo ĉar ĝi povis dispeli suspektojn kaj helpi malkonstrui antaŭjuĝon en multi-kreda socio.

Krome, la mormona eklezio ne estis traktita alimaniere de la aliaj religiaj komunumoj, inkluzive de la oficiala anglikana eklezio, kies privataj kapeloj estis kondiĉigitaj de la sama.

imposta juro kiel Mormonaj Temploj. Krome, kiel didomo la koncerna Templo tamen profitis el 80% redukto de tarifoj ([Eklezio de Jesuo Kristo de la Sanktuloj de la Lastaj Tagoj kontraŭ Britio](#), 2014).

213. Same la organoj de la Konvencio malakceptis plendojn pri la sekvaj situacioj:

rifuzo de la hispanaj fiskaj aŭtoritatoj sendevigi evangelian protestantan preĝejon de terimposto apartenanta al ĝia didomo, kvankam la Romkatolika Eklezio ja profitis el tia sendevigo. La Komisiono trovis neniun aspekton de diskriminacio en tiu kazo, ĉar la impostsendevigoj ĝuitaj fare de la Romkatolika Eklezio estis antaŭviditaj per la interkonsentoj finitaj fare de la respondita Ŝtato kaj la Sankta Seĝo, kiuj trudis reciprokajn devontigojn al ambaŭ partioj. Aliflanke, pro tio, ke la petanta komunumo neniam petis la konkludon de tia interkonsento kun la Ŝtato, ĝi ne havis la samajn devojn kiel la Romkatolika Eklezio rilate ĉi-lastaj ([Iglesia Bautista "El Salvador" kaj Ortega Moratilla kontraŭ Hispanio](#), Komisiona decido de la 11-a de januaro 1992);

la fakto trudi kompanian imposton al la petanta asocio, kiu okupiĝis pri la instruado de jogo, pro tio, ke ĝi liveris jogolecionojn profite.

Krome, la Komisiono malaprobis la akuzon de la petanta asocio ke ĝi suferspertis diskriminacion kompare kun la religiaj agadoj de aliaj komunumoj, precipe tiuj de la Romkatolika Eklezio, kies neprofitcela statuso estis rekonita fare de la Ŝtato. Mankanta statuson de religia asocio, la petanta asocio ne estis en analoga aŭ eĉ komparebla situacio al tiu de religiaj asocioj ([Association Sivananda de Yoga Vedanta v. France](#), Komisiona decido de 16 aprilo 1998);

decido de la germanaj aŭtoritatoj kaj tribunaloj meti la donacon donitan al la kandidato, islama asocio, de la Partio de Demokratia Socialismo sub la reĝimo de la iama Germana Demokratia Respubliko (GDR), sub la administradon de la Trust. Agentejo, kaj la forkapto de la respondaj aktivoj. La tribunalo notis ke la kontestita iniciato estis ordonita sub esceptaj cirkonstancoj ligitaj al germana reunuiĝo; pli specife, la mezuro estis efektivigita laŭ la ĝenerala regularo enkondukita en GDR dum la antaŭreunuiĝoperiodo por kontroli la devenon de havaĵoj apartenantaj al politikaj partioj kaj rilataj organizoj.

Trovinte, ke la kontestata enmiksiĝo konformas al Artikolo 1 de Protokolo n-ro 1 (protekto de posedaĵo), la Kortumo atingis la saman konkludon koncerne Artikolo 9.

Ĝi esprimis dubojn pri la ekzisto de enmiksiĝo kun la praktikado de libereco de

religio ĉar la kontestita mezuro koncernis nek la internan organizon de la petanta asocio nek ĝian oficialan agnoskon de la Ŝtato. Ĉiukaze la menciita mezuro estis preskribita perleĝe, traktis la legitimajn celojn de protektado de publika moralo kaj la rajtoj kaj liberecoj de aliaj, kaj ne estis misproportia al tiuj celoj ([Islamische Religionsgemeinschaft in Berlin eVv Germany](#) (dec.), 2002).

214. Iuj eŭropaj Ŝtatoj havas religian imposton (eklezia imposto, konfesia imposto, ktp.), pagigita ĉu de la Ŝtato, kiu poste transdonas ĝin al specifaj religiaj organizaĵoj, aŭ rekte de religiaj organizoj, kiuj povas devigi pagon laŭ procedoj en la naciaj tribunaloj. En aliaj Ŝtatoj impostpagantoj povas laŭleĝe asigni certan proporcion de sia enspezimposto al specifita religia organizo. La ekzisto de tia religia imposto en si mem ne levas demandojn sub Artikolo 9 de la Konvencio, ĉar la rajto de la Ŝtato pagi tian imposton estas unu el la "legitimaj celoj" menciitaj en Artikolo 9 § 2 ([Wasmuth v. 2011](#), § 55; [Klein kaj Aliaj v. Germanio](#), 2017, § 89). Krome, Artikolo 1 de Protokolo n-ro 1 pri la protekto de posedaĵo eksplicite rajtigas la Ŝtaton pagi impostojn ([C. v. Britio](#), Komisiona decido de la 15-a de decembro 1983). Tamen, la larĝa marĝeno de aprezo koncedita al Ŝtatoj en aferoj de eklezia imposto ne signifas ke neniuj liberecproblemoj iam povas ekesti en ĉi tiu sfero. Male, la Kortumo deklaris ke povas ekzisti

situacioj en kiuj enmiksiĝo ligita al la eklezia impostsistemo estas signifa kaj kie la ekzerco de balancado de la konkurantaj interesoj povas igi ĝin trovi malobservon ([Wasmuth v. Germanio](#), 2011, § 61).

215. La enspezo fare de Eklezio, kun la ŝtata helpo, de kontribuoj pagendaj de ĝiaj membroj, kiel tia, ne malhelpas la agadojn listigitajn en Artikolo 9 § 1 ("kultado, instruado, praktiko kaj observado"). La situacio de la membroj de religia organizo ĉi-rilate estas komparebla al la devo kontribui al privata asocio, de kiu oni estas membro, kaj artikolo 9 ne povas esti interpretita kiel donanta al la individuo la rajton resti membro de Eklezio. kaj tamen esti sendevigita de la leĝaj, kaj precipe la financaj, devoj devenantaj de tia membreco laŭ la aŭtonomaj regularoj de la koncerna Eklezio ([E.](#)

[kaj GR kontraŭ Aŭstrio](#), Komisiona decido de la 14-a de majo 1984).

216. Klare, kiel ĝenerala regulo, kvankam la Ŝtato povas postuli eklezian imposton aŭ similan kontribuon por Eklezio, tia mezuro povas nur kovri la lastan membrecon. Sekve, ekzistos enmiksiĝo kun la negativa aspekto de religia libereco kiam la Ŝtato kaŭzas situacion en kiu individuoj estas devigitaj - rekte aŭ nerekte - kontribui al religia organizo de kiu ili ne estas membro ([Klein kaj Aliaj v. Germanio](#), 2017, § 81).

217. Ekzemple, la Kortumo trovis ke okazis enmiksiĝo en la kazo de viro kiu ne apartenis al la preĝejo de sia edzino kaj kies impostrepago estis reduktita fare de la fiskaj aŭtoritatoj; la kvanto estis rekte subtrahita, per kompenso, de la kvanto de speciala Eklezia imposto ŝuldata fare de lia edzino. En aliaj vortoj, li estis submetita al la financaj devontigoj de lia edzino al eklezio al kiu li mem ne apartenis ([Klein kaj Aliaj v. Germanio](#), 2017, §§ 81-83). Tamen, tiu enmiksiĝo estis pravigita por la celoj de Artikolo 9 § 2 de la

Konvencio ĉar, antaŭ ĉio, la kontestata kompenso okazis ĉar la paro mem memvole elektis prezenti komunan impostdeklaron, kaj due, la kandidato povus esti ŝanĝinta sian opcion petante pri kompromisavizo. En tiuj cirkonstancoj, la kompenso estis proporcia rimedo por la Ŝtato por solvi la impostŝuldojn de la paro.

218. Devigi impostpaganton pagi la eklezian imposton por Eklezio al kiu li aŭ ŝi ne apartenas, ankaŭ povas esti pravigita en esceptaj kazoj, kie la koncerna Eklezio plenumas iujn publikservajn funkciojn kiuj estas nature nereligiaj kaj kie la koncerna imposto estas uzata nur por financado de menciitaj nereligiaj funkcioj:

la Komisiono trovis malobservon de Artikolo 9 de la Konvencio en kazo kie la kandidato, kiu laboris en Svedio sed kiu havis laŭleĝan svedan "loĝanto-" statuson, estis postulata pagi eklezian imposton por la Eklezio de Svedio (luterana preĝejo, kiu tenis State Church statuso tiutempe) al kiu li ne apartenis, sen iu ebleco de sendevigo ([Darby v. Svedio](#), Komisiona raporto de 9 majo 1989, §§ 57-60). Tamen, kiam la kazo atingis la Kortumon, ĉi-lastata decidis konsideri ĝin en la lumo ne de Artikolo 9 sed de Artikolo 14 de la Konvencio, prenita lige kun Artikolo 1 de Protokolo n-ro 1 (diskriminacio inter loĝantoj kaj ne-loĝantoj en la praktikado de ilia rajto al protekto de posedaĵo), de kiu ĝi trovis malobservon ([Darby v. Svedio](#), 1990, §§ 34-35);

la Kortumo deklaris evidente nefondata plendo prezentita de sveda ŝtatano, kiu ne estis membro de la Eklezio de Svedio sed tamen devis pagi al ĝi "malkonsentan" imposto" egalrilatanta al 25% de la norma eklezia imposto. La Kortumo notis ke la kontribuo postulita de la kandidato en ĉi tiu kazo estis intencita por financi nereligian laboron faritan de la Eklezio de Svedio en la interesoj de la tuta loĝantaro, kiel organizado de entombigoj, prizorgado de maljunuloj kaj administrado de la nacia arkitektura heredaĵo; krome, la figuro de 25% ne estis arbitra sed estis kalkulita surbaze de la procento de la kosto de tiaj agadoj ene de la totala ekonomio de la Eklezio ([Bruno v. Svedio](#)). (dec.), 2001; [Lundberg kontraŭ Svedio](#) (dec.), 2001).

219. Ĉiuj ĉi-supre cititaj kazoj koncernis naturajn personojn. Tamen, ekskluzive profitcela komerca firmao ne povas, eĉ se ĝi estas starigita kaj estas gvidata de filozofia asocio, ne povas fidi je Artikolo 9 por eviti pagi la eklezian imposton pagigitan surbaze de leĝo aplikebla al ĉiuj komercaj firmaoj ([Firmao X. v. Svislando](#), Komisiona decido de 27 februaro 1979; [Kustannus OY Vapaa Ajatteliija AB kaj Aliaj v. Finnlando](#), Komisiona decido de la 15-a de aprilo 1996).

220. Tial, eklezia imposto ne estas en si mem kontraŭa al libereco de religio kie enlanda juro permesas al la individuo forlasi la eklezion koncernita se li tiel deziras ([Klein kaj Aliaj v. Germanio](#), 2017, § 113). Tamen, la hejmaj aŭtoritatoj havas larĝan diskretecon decidi pri kiuj kondiĉoj individuo povas valide esti rigardita kiel decidis forlasi religian konfesion; ili povas do postuli klaran, senduban esprimon de la deziroj de la persono tiurilate ([Gottesmann](#)

[v. Svislando](#), Komisiona decido de 4 decembro 1984).

221. La organoj de la Konvencio trovis neniun aspekton de malobservo de Artikolo 9 (sole aŭ lige kun Artikolo 14 malpermesanta diskriminacion) en la sekvaj kazoj:

la efektivigo rilate al la kandidatoj, romkatolika paro, de la aŭstra sistemo de ekleziaj kontribuoj devigante ilin pagi regulajn kontribuojn al la romkatolika eklezio; okaze de nepago tiu Eklezio rajtis iniciati kontraŭ ili civilan procedon por pago de la koncernaj sumoj. La Komisiono notis ke la devontigo koncernita povus esti preterlasita kiam la kandidatoj forlasis la Eklezion; eksplicite disponigante tian eblecon en leĝaro la Ŝtato kreis sufiĉajn sekurigilojn por garantii la praktikadon de la kandidatoj de ilia religia libereco; aliflanke la kandidatoj ne povis derivi de Artikolo 9 de la Konvencio ajnan "rajton" reteni sian membrecon de la Romkatolika Eklezio dum ankaŭ estante sendevigitaj de la devoj truditaj fare de ĉi-lastaj. Krome, la fakto ke la Ŝtato metas siajn civilajn tribunalojn je la dispono de la Eklezioj, sur la sama bazo kiel ajna alia unuo aŭ persono, por certigi la plenumon de devo, ne levas problemojn koncerne la rajton al protekto de posedaĵo certigita sub. Artikolo 1 de Protokolo n-ro 1 ([E. kaj GR kontraŭ Aŭstrio](#), Komisiona decido de 14 majo 1984);

la devo trudita al la kandidatoj fare de la svisaj aŭtoritatoj pagi retroaktive eklezian imposton respondecan pro ilia aparteno al la Romkatolika Eklezio dum periodo kiam, laŭ ilia submetado, ili ne plu estis membroj de tiu eklezio. Fakte la naciaj aŭtoritatoj rekonis sian retiriĝon de la Eklezio nur ekde la tempo, kiam ĉiu el ili eksplicite kaj klare esprimis sian deziron ne plu aparteni al ĝi, argumentante, ke la nura fakto forstreki la spacon por religiaj detaloj en siaj impostdeklaroj. estis nesufiĉa por la celo ([Gottesmann v. Svislando](#), Komisiona decido de 4 decembro 1984);

la kazo de kvar kandidatoj plendantaj pri tio, ke la germanaj fiskaj aŭtoritatoj kalkulis kaj pagis Ekleziajn impostojn aŭ kotizojn sur la komuna bazo de sia enspezo kaj tiu de siaj respektivaj geedzoj. Ili plendis precipe pri la neceso alvoki la financan helpon de siaj geedzoj por pagi la specialajn Ekleziajn kotizojn, metante la adepton dezirantan ekzerci sian religian liberecon en situacion de dependeco de sia edzino, ankaŭ kiel la devontigo pagi Eklezian imposton kiu estis maljuste alta ĉar la bazo sur kiu ĝi estis kalkulita inkludis la enspezon de la geedzo. La kontestitaj impostoj kaj kotizoj estis kalkulitaj kaj pagigitaj de la individuaj Eklezioj, kaj ne de la Ŝtato; ĝi estis do aŭtonoma agado flanke de ĉiu el la Eklezioj, kiu ne povus esti atribuita al la Germana Ŝtato. Krome, la kandidatoj estis liberaj forlasi sian eklezion sub enlanda juro ([Klein kaj Aliaj v. Germanio](#), 2017, §§ 113-118 kaj 129-

134);

la elekto donita al la kandidatoj, grupo de hispanaj evangeliistoj protestantoj, inter atribui certan proporciojn de sia enspezimposto aŭ al finance subteni la Romkatolikan Eklezion aŭ al aliaj agadoj en la publika intereso, sed ne al sia propra Eklezio. La Kortumo notis ke la religia komunumo al kiu la kandidatoj apartenis ne provis fini interkonsenton kun la Hispana Ŝtato ebligante la imposton esti uzata kiel ili deziris, malgraŭ la fakto ke enlanda juro permesis tiun opcion. La specialaj impostaj avantaĝoj konceditaj al la Eklezio Romkatolika estis bazitaj sur interkonsentoj interkonsentitaj fare de la respondita Ŝtato kaj la kurio, kiuj trudis reciprokajn devontigojn al ambaŭ partioj, ekzemple devigante la eklezion meti sian historian, artan kaj dokumentan heredaĵon je la servo de hispana socio kiel tutaĵo ([Alujer Fernández kaj Caballero García v. Hispanio](#) (dec.), 2001);

la facileco por italaj impostpagantoj asigni ok milonojn de sia enspezimposto al la Ŝtato, la Romkatolika Eklezio aŭ unu el la institucioj reprezentantaj la aliajn kvin religiojn, kiuj konsentis akcepti tian subvencion ĉe la konkludo de speciala interkonsento kun la Ŝtato. Kontraŭe al la asertoj de la kandidato, la tribunalo trovis ke la leĝo ankaŭ donis al impostpagantoj la opcion de sindeteni de farado de tia elekto, tia ke la kontestita zorgaĵo ne implicis devon manifesti onies religiajn kredojn ([Spampinato v. Italio](#)). (dec.), 2007);

nacia leĝaro kiu rajtigis la membrojn de ĉiuj laŭleĝe agnoskitaj religiaj komunumoj asigni proporciojn de sia imposto al sia respektiva komunumo, sed ankaŭ donis specifitajn jarajn sumojn de la ŝtatbuĝeto ekskluzive al la nacia eklezio (la Luterana Preĝejo de Islando), kies ministroj havi ŝtatoficiston ([Ásatrúarfélagið](#)

[v. Islando](#) (dec.), 2012).

222. Oni devas rimarki, ke la menciitaj kazoj koncernis aŭ specifan eklezian imposton aŭ la libervolan asignadon fare de impostpagantoj de specifa proporcio de la ĝenerala imposto kiun ili pagis al la fiskaj aŭtoritatoj. Tamen, Artikolo 9 de la Konvencio ne donas al la impostpaganto iujn ajn rajtojn vis-à-vis la ĝenerala fiska kaj buĝeta politiko de la Ŝtato, kie ne ekzistas rekta, spurebla ligo inter la pago de difinita kvanto kaj ĝia posta utiligo. Sekve, la Komisiono malakceptis plendon de pacifisma kvakero kiu rifuzis pagi certan procenton de sia imposto krom se li povus esti certa ke ĝi ne estus asignita al financado de la armea sektoro. La Komisiono opiniis ke la devontigo pagi imposton estis devo de ĝenerala naturo kiu havis neniun specifan efikon kiel tia laŭ konscienca objeto; ĝia neŭtraleco estis ilustrita per la fakto ke impostpagantoj ne povis influi la asignon de siaj impostoj aŭ decidi pri tia asigno post kiam la impostoj estis pagigitaj ([C. v. Britio](#), Komisiona decido de 15 decembro 1983, kiel konfirmite en [H. kaj B. v. Britio](#), Komisiona decido de 18 julio 1986). La Komisiono atingis la saman konkludon en la kazo de franca advokato kiu estis malfavora al aborto kaj kiu postulis la rajton ne pagi specifan proporciojn de imposto kiu estis uzita por financi abortojn ([Bouessel du Bourg v. France](#), Komisiona decido de la 18-a de februaro 1993).

223. La Komisiono poste precizigis ke ke ekzistis neniuj aspektoj de malobservo de religia libereco eĉ kie Ŝtato uzis la buĝetajn alproprigojn akiritajn per ĝenerala impostado por subteni specifajn religiajn komunumojn aŭ iliajn religiajn agadojn ([Darby](#)).

[v. Svedio](#), Komisiona raporto de la 9-a de majo 1989, § 56).

224. Koncerne devigan asekuron kaj socian asekuron, en la 1960-aj jaroj la Komisiono traktis plurajn petskribojn de nederlandaj reformataj protestantoj, kiuj postulis la rajton, apogante sin je Artikolo 9, ne preni diversajn specojn de deviga asekuro kaj ne esti aligitaj al certaj korpoj aŭ mekanismoj starigitaj de la Ŝtato. Ili argumentis jene: antaŭ ĉio, Dio sendas kaj prosperon kaj malfeliĉon al la homaro kaj tial estas malpermesite provi malhelpi aŭ limigi anticipe la efikojn de ebla malfeliĉo. Due, en la Biblio Dio ordonas al ĉiuj kristanoj provizi nutraĵon al maljunuloj kaj malsanuloj; ke estante la kazo, transprenante ĉi tiun aferon kaj starigante ŝtatan maljunulan pensiosistemon, la aŭtoritatoj malobeis la espriman ordonon de Dio, kaj la

kandidatoj rifuzis esti asociitaj kun ĉi tiu peko. En tiu kategorio da kazoj la Komisiono malakceptis la sekvajn plendojn:

plendo de laktokomercisto pri punoj faritaj al li pro lia rifuzo aliĝi al la sanasekuro, kiu estas laŭleĝa antaŭkondiĉo por bredado; eĉ supozante, ke okazis enmiksiĝo en la ekzercado de la rajtoj certigitaj sub Artikolo 9, ĝi estis "necesa en demokrata socio" por protekti "publikan sanon", kiu celo povus racie inkluzivi la preventadon de brutmalsanoj ([X. v. Nederlando](#), Komisiona decido de 14 decembro 1962);

plendo de Reformita Eklezio kaj du ĝiaj reprezentantoj, kiuj, kvankam ili ne kontraŭis ĉiajn asekurojn, tamen deziris esti liberaj de la devo kontribui al la maljunula pensio. La Komisiono notis ke Nederlanda juro sendevigis militrifuzantojn de kontribuado rekte al la skemo, anstataŭigante tiajn kontribuojn kun ekvivalentaj pagoj en la formo de impostoj. La nacia parlamento do sufiĉe konsideris la specifajn interesojn de la Reformita Eklezio kaj estis neniuj aspektoj de malobservo de Artikolo 9 en tiu kazo ([Reformita Preĝejo de X. v. Nederlando](#), Komisiona decido de 14 decembro 1962);

plendo de viro asertanta diskriminacion ĉar Nederlanda leĝaro nur sendevigis de deviga kontribuo al la maljunula pensia reĝimo (dum postulante la koncernatojn pagi ekvivalentajn sumojn en formo de impostoj) personojn kiuj, pro religiaj kialoj, estis strikte kontraŭ ĉiuj; formoj de asekuro, kiuj ne validis por la kandidato ([X. v. Nederlando](#), Komisiona decido de 14 decembro 1965);

plendo de butikisto kontraŭ ĉiuj formoj de asekuro, kiu estis kondamnita al monpuno kaj la konfisko de sia profesia veturilo pro veturado de ĝi sen la deviga civilresponda asekuro. La kandidato agnoskis ke li estas elektebla por la sendevigo preskribita perleĝe, sed ĉar li ĉiukaze pagus ekvivalentajn sumojn en formo de impostoj, li konsideris tiun ĉi opcion kiel morale neakceptebla. La Komisiono trovis ke la enmiksiĝo pri kiu plendis estis "necesa en demokrata socio" por la protekto "de la rajtoj de aliaj", tio estas de triaj personoj respondecaj al la viktimoj de eblaj akcidentoj ([X. v. Nederlando](#), Komisiona decido de 31 majo 1967).

225. Iom pli lastatempe, la Komisiono ankaŭ malakceptis similan peton prezentitan fare de nederlanda kuracisto, kiu estis ĝenerala kuracisto laŭ antropozofiaj principoj, postulante la rajton ne esti aligita al profesia pensia reĝimo laŭ leĝo. La Komisiono trovis ke la devontigo de aliĝo al pensia reĝimo aplikita al ĉiuj ĝeneralaj kuracistoj sur tute neŭtrala bazo kaj ne povus esti dirita esti proksime ligita iel ajn kun la religio aŭ kredoj de la kandidato ([V. v. Nederlando](#), Komisiona decido de 5 julio 1984).

226. La Kortumo trovis ke ekzistis neniuj aspektoj de malobservo de Artikolo 14 (malpermeso de diskriminacio) prenita lige kun Artikolo 9 en kazo kie la sanasekurfonduso postulis la gvidantojn de kristana-bazita asocio "orientita por labori al plena homa memevoluo per arto kaj beleco" por aboni la ĝeneralan socialasekursistemon sur la tereno, ke iliaj agadoj, por kiuj la asocio pagis ĉiujn koncernajn kostojn, estis "pagitaj" prefere ol "volaj", laŭleĝe. La petanta asocio opiniis, ke ĝi suferis diskriminacian traktadon kompare kun la ministroj de religiaj konfesioj, kies religiaj agadoj ne estis sub la ĝenerala socia asekursistemo, kaj ankaŭ kompare kun aliaj libervolaj laboristoj en la federacio al kiu la kandidato asocio apartenis. La tribunalo trovis ke sub franca juro monaĥoj kaj monaĥinoj estis kondiĉigitaj de la ĝenerala socialasekursistemo, retenante la eblecon de esti konfesitaj specialskemon; tamen, dum partoprenado en agadoj eksterlandaj al ilia religia trejnado ili estis submetitaj al la ĝenerala socialasekursistemo ([Office culturel de Cluny v. France](#) (dec.), 2005).

5. Rimedoj prenitaj kontraŭ religie inspiritaj politikaj partioj

227. Artikolo 9 nek malpermesas la subvencion de politikaj partioj nek donas la rajton stari en elektoj kiel politika partio (X., Y. kaj Z. v. Germanio, Komisiona decido de la 18-a de majo 1976).

228. La Kortumo neniam opiniis ke la starigo de politika partio inspirita de la postulatoj de religio estas formo de "manifestiĝo de religio" protektita de Artikolo 9 de la Konvencio. Aliflanke, ĝi traktis petojn prezentitajn de tiaj partioj plendante pri rimedoj prenitaj kontraŭ ili de Ŝtatoj. Tiurilate la Kortumo konstatis, ke politika partio povas antaŭenigi ŝanĝon de la leĝo aŭ de la juraj kaj konstituciaj strukturoj de la Ŝtato sub du kondiĉoj: unue, la rimedoj uzataj tiucele devas esti laŭleĝaj kaj demokratiaj; due, la proponita ŝanĝo devas mem kongrui kun fundamentaj demokratiaj principoj. Nepre sekvas, ke politika partio, kies gvidantoj instigas al perforto aŭ prezentas politikon, kiu ne respektas demokration aŭ kiu celas la detruon de demokratio kaj la malobservon de la rajtoj kaj liberecoj agnoskitaj en demokratio, ne povas postuli la protekton de la Konvencio. kontraŭ punoj truditaj pro tiuj kialoj. Kondiĉe ke ĝi kontentigas tiujn kondiĉojn, politika partio vigligita de la moralaj valoroj truditaj per religio ne povas esti rigardita kiel interne malamika al la fundamentaj principoj de demokratio, kiel fiksita en la Kongreso ([Refah Partisi \(la Bonfarta Partio\) kaj Aliaj v. Turkio](#) [GC], 2003; [Staatkundig Gereformeerde Partij kontraŭ Nederlando](#) (dec.), 2012, § 71). Aliflanke, ĉiu Kontraktanta Ŝtato povas laŭleĝe malhelpi la aplikon ene de sia jurisdikcio de privataj juraj reguloj de religia inspiro malutilaj al publika ordo kaj la valoroj de demokratio por Konvenciaj celoj ([Refah Partisi \(la Bonfarta Partio\) kaj Aliaj v. Turkio](#)).

[GC], 2003, § 128).

229. Ekzemple, la Kortumo trovis:

neniu malobservo de Artikolo 11 de la Konvencio (libereco de asociiĝo) en kazo de malfondo de turka politika partio kaj la provizora malpermeso malpermesante gvidantojn okupi similan oficon en iu ajn alia politika partio. La Kortumo rimarkis, ke la koncerna partio klopodis establi politikan sistemon bazitan sur islama juro (ŝario) (kiu estus malkongrua kun demokratio) kaj pluropon da juraj sistemoj permesantaj diskriminacion bazitan sur la sekso de la koncernaj partioj, kiel en poligamio. kaj privilegioj por la vira sekso en aferoj de eksgeedziĝo kaj sinsekvo (kiu estus kontraŭa al seksegaleco, unu el la fundamentaj valoroj protektitaj de la Konvencio) ([Refah Partisi \(la Bonfarta Partio\) kaj Aliaj v. Turkio](#) [GC], 2003, § 128);

la neakceptebleco pro nekongrueco ratione materiae kun la Konvencio de peto prezentita de "tutmonda islama politika partio" plendanta pri la malpermeso de la koncernaj germanaj aŭtoritatoj de ĝiaj agadoj en Germanio. La Kortumo konsideris ke ĉar ĝi postulis la perforta detruo de la Ŝtato de Israelo kaj por la elpelo kaj

mortigo de siaj loĝantoj, tiu ĉi partio ne povis fidi je la protekto de Artikoloj 9, 10 kaj 11, konforme al Artikolo 17 de la Konvencio (malpermeso de misuzo de rajtoj) ([Hizb Ut-Tahrir kaj Aliaj v. Germanio](#) (dec.), 2012);

la malakceptebleco kiel evidente nebaze de petskribo prezentita de la Nederlanda Reformita Protestanta Partio plendanta pri juĝo farita de la Nederlanda Supera Kortumo laŭ la efiko ke la Ŝtato devus preni (nespecifitan) agon por ĉesigi la praktikon de la menciita partio ne allasi virinojn. al ĝiaj estraroj aŭ al ĝiaj listoj de kandidatoj por elektoj, tiu praktiko estanta motivita per sincera kredo bazita sur certaj trairejoj de la Biblio. La Kortumo konsideris la aplikon sub Artikoloj 9, 10 kaj 11 de la Konvencio sen distingo. Forlasante la demandon ĉu la kandidato partio povus konsideri sin kiel "viktimo" antaŭ ol iu specifa ago estis prenita kontraŭ ĝi, la Kortumo deklaris ke la pozicio de la partio pri la rolo de virinoj en politiko evidente kontraŭdiris la fundamentajn valorojn de la Konvencio. La Kortumo ne konsideris

decida la fakto ke neniuj virinoj iam esprimis deziron stari kiel kandidato por la kandidato por la partio ([Staatkundig Gereformeerde Partij v. Nederlando](#)). (dec.), 2012).

B. Negativaj devoj: respekto al la aŭtonomeco de religiaj organizoj

1. Principo de la aŭtonomeco de religiaj organizaĵoj

230. Religiaj komunumoj tradicie kaj universale ekzistis en formo de organizitaj strukturoj. En kazoj pri la organizmaniero de la koncerna religia komunumo, la artikolo 9 de la Konvencio devas esti interpretita laŭ la artikolo 11, kiu protektas la asocian vivon kontraŭ nepravigebla ŝtata enmiksiĝo. Rigardata el tiu ĉi angulo, la rajto de la kredantoj je libereco de religio ampleksas la atendon ke la komunumo estos permesita funkcii pace, libera de arbitra ŝtata interveno. La aŭtonoma ekzisto de religiaj komunumoj estas nemalhavebla por plureco en demokratia socio kaj estas do afero en la kerno mem de la protekto kiun Artikolo 9 havigas. Ĝi rekte koncernas ne nur la organizon de la komunumo kiel tia sed ankaŭ la efikan ĝuadon de la rajto je libereco de religio fare de ĉiuj ĝiaj aktivaj membroj. Se la organiza vivo de la komunumo ne estus protektita per Artikolo 9 el la Konvencio, ĉiuj aliaj aspektoj de la religia libereco de la individuo iĝus vundeblaj ([Hassan kaj Tchaouch v. Bulgario](#) [GC], 2000, §§ 62 kaj 91; [Fernández Martínez kontraŭ Hispanio](#) [GC], 2014, § 127). La interna strukturo de religia organizo kaj la regularoj regantaj ĝian membrecon devas esti viditaj kiel rimedo de kiu tiaj organizoj povas esprimi siajn kredojn kaj konservi siajn religiajn tradiciojn ([Svyato-Mykhaylivska Parafiya v. Ukraine](#), 2007, § 150).

231. La supre menciita aŭtonomia principo signifas, ke la ŝtato ne povas devigi religian komunumon akcepti novajn membrojn aŭ ekskludi ekzistantajn membrojn. Religiaj asocioj devas esti tute liberaj determini laŭ sia propra bontrovo la manieron en kiu novaj membroj estas allasitaj kaj ekzistantaj membroj ekskluditaj ([Svyato-Mykhaylivska Parafiya v. Ukraine](#), 2007, §§ 146 kaj 150).

232. Farante sian agadon, religiaj komunumoj observas regulojn, kiujn la sekvantoj ofte rigardas kiel de dia origino. Religiaj ceremonioj havas sian signifon kaj sanktan valoron por la kredantoj se ili estis kondukita fare de ministroj rajtigita por tiu celo konforme al tiuj reguloj. La personeco de la religiemaj ministroj estas sendube grava por ĉiu membro de la komunumo. Partopreno en la vivo de la komunumo estas do aparta manifestiĝo de sia religio, protektita de Artikolo 9 de la Konvencio ([Hassan kaj Tchaouch](#)).

[v. Bulgario](#) [GC], 2000, § 62; [Miroļubovs kaj Alij kontraŭ Latvio](#), 2009, § 80).

233. Ekzemple, la Kortumo trovis malobservon de Artikolo 9 kiel rezulto de iniciatoj reguligantaj la religian vivon de grekicipranoj de ortodoksa kredo enklavita en la "Turka Respubliko de Norda Kipro": la aŭtoritatoj de ĉi-lastaj ne aprobis la nomumon de pastroj en la regiono kvankam restis nur unu pastro por kovri la tutan regionon ([Kipro kontraŭ Turkio](#) [GC], 2001, §§ 243-246).

234. Puni homon nur pro agado kiel la religia gvidanto de grupo kiu volonte sekvis lin - eĉ se tiu fakto ne estis rekonita fare de la ŝtato - povas apenaŭ esti konsiderita kongrua kun la postuloj de religia plurismo en demokratia socio ([Serif v. Grekio](#), 1999, § 51). La Kortumo trovis, ke okazis malobservo de Artikolo 9 sur la tereno ke la kandidato, greka islama teologo, estis kondamnita pro "uzurpi la funkciojn de ministro de 'konata religio'" kaj pro tio ke "publike portis la vesto de tia ministro sen havi rajton fari tion". Fakte la kandidato estis elektita Mufti de Rodopi fare de samideanoj sen rekono de la ŝtato, kiu nomumis iun alian al la posteno de Mufti. Li efektive partoprenis en serio de religiaj festoj kiel Mufti sed neniam provis ekzerci la juĝan kaj administran.

funkcioj fiksita en la Ŝtata leĝaro pri muftoj kaj aliaj ministroj de "rekonitaj religioj" (*ibid.*). En simila kazo, ĉi-foje koncerne la personon elektitan kiel Mufti de Xanthi, la Kortumo atingis la saman konkludon, substrekante ke la teoria ebleco ke la kunekzistado de du muftioj povus kaŭzi streĉitecon inter la lokaj loĝantoj estis nesufiĉa por legitimi la kontestitan enmiksiĝon, ĉar ĝuste la ŝtataj aŭtoritatoj devis certigi reciproke toleremon inter kontraŭstaraj grupoj (*Agga kontraŭ Grekio (n-ro 2)*, 2002; vidu ankaŭ *Agga kontraŭ Grekio (n-ro 3)*, 2006 kaj *Agga v. Grekio (n-ro 4)*, 2006).

235. Lige kun la Savarmeo, kies interna strukturo baziĝas sur sistemo de rangoj similaj al tiuj de la armeo kaj sur la portado de uniformo, la Kortumo opiniis ke tiu situacio povus esti vidita kiel legitima manifestiĝo de la religia organizo de tiu organizo. kredoj. Sekve, oni ne povus grave aserti, ke tio signifas, ke la Savarmeo malobeis la integrecon aŭ la sekurecon de la Ŝtato (*Moskva Branĉo de la Savarmeo kontraŭ Rusio*, 2006, § 92). Larĝe parolante, la uzo de armeaj metaforoj fare de religia organizo estas nesufiĉa memstare por pravigi limigi sian

agadoj (vidu, laŭ Artikolo 10 legita en la lumo de Artikolo 9, *Ibragim Ibragimov kaj Aliaj v. Rusio*, 2018, § 120).

2. Ŝtata enmiksiĝo en intra- aŭ interkonfesiaj konfliktoj

236. Plurismo, toleremo kaj larĝeco estas karakterizaĵoj de "demokratia socio". Kvankam individuaj interesoj foje devas esti subigitaj al tiuj de grupo, demokratio ne signifas simple, ke ĉiam devas superi la opinioj de plimulto: oni devas atingi ekvilibron, kiu certigu la justan kaj ĝustan traktadon de homoj el minoritatoj kaj evitas ĉian misuzon de domina pozicio (*Leyla Şahin v. Turkio* [GC], 2005, § 108). Pluralismo ankaŭ estas konstruita sur aŭtenta rekono de, kaj respekto por, diverseco kaj la dinamiko de kulturaj tradicioj, etnaj kaj kulturaj identecoj, religiaj kredoj kaj artaj, literaturaj kaj sociekonomikaj ideoj kaj konceptoj. La harmonia interago de personoj kaj grupoj kun diversaj identecoj estas esenca por atingi socian kohezion.

Respekto al religia diverseco sendube reprezentas unu el la plej gravaj defioj alfrontendaj hodiaŭ; tial, la aŭtoritatoj devas percepti la religian diversecon ne kiel minacon sed kiel aŭ fonto de riĉiĝo (*İzzettin Doğan kaj Aliaj v. Turkio* [GC], 2016, § 109).

237. Plurismo kaj demokratio devas baziĝi ankaŭ sur dialogo kaj spirito de kompromiso nepre kunportanta diversajn koncedojn de individuoj aŭ grupoj de individuoj kiuj estas pravigitaj por konservi kaj antaŭenigi la idealojn kaj valorojn de demokratia socio (*SAS v. Francio* [GC], 2014, § 128). En demokratia socio, en kiu pluraj religioj kunvivis ene de unu sama loĝantaro, eble necesas limigi ĉi tiun liberecon por akordigi la interesojn de la diversaj grupoj kaj certigi, ke ĉies kredoj estu respektataj.

Tamen, ekzercante sian reguligan povon en tiu ĉi sfero kaj en siaj rilatoj kun la diversaj religioj, konfesioj kaj kredoj, la Ŝtato havas la devon resti neŭtrala kaj senpartia. Kio estas en ludo ĉi tie estas la konservado de plurismo kaj la ĝusta funkciado de demokratio (*Metropolitan Church of Bessarabia and Others v. Moldavio*, 2001, §§ 115-116).

238. El tiu angulo, la Kortumo ofte emfazis la rolon de la Ŝtato kiel la neŭtrala kaj senpartia organizanto de la ekzercado de diversaj religioj, kredoj kaj kredoj, emfazante ke tiu rolo estas favora al publika ordo, religia harmonio kaj toleremo en demokrata socio (*Bayatyan v. Armenio* [GC], 2011, § 120; *SAS kontraŭ Francio* [GC], 2014, § 127). Tio validas kaj por rilatoj inter kredantoj kaj nekredantoj kaj por rilatoj inter la anoj de diversaj religioj, kredoj kaj kredoj (*Lautsi kaj Aliaj v. Italio*). [GC], 2011, § 60).

239. Ĉi tiu devo de neŭtraleco ne povas esti konceptita kiel verŝajne malpliigi la rolon de kredo aŭ Eklezio kun kiu la loĝantaro de specifa lando estis historie kaj kulture asociita (*Membroj de la Gldani Kongregacio de Atestantoj de Jehovo kaj Aliaj v. Kartvelio*). , 2007, § 132).

Efektive, la decido ĉu aŭ ne eternigi tradicion falas, principe, ene de la marĝeno de aprezo de la respondita Ŝtato. La Kortumo ankaŭ devas konsideri la fakton, ke Eŭropo estas

markita de granda diverseco inter siaj komponantaj Ŝtatoj, precipe en la sfero de kultura kaj historia evoluo. Tamen, la referenco al tradicio ne povas liberigi Kontraktan Ŝtaton de ĝia devo respekti la rajtojn kaj liberecojn enskribitajn en la Konvencio kaj ĝiaj Protokoloj ([Lautsi kaj Aliaj v. Italio](#)). [GC], 2011, § 68). Sekve, la Kortumo estis nekapabla akcepti ke la ekzisto de religio al kiu la plimulto de la populacio aliĝis, aŭ ajna kvazaŭa streĉiteco inter la plimulta religio kaj la anoj de minoritata religio, aŭ la opozicio de aŭtoritato de la

plimulta religio, povus konsistigi objektivan kaj akcepteblan pravigon por malobservo de la rajtoj certigitaj sub Artikolo 9 - ekzemple per neado de religia asocio Ŝtata rekono ([Antikva Balta religia asocio "Romuva" kontraŭ Litovio](#), 2021, § 145).

240. La devo de la Ŝtato de neŭtraleco kaj senpartieco estas malkongrua kun iu diskreteco flanke de la Ŝtato por determini ĉu religiaj kredoj aŭ la rimedoj uzitaj por esprimi tiajn kredojn estas legitimaj ([Manoussakis kaj Aliaj v. Grekio](#), 1996, § 47; [Bayatyan kontraŭ Armenio](#) [GC], 2011, § 120; [Antikva balta religia asocio "Romuva" kontraŭ Litovio](#), 2021, §§ 125 kaj 140). Simile, kie la enlanda juro submetas la ekzercon de la rajto je religia libereco aŭ de unu el ĝiaj aspektoj al sistemo de antaŭa rajtigo, enmiksante la proceduron por doni rajtigojn de agnoskita eklezia aŭtoritato - precipe unu apartenanta al malsama konfeso, hierarkio aŭ religio - ne povas esti akordigeblaj kun la postuloj de Artikolo 9 § 2 ([Metropola Preĝejo de Besarabio kaj Aliaj v. Moldavio](#), 2001, §§ 117 kaj 123; [Vergos kontraŭ Grekio](#), 2004, § 34; [Antikva balta religia asocio "Romuva" kontraŭ Litovio](#), 2021, §§ 144).

241. La devo de neŭtraleco malhelpas la Ŝtaton, inkluzive de la naciaj tribunaloj, decidi la demandojn pri la religia aparteno de individuo aŭ grupo, kiu estas la sola respondeco de la superaj spiritaŭtoritatoj de la koncerna religia komunumo ([Miroļubovs kaj aliaj](#)).

[v. Latvio](#), 2009, §§ 89-90; [İzzettin Doğan kaj Aliaj v. Turkio](#) [GC], 2016, § 121; [Kristana Religia Organizo de Atestantoj de Jehovo en la NKR v. Armenio](#), 2022, § 76). Alivorte, la Ŝtato ne povas arbitre "trudi" aŭ "reklasigi" la religian apartenon de individuoj aŭ grupoj kontraŭ ilia volo. Nur la plej gravaj kaj konvinkaj kialoj povas eventuale pravigi Ŝtatan intervenon ([İzzettin Doğan kaj Aliaj v. Turkio](#) [GC], 2016, § 110). Ekzemple, la tribunalo trovis malobservon de Artikolo 9 en la sekvaj kazoj:

decido prenita de la Latva Direktoro pri Religiaj Aferoj en la kadro de amara disputo en la loka Malnov-ortodoksa komunumo (anoj de la Rusa Malnov-Ortodoksa Eklezio); la decido, kiu estis adoptita surbaze de du opinioj donitaj de fakuloj, el kiuj neniuj apartenis al la malnov-ortodoksa religio, deklaris, ke komuniĝante kun pastro de la Rusa Ortodoksa Eklezio la kandidatoj ipso facto

ŝanĝita nomado. La efektivigo de tiu decido kondukis al la kandidatoj elpelo de ilia didomo ([Miroļubovs kaj Aliaj v. Latvio](#), 2009, §§ 33-36 kaj 88-89);

la malkapablo de la kandidato certigi la anstataŭigon de la enskribo "Islamo" sur sia identkarto per la vorto "Alevi", ĉar la ŝtata aŭtoritato respondeca pri aferoj rilataj al la islama religio konsideris ke la Alevoj religio estis nur branĉo de Islamo ([Sinan](#)). [İşik v. Turkio](#), 2010, §§ 45-46);

la rifuzo registri religian organizon kaj doni al ĝi oficialan rekonon, surbaze de fakulo, kiu deklaris, inter aliaj rezultoj, ke la organizo ne povas pretendi esti "kristana" ĉar ĝi ne akceptis la Nicean Kredon ([Kristana Religia Organizo](#)) . [de Atestantoj de Jehovo en la NKR v. Armenio](#), 2022, §§ 75-76).

242. Krome, la Kortumo trovis malobservon de Artikolo 9 legita sole kaj ligo kun Artikolo 14 de la Konvencio pro la malakcepto de la turka Registaro de peticio de grupo de anoj de la Alevia kredo postulanta esti traktita sur egala piedo kun adeptoj de la sunaisto branĉo de Islamo. Ili petis precipe ke Alevoj komunumo estu provizita per religiaj servoj en la formo de publika servo; ke la cemejoj (la lokoj kie Alevoj praktikas sian

religia ceremonio, la cem) estu koncedita la statuso de didomoj; ke Alevis-religiestroj estu varbitaj kiel ŝtatoficistoj; kaj ke Ŝtataj subvencioj estu disponigitaj al ilia komunumo. Tiu malakcepto estis plejparte bazita sur la rifuzo vidi la Alevis nominalan valoron kiel aparta religio aŭ sekto (kaj ĝia daŭra formala klasifiko kiel unu el la Sufi-ordoj kiuj estis malpermesitaj en la 1920-aj jaroj). La Kortumo opiniis, ke la sinteno de la aŭtoritatoj rifuzante preni la specifajn trajtojn de Alevismo en konsidero malobeis ilian devon de neŭtraleco kaj senpartieco. La ekzisto de interna debato ene de la Alevoj-komunumo koncerne la bazajn regulojn pri ĝiaj kredoj kaj postuloj ne ŝanĝis la fakton ke Alevismo estis religia komunumo kiu havis profundajn radikojn en turka historio kaj kulturo kaj havis rajtojn protektitajn per Artikolo 9 de la Konvencio. Krom la rifuzo al rekoni la cemevis kiel didomojn, la foresto de klara jura kadro reganta nerekonitajn religiemajn malplimultojn (kiel ekzemple la Alevoj-kredo) kaŭzis multajn laŭleĝajn, organizajn kaj financajn problemojn rilatigantajn al la kapablo konstrui didomojn, ricevi donacojn aŭ subvenciojn, aperi en tribunalo en sia propra rajto, ktp la turkaj aŭtoritatoj do preterpasis sian ampleksan marĝenon de aprezo. La tribunalo ankaŭ trovis ke la kandidatoj suferspertis diskriminacion kompare kun la anoj de la plimulta versio de Sunaismo, kiuj profitis.

de la diritaj rajtoj kaj servoj ([İzzettin Doğan kaj Aliaj v. Turkio](#) [GC], 2016).

243. Simile, la Kortumo trovis malobservon de Artikolo 11 legita en la lumo de Artikolo 9 de la Konvencio pro la rifuzo de la makedonaj aŭtoritatoj registri Bektashi Sufi-ordonon kiu jam estis rekonita kiel jura unuo dum dek kvin jaroj, sur la argumentas ke ĝiaj doktrinaj fontoj kaj fundamentaj preskriboj estis la samaj kiel tiuj de la ĝenerala islama komunumo ([Bektashi Community kaj Aliaj v. la antaŭa Jugoslava Respubliko de Makedonio](#), 2018).

244. Ŝtata agado favoranta unu gvidanton de dividita religia komunumo aŭ entreprenita kun la celo devigi la komunumon kunveni sub ununura gvidado kontraŭ siaj propraj deziroj same konsistigus enmiksiĝon al la libereco de religio. Estas vere, ke en kelkaj landoj la sendependeco kaj unueco de la historie reganta plimulta Eklezio estas aferoj de la plej granda graveco por la socio ĝenerale ([Ortodoksa Ohrid Archdiocese \(grek-ortodoksa Ohrid Archdiocese of the Peć Patriarchy\) v. la iama Jugoslava Respubliko de Makedonio](#), 2017). Tamen, en demokrataj socioj la Ŝtato ne bezonas preni mezurojn por reklami unu interpreton de religio al la damaĝo de aliaj aŭ devigi dividitan religian komunumon aŭ parton de ĝi kunfali sub unuigita gvidado ([Hassan kaj Tchaouch v. Bulgario](#) [GC], 2000, § 78; [Metropoliten Preĝejo de Besarabio kaj Aliaj v. Moldavio](#), 2001, § 117). Kiam grupo de adeptoj kaj/aŭ ministroj de religio disiĝas de la komunumo al kiu ili antaŭe apartenis, aŭ eĉ decidas ŝanĝi konfesion, tia ago estas ekzemplo de kolektiva ekzercado de la "libereco ŝanĝi religion aŭ kredon", kiu estas eksplicite garantiita de Artikolo 9 § 1 de la Konvencio ([MiroJubovs kaj Aliaj](#)

[v. Latvio](#), 2009, § 93). Sekve, la hejmaj aŭtoritatoj ne povis postuli kredantojn observi siajn preskribojn en la kadro de jam agnoskita aŭ registrita organizo sur la tereno ke, laŭ la opinio de tiuj aŭtoritatoj, iliaj kredoj estis identaj al tiuj de ĉi-lastata organizo ([Genov v. Bulgario](#), 2017, § 46). La rolo de la ŝtataj aŭtoritatoj estas ne forigi la kaŭzon de streĉiĝo per forigo de pluralismo, sed certigi, ke la konkurantaj grupoj toleras unu la alian, eĉ kie ambaŭ ili devenas de la sama grupo ([Metropolita Preĝejo de Besarabio kaj Aliaj](#)).

[v. Moldavio](#), 2001, § 123).

245. La rolo de la Ŝtato kiel la fina garantianto de la religia plureco povas foje postuli ĝin peri inter kontraŭaj partioj; neŭtrala mediacio inter grupoj de kredantoj principe ne konsistigus Ŝtatan enmiksiĝon kun la rajtoj de la kredantoj sub Artikolo 9 el la Konvencio, kvankam la ŝtataj aŭtoritatoj devas singardeme en tiu precipe delikata areo ([Supera Sankta Konsilio de la Islama Komunumo v. Bulgario](#), 2004, § 80). Ĉiuokaze, ĉiu decido prenita de la ŝtataj aŭtoritatoj en ĉi tiu sfero devas esti bazita sur akceptebla takso de la koncernaj faktoj ([Svyato-Mykhaylivska Parafiya v. Ukrainio](#), 2007, § 138).

246. Ekzemple, la Kortumo trovis malobservon de Artikolo 9 de la Konvencio en la sekvaj kazoj:

rifuzo de la moldavaj aŭtoritatoj doni laŭleĝan rekonon al la Metropola Eklezio de Besarabio, aŭtonoma Ortodoksa Eklezio funkcia sub la aŭtoritato de la Patriarkeco de Bukareŝto (Rumana Ortodoksa Eklezio), sur la tereno ke tia rekono endanĝerigus la interesojn de la Metropola Eklezio. Preĝejo de Moldavio, kiu venas sub la Patriarkeco de Moskvo (Rusa Ortodoksa Eklezio) kaj kiu jam estis rekonita fare de la Registaro. Neante agnoskon sur la tereno ke la kandidato Eklezio estis nur "skisma grupo" vis-à-vis la Rusa Eklezio kaj deklarante ke la anoj de la kandidato Eklezio povus manifesti sian religion en la alia Ortodoksa Eklezio rekonita de la Ŝtato, la Moldavo. Registaro malsukcesis en sia devo de neŭtraleco kaj nepartieco ([Metropola Preĝejo de Besarabio kaj Aliaj v. Moldavio](#), 2001);

arbitra rifuzo de la ukrainaj aŭtoritatoj rekonu kaj registri ŝanĝojn al la statutoj de ortodoksa paroĥo kiel adoptite de la plenkunsido de ĝia membreco, laŭ kiu la paroĥo translokiĝis de la jurisdikcio de la Rusa Ortodoksa Eklezio (Patriarkeco de Moskvo) al tiu de la Ukraina Ortodoksa Eklezio (Patriarkeco de Kyiv). Unu el la ĉefaj aspektoj de la arbitro konstatita en ĉi tiu kazo kuŝis en la fakto ke la ukrainaj aŭtoritatoj kaj tribunaloj tute ignoris la internan organizon de la paroĥo kiel difinita en ĝiaj statutoj, konsiderataj kiel "paroĥanoj" personoj kiuj ne havis paroĥan statuson laŭ al la statutoj, kaj konkludis ke la koncerna plenkunsido estis nelegitima ĉar tiuj personoj ne ĉeestis. Ĉar la hejmaj tribunaloj ne riparis la arbitran agon de la administraj aŭtoritatoj, la Kortumo trovis malobservon de Artikolo 9 el la Konvencio lige kun Artikoloj 6 § 1 kaj 11 ([Svyato- Mykhaylivska Parafiya v. Ukrainio](#), 2007).

247. La kazo de [Mirojubovs kaj Aliaj kontraŭ Latvio](#), 2009, koncernis Ŝtatan enmiksiĝon en disputo kiu disŝiris religian komunumon. Tamen, la Ŝtato povas foje trovi sin implikita en intrakonfesia disputo kiun ĝi mem rekte helpis krei. Ĉi-rilate ni menciis tri Kortumajn juĝojn en tri similaj kazoj kontraŭ Bulgario. Ĉiuj ĉi kazoj devas esti viditaj en la propra historia kaj politika kunteksto de ĉi tiu lando, kiu en 1989 instigis rapidan transiron de la komunista totalisma reĝimo al demokratio. Post 1989 la Bulgara Ŝtato daŭrigis politikon enmiksiĝi en la internan funkciadon de la du plej grandaj religiaj komunumoj en la lando, nome la Ortodoksa Eklezio kaj la islamanoj. La Registaro antaŭ ĉio provis certigi la anstataŭigon de la gvidantoj de ambaŭ religiaj organizoj pro ilia kvazaŭa kunlaboro kun la malnova komunista reĝimo; tiu politiko tuj kaŭzis disigon en ĉiu el la koncernaj religiaj komunumoj. Poste, post sinsekvaj ĝeneralaj elektoj, ĉiu nova registaro adoptis rimedojn por provi kunigi ĉiun el la du komunumoj sub la sola gvidado de religiemaj eminentuloj konsiderataj politike lojalaj al la reganta partio, flankenlasante kontraŭstarajn grupgvidantojn. Krome, sub la norma administra praktiko de la bulgaraj aŭtoritatoj, la Juro sur religiaj konfesioj estis interpretita kiel malpermesado de la operacio de du paralelaj organizoj apartenantaj al la sama konfesio kaj postulado de ununura gvidado por ĉiu konfesio, tia gvidado estanta la nura unu rekonita fare de la Ŝtato (por ĝenerala resumo de la situacio, vidu [Sankta Sinodo de la Bulgara Ortodoksa Eklezio \(Metropolitan Inokentiy\) kaj Aliaj v. Bulgario](#), 2009, §§ 68 kaj 127).

248. En ĉi tiu kunteksto, la Kortumo trovis malobservon de Artikolo 9 de la Konvencio en ĉiuj tri kazoj, jene:

la enmiksiĝo de la bulgara Registaro en la elekton de gvidantoj de la islama komunumo agnoskante, sen doni ajnajn kialojn aŭ klarigojn, la gvidantojn de la partio kontraŭstaranta la kandidatojn kiel la solaj legitimaj reprezentantoj de la tuta komunumo.

Kvankam la bulgara kasacia kortumo regis ke la Konsilio de Ministroj estis postulata por pripensi la peton por registrado prezentita fare de la unua kandidato, la Registaro rifuzis observi tiun prohibicion. La Kortumo trovis ke la

kontestita enmiksiĝo ne estis "preskribita perleĝe" en tio ke ĝi estis arbitra kaj bazita sur laŭleĝaj provizaĵoj kiuj permesis senbaran diskretecon al la oficulo ([Hassan kaj Tchaouch v. Bulgario](#)). [GC], 2000);

la fakto, ke la naciaj aŭtoritatoj organizis Bulgaran Islaman Unuigkonferencon por ĉesigi la menciitan disiĝon kaj tre aktive enmiksiĝi en la preparadon kaj funkciadon de la konferenco, precipe koncerne la elekton de partoprenantoj. La kandidato en ĉi tiu kazo estis la Supera Sankta Konsilio de la Islama Komunumo, reprezentante la flankon kontraŭan al tiu de S-ro Hasan kaj S-ro Chaush kaj rifuzante rekoni la legitimecon de la koncerna konferenco. En ĉi tiu kazo la bulgaraj aŭtoritatoj faris premon sur la dividita islama komunumo por devigi ĝin akcepti ununuran gvidadon, anstataŭ nur rimarki la fiaskon de la klopodoj ĉe reunuiĝo kaj, se necese, daŭre funkcii kiel mediaciistoj por ambaŭ partioj. en spirito de dialogo. La tribunalo trovis ke la kontestita enmiksiĝo estis "preskribita perleĝe" kaj traktis legitiman celon sed estis neproporcia al tiu celo ([Supera Sankta Konsilio de la Islama Komunumo v. Bulgario](#), 2004);

Ŝtata enmiksiĝo en disputo kiu disŝiris la Bulgaran Ortodoksan Eklezion kaj kiun la Registaro mem rekte nutris en 1992 deklarante nevalida la elekto de Patriarko Maxim por gvidi la Eklezion kaj anstataŭe nomumante provizoran gvidadon (referitan kiel la "alternativa Sinodo". "). Konsiderante la apartajn cirkonstancojn de la kazo, la Kortumo malakceptis la argumenton de la Registaro, ke la membroj de la "alternativa Sinodo" kaj iliaj adeptoj estis liberaj krei kaj registri sian propran Eklezion kune kun la Eklezio gvidata de Patriarko Maxim. La disputo fakte koncernis ne la rifuzon rekoni religian organizon sed la enmiksiĝon de la Ŝtato en la internajn aferojn de komunumo ŝirita inter du hierarkioj, ĉiu el kiuj konsideris la alian kiel nekanonikan surbaze de argumentoj kiuj estis, antaŭvide, nek fabrikita nek malracia. Helpante unu el la partioj en la disputo akiri ekskluzivan povon de reprezentado kaj kontrolo de la aferoj de la tuta ortodoksa komunumo, flankenlasante la kontraŭulon kaj sendante la policagentejojn por helpi forpeli la adeptojn de la kandidato Sinodo de la lokoj de kultado kiun ili okupis, la bulgara Ŝtato malsukcesis en sia devo de neŭtraleco ([Sankta Sinodo de la Bulgara Ortodoksa Eklezio \(Metropolitan Inokentij\) kaj Aliaj](#)

[v. Bulgario](#), 2009; vidu ankaŭ [Sotirov kaj Aliaj kontraŭ Bulgario](#) (dec.), 2011).

249. Aliflanke, la Kortumo trovis mankon de ajna aspekto de malobservo de Artikolo 9 (sole aŭ ligo kun Artikolo 14 el la Konvencio) en kazo de kvazaŭa malsukceso devigi finan juĝon donantan al la grekkatolika paroĥo aliron al la tombejo kiun ĝi partumis kun la ortodoksa paroĥo, en la kunteksto de la ŝanĝo de nominala valoro realigita fare de la antaŭa ortodoksa pastro kaj kelkaj el la paroĥanoj, kiuj estis konvertitaj al la Greka Romkatolika Eklezio. La tribunalo notis ke la aŭtoritatoj prenis konvenajn kaj akcepteblajn iniciatojn kvietigi la disputon (inkluzive de asignado de financo por konstrui novan Grekkatolikan Eklezion kaj krei novan tombejon). Koncerne la kontestitan juĝon, la petinta paroĥo ne montris la necesan diligenton por certigi ĝian taŭgan plenumadon ([Greka Katolika Paroĥo de Pesceana kaj Aliaj](#)

[v. Rumanio](#) (dec.), 2015, § 43).

250. Ŝtata enmiksiĝo en inter- aŭ intra-konfesia disputo devas esti distingita de la nura fakto de la naciaj aŭtoritatoj eltiri la neeviteblajn sekularajn konkludojn el antaŭekzistanta religia disputo, kiam ili mem ne helpis krei kaj en kiu ili ne prenis. flankoj ([Griechische Kirchengemeinde München und Bayern eV v. Germanio](#) (dec.), 2007; [Serbisch- griechisch-orientalische Kirchengemeinde zum Heiligen Sava en Wien v. Komisiona decido](#)

de 30 novembro 1994). Ekzemple, la Kortumo deklaris neakceptebla kiel evidente nefondata plendo de greka ortodoksa komunumo koncerne la devigan revenon al la Ŝtato de preĝejo kiu estis metita je sia dispono dum pli ol 150 jaroj. En 1828 reĝo Ludwig I de Bavario havis

disponigis la konstruaĵon al la "greka religia komunumo, kondiĉigita de ŝtata proprieto". En la 1970-aj jaroj, tamen, la komunumo rompis rilatojn kun la loka Metropolo de la Patriarkeco de Konstantinopolo, al kiu ĝi antaŭe apartenis, kaj transdonis al la jurisdikcio de la "Vera Ortodoksa Eklezio". Sekvante serion de vestokompletoj alportitaj fare de la Ŝtato de Bavario, la germanaj tribunaloj decidis ke la prunto de la konstruaĵo originanta de 1828 devus esti konsiderita revokita kaj ke la preĝejo devus reveni al la Ŝtato por posta translokigo al la Metropolo. La tribunaloj diris ke la uzo de la konstruaĵo en demando fare de la kandidato komunumo fariĝis malkongrua kun la intencoj de la origina donacanto (reĝo Ludwig I), kiu deziris transsendi la eklezion al grupo vere reprezentanto de la loka grek-ortodoksa komunumo. kaj en komuneco kun la Greka Ortodoksa Eklezio kaj la Patriarkeco de Konstantinopolo; tamen, la petantkomunumo ne plu kontentigis tiujn kondiĉojn. Konsiderante la argumentojn prezentitajn de la enlandaj tribunaloj, la Kortumo trovis neniun aspekton de enmiksiĝo de la naciaj aŭtoritatoj en intrareligia disputo kaj aŭ de malobservo de la principo de ŝtata neŭtraleco ([Griechische Kirchengemeinde München und Bayern eV Germanio](#)).

(dec.), 2007).

251. La rajto uzi religian konstruaĵon ankaŭ estis centra en la kazo de [Miroļubovs kaj Alij v. Latvio](#), 2009, en kiu la kandidatoj, adeptoj de la Malnov-Ortodoksa Eklezio de Latvio, perdis la uzon de sia preĝejo al la kontraŭa grupo, la Direkcio de Religiaj Aferoj decidis ke ili ŝanĝis nomadon reale kaj ne plu povis legitime reprezenti la koncerna religia komunumo. Trovinte malobservon de Artikolo 9 el la Konvencio, la Kortumo zorgis fari distingon inter ĉi tiu kazo kaj tiu de [Griechische Kirchengemeinde München und Bayern eV v. \(dec.\)](#), 2007; ĝi emfazis, ke la latvaj aŭtoritatoj vere enmiksiĝis en la religia disputo anstataŭ limigi sin al eltiri la laŭleĝajn konkludojn el ĝi sur la sekulara nivelo ([Miroļubovs kaj Alij v. Latvio](#), 2009, § 94).

3. Disputoj inter religiaj organizoj kaj iliaj membroj (anoj kaj ministroj de religio)

252. Ŝtatoj ne estas devigataj postuli religiajn komunumojn sub sia jurisdikcio certigi liberecon de religio kaj esprimo por la anoj kaj ministroj de la koncerna religio ([X. v. Danio](#), Komisiona decido de 8 marto 1976). Estas komuna trajto de multaj religioj, ke ili determinas doktrinajn normojn de konduto laŭ kiuj iliaj anoj devas resti en siaj privataj vivoj ([Atestantoj de Jehovo de Moskvo kaj Alij kontraŭ Rusio](#), 2010, § 118). Sekve, Artikolo 9 de la Konvencio ne certigas ajnan rajton al malkonsento ene de religia organizo. Respekto al la aŭtonomeco de religiaj komunumoj agnoskitaj de la Ŝtato implicas, precipe, ke la Ŝtato akceptu la rajton de tiaj komunumoj reagi, laŭ siaj propraj reguloj kaj intereso, al ajnaj disidentaj movadoj aperantaj en ili, kiuj povus prezenti minacon. al ilia kohereco, bildo aŭ unueco. Ne estas do la tasko de la naciaj aŭtoritatoj funkcii kiel la arbitro inter religiaj organizoj kaj la diversaj disidentaj frakcioj kiuj ekzistas aŭ povas aperi ene de ili ([Sindicatul "Păstorul cel Bun" v. Rumanio](#)). [GC], 2013, § 165; [Fernández Martínez kontraŭ Hispanio](#) [GC], 2014, § 128). Simile, Artikolo 9 ne garantias al kredantoj rajton elekti la religiistojn de sia komunumo aŭ kontraŭstari decidojn de la religia organizo koncerne la elekton aŭ nomumon de ministroj ([Kohn v. Germanio](#) (dec.), 2000; [Sotirov kaj Alij v. Bulgario](#)

(dec.), 2011). Okaze de doktrina aŭ organiza malkonsento inter religia komunumo kaj unu el ĝiaj membroj, la religia libereco de ĉi tiu lasta estas ekzercita per lia libereco forlasi la koncernan komunumon ([X. v. Danio](#), Komisiona decido de la 8-a de marto 1976; [Miroļubovs kaj Alij kontraŭ Latvio](#), 2009, § 80).

253. Tamen, Artikolo 9 § 1 ne povas esti interpretita kiel donante al individuo ajnan "rajton" devigi la Eklezion "nuligi" bapton aŭ konfirmon kiun li aŭ ŝi ricevis en infanaĝo ([X. v. Islando](#), Komisiona decido de 6 februaro 1967).

254. La organoj de la Konvencio deklaris neakcepteblaj la petojn koncerne la jenajn

kazoj:

decido de la Dana Eklezia Ministerio iniciati disciplinajn procesojn kontraŭ kleriko de la Dana Nacia (luterana) Eklezio pro tio, ke la baptado de infanoj submetis al kroma kondiĉo, kiu ne estis postulata de la Eklezio (X.

v. [Danio](#), Komisiona decido de 8 marto 1976);

decido de la dioceza ĉapitro de la Sveda Nacia (Lutera) Eklezio de la tiama, kiel konfirmita de la Registaro, deklari la kandidaton nekvalifikita por la posteno de vikario ĉar li kontraŭis la preskribon de virinoj kaj ne deklaris sian volemon kunlabori kun virinaj pastroj ([Karlsson v. Svedio](#), Komisiona decido de 8 septembro 1988);

kandidato, pastro en la Eklezio de Anglio, kiu kontraŭis decidon de la Sinodo de la Eklezio ordini virinojn ([Williamson v. Britio](#), Komisiona decido de 17 majo 1995);

decido de la Geedziĝo-Estraro de la Pentekostala Movado revoki la kandidatojn rajton fari geedziĝceremoniojn agnoskitajn de la Ŝtato sur la tereno ke ili ne plu apartenis al la koncerna Movado ([Spetz kaj Aliaj v. Svedio](#), Komisiona decido de la 12-a de oktobro 1994);

iama membro de la Administra Konsilio de la juda komunumo de Hanovra, kiu plendis pri la plenumo fare de la germanaj tribunaloj de decido donita de la arbitracia tribunalo de la Centra Juda Konsistorio de Germanio, deklarante ke li perdis sian postenon kaj ordonante sian elpelon de la lokaloj de la menciita komunumo; ĉi-kaze ne estis enmiksiĝo de la Ŝtato ĉar ĉi-lastata limigis sin al plenumi la kontestitan decidon, sen kontroli ĝiajn meritojn, tiel respektante la internan aŭtonomecon de la juda komunumo ([Kohn v. Germanujo](#)). (dec.), 2000).

4. Disputoj inter religiaj organizoj kaj iliaj dungitoj

255. Sekve de sia aŭtonomeco, la religiaj komunumoj povas postuli certan lojalecon de tiuj, kiuj laboras por ili aŭ reprezentas ilin. Estas komuna trajto de multaj religioj, ke ili determinas doktrinajn normojn de konduto laŭ kiuj iliaj anoj devas resti en siaj privataj vivoj ([Atestantoj de Jehovo de Moskvo kaj Aliaj kontraŭ Rusio](#), 2010, § 118). La naturo de la posteno okupata de tiuj personoj estas grava elemento konsiderenda kiam oni taksas la proporciecon de limiga mezuro prenita de la Ŝtato aŭ la koncerna religia organizo. Aparte, la specifa misio asignita al la koncerna persono en religia organizo estas signifa konsidero por determini ĉu tiu persono devus esti kondiĉigita de pliigita devo de lojaleco ([Fernández Martínez v. Hispanio](#)). [GC], 2014, § 131). Tiel farante, oni devas doni apartan gravecon al la proksimeco inter la agado de la kandidato kaj la proklama misio de la koncerna religia organizo ([Schüth kontraŭ Germanio](#), 2010, § 69).

256. En la specifa kazo de instruistoj pri religia edukado, ne estas malracie por preĝejo aŭ religia komunumo atendi apartan lojalecon de ili tiom kiom ili povas esti rigardataj kiel ĝiaj reprezentantoj. La ekzisto de diferenco inter la ideoj kiuj devas esti instruitaj kaj la personaj kredoj de la instruisto povas levi temon de kredindeco se la instruisto aktive kaj publike kampanjas kontraŭ la koncernaj ideoj. Oni povas racie akcepti, ke por resti kredinda, religio devas esti instruata de persono, kies vivmaniero kaj publikaj deklaroj ne flagre malkonsentas kun la koncerna religio, precipe kie la religio supozeble regas la privatan vivon kaj personan. kredoj de ĝiaj anoj ([Fernández Martínez v. Hispanio](#) [GC], 2014, §§ 137-

138).

257. Plie, nura akuzo de religia komunumo, ke ekzistas reala aŭ ebla minaco al ĝia aŭtonomio, ne sufiĉas por pravigi ajnan enmiksiĝon kun la konkurantaj de ĝiaj dungitoj.

rajtoj, kiuj ankaŭ estas protektitaj de la Konvencio (precipe sub Artikoloj 8, 9, 10 kaj 11). Krome, la koncerna religia komunumo devas ankaŭ montri, en la lumo de la cirkonstancoj de la individua kazo, ke la kvazaŭa risko estas verŝajna kaj granda kaj ke la akuzita enmiksiĝo kun la rajto je respekto de privata vivo ne iras preter kio estas. necesa por forigi tiun riskon kaj servas neniun alian celon senrilata al la ekzercado de la aŭtonomio de la religia komunumo. Ĝi ankaŭ ne tuŝu la substancon de la koncerna rajto. Sekve, kiam la Kortumo estas vokita juĝi konflikton inter la rajto de religia komunumo al aŭtonomio kaj la konkuranta rajto de alia persono kiu ankaŭ estas protektita per la Konvencio, la naciaj tribunaloj devas fari profundan ekzamenon de la cirkonstancoj de la kazo kaj ĝisfunda ekzercado de ekvilibro inter la konkurantaj interesoj en ludo. La Ŝtato estas vokita garantii ambaŭ rajtojn, kaj se la protekto de unu kondukas al enmiksiĝo kun la alia, elekti taŭgajn rimedojn por igi tiun enmiksiĝon proporcia al la celo celita. La Ŝtato havas larĝan marĝenon de aprezo en tiaj aferoj ([Fernández Martínez v. Hispanio](#) [GC], 2014, §§ 123 kaj 132).

258. Farante la menciitan ekvilibran ekzercon, ambaŭ rajtoj estu traktataj kiel meritantaj egalan konsideron: la rezulto de la aplikaĵo principe ne devus variu laŭ ĉu ĝi estis prezentita al la Kortumo laŭ Artikolo 9 de la religia organizo asertanta esti. viktimo de malobservo de ĝia rajto al aŭtonomio aŭ sub alia artikolo sekuriganta konkurantan rajton por alia partio al la disputo ([Sindicatul "Păstorul cel Bun" v. Rumanio](#) [GC], 2013, § 160).

259. Laŭ la Konvencio, dunganto, kies etoso baziĝas sur religio aŭ sur filozofia kredo, povas trudi specifajn devojn de lojaleco al siaj dungitoj. Tamen, maldungo-decido bazita sur malobservo de tia devo ne povas nur esti submetita, surbaze de la rajto de aŭtonomio de la dunganto, al limigita jura ekzamenado ekzercita fare de la koncerna enlanda dungadotribunalo sen konsidero al la naturo de la koncerna posteno. kaj sen konvene balanci la interesojn implikitajn laŭ la principo de proporcieco ([Schüth v. Germanio](#), 2010, § 69).

260. Krome, en la supre menciita ekzerco de ekvilibro de la konkurantaj interesoj, aparte gravas la fakto, ke dungito, kiu estis eksigita de eklezia dunganto, havos limigitajn ŝancojn trovi alian laboron. Ĉi tio validas precipe kiam la dunganto havas superregan pozicion en difinita sektoro de agado kaj ĝuas iujn derogojn de la ordinara juro, aŭ kie la eksigita dungito havas specifajn kvalifikojn kiuj malfaciligas, se ne maleblas, trovi novan laboron ekster la dungante preĝejon ([Fernández Martínez](#)

[v. Hispanio](#) [GC], 2014, § 144); [Schüth kontraŭ Germanio](#), 2010, § 73).

261. Ekzemple, la Kortumo trovis malobservon de la pozitivaj devontigoj de la respondita Ŝtato laŭ Artikolo 8 de la Konvencio (rajto je respekto de privata vivo) en la kazo de orgenisto kaj ĥorestro de germana katolika paroĥo kiu estis eksigita. (kun konvena avizo) sur la tereno ke forlasante sian edzinon kaj havante ekstergeedzan rilaton kun alia virino, kiu atendis sian infanon, li malobservis sian devontigon de lojaleco al la Romkatolika Eklezio, kiu konsideras tian situacion adulto kaj malobservo. de la nesolveblo de geedziĝo. La germanaj tribunaloj trovis kontraŭ la kandidato, la Kortumo ne atakis la esencon de sia decido sed kritikis la manieron en kiu ili atingis sian konkludon. La tribunaloj nesufiĉe klarigis kial la interesoj de la dunganta eklezio multe superpezis tiujn de la kandidato kaj ne ekvilibris la rajtojn de la kandidato kaj la dunganto en maniero kongrua kun la Kongreso. Aparte, la interesoj de la Eklezio ne estis ekvilibritaj kun la rajto de la kandidato al respekto de lia privata kaj familia vivo, sed ekskluzive kun lia intereso en reteni sian postenon; la afero de la proksimeco de la agado de la kandidato kaj la proklama misio de la Eklezio ne estis laŭregule pripensitaj, nek lia kapablo trovi alian postenon respondan al liaj kvalifikoj; la enlandaj tribunaloj ne laŭregule ekzamenis la fakton ke la kandidato ne kontraŭbatalis la poziciojn adoptitajn fare de la Romkatolika Eklezio sed prefere ne respektis ilin praktike. Krome, la tribunalo trovis ke la akcepto de la kandidato de la devo de lojaleco al la Katolika Eklezio kiam li subskribis sian dungadokontrakton ne povus esti rigardita kiel senduba persona.

entreprenante vivi vivon de abstinado en la okazaĵo de disiĝo aŭ eksedziĝo ([Schüth v. Germanio](#), 2010).

262. Aliflanke, la Kortumo trovis neniun malobservon de Artikolo 8 en la sekvaj kazoj:

la maldungo (sen konvena avizo) de la Eŭropa Direktoro de la Publikaj Rilatoj-Sekcio de la Eklezio de Jesuo Kristo de la Sanktuloj de la Lastaj Tagoj (la Mormona Eklezio) en Germanio, post lia malkaŝo al sia ĉefo, ke li estis implikita en ekstergeedza rilato. . Male al en [Schüth v. 2010](#), la Kortumo akceptis la laborkortumojn de argumentoj, trovante ke ili sufiĉe pruvis ke la devontigoj de lojaleco truditaj al la kandidato estis akcepteblaj ĉar ili estis dizajnitaj por protekti la kredindecon de la Mormona Eklezio konsiderante la gravecon de malfideleco en ĝiaj instruoj kaj la grava publika pozicio kiun la kandidato tenis en ĝi. La germanaj tribunaloj ankaŭ disponigis sufiĉajn klarigojn kiel al kial la dunganto ne estis postulata antaŭ ĉio trudi pli mildan punon kiel ekzemple avertito ([Obst v. Germanio](#), 2010);

la nerenovigo de la laborkontrakto de la kandidato, sekularigita katolika pastro, kiu estis forigita de fraŭleco fare de la Sankta Seĝo kaj estis edziĝinta, kaj kiu antaŭe estis dungita kiel instruisto de katolika religio kaj etiko en ŝtata mezlernejo. ; tiu decido estis bazita sur memorando de la loka diocezo menciante ke gazetara raportado de lia familia situacio kaj lia aparteno al la "Movado por Optional Celibato" por pastroj kaŭzis "skandalon" en la signifo de kanona juro. La Kortumo unue rimarkis, ke malpli limiga mezuro por la kandidato certe ne havus la saman efikecon en terminoj de konservado de la kredindeco de la Eklezio, kaj due, ke la sekvoj de la decido ne renovigi lian kontrakton ne ŝajnis. estis troaj en la cirkonstancoj de la kazo, konsiderante precipe la fakton ke la kandidato konscie metis sin en situacion kiu estis tute kontraŭa al la preskriboj de la Eklezio ([Fernández Martínez v. Hispanio](#)). [GC], 2014).

263. Koncerne la konkurantajn rajtojn de dungito kiel certigitaj sub Artikolo 9 de la Konvencio, la Kortumo trovis neniun malobservon de la pozitivaj devoj elfluantaj de ĉi tiu dispozicio en la kazo de instruisto kiu estis dungita en infanvartejo administrita de la Germana Protestanta Eklezio kaj estis eksigita sen konvena avizo sur la tereno ke ŝi estis samtempe aktiva membro de komunumo konata kiel la "Universala Preĝejo/Frateco de Homo", kies instruoj estis konsideritaj fare de la Protestanta Eklezio kiel absolute malkongruaj kun sia propra doktrino. La hejmaj tribunaloj faris profundan takson de la cirkonstancoj de la kazo kaj faris detalan ekzercon de ekvilibro de la konkurantaj interesoj en risko. Neniel estis malracia, ke la intereso de la kandidato konservi ŝian postenon devis cedi al tiu de la Protestanta Eklezio en konservado de ĝia kredindeco en la okuloj de la ĝenerala publiko kaj la gepatroj de la infanoj ĉeestantaj la infanĝardenon kaj malhelpante ajnan riskon de la infanojn influitaj de instruisto kiu estis membro de religia komunumo kies instruoj kontraŭdiris la preskribojn de la koncerna Eklezio ([Siebenhaar v. Germanio](#), 2011).

264. Koncerne la sinesprimliberecon de individuoj dungitaj de religiaj organizoj, kiel protektita de Artikolo 10 de la Konvencio, la Komisiono deklaris neakceptebla peto de kuracisto dungita de germana katolika hospitalo kiu estis malakceptita pro subskribo de malferma letero publikigita en la gazetaro esprimanta opinion pri aborto kontraŭdirante la pozicion de la Katolika Eklezio. Dum li agnoskis, ke la kandidato ne rezignis pri sia esprimlibereco pro la nura fakto akcepti dungadon en katolika hospitalo, la Komisiono rimarkis, ke li libere akceptis devon de lojaleco al la Eklezio, kiu limigis lian sinesprimliberecon al certa amplekso. La kandidato havis aliron, por protekti tiun liberecon, al la hejmaj tribunaloj, kies jurisprudenco asertis ke la rajto de la Eklezioj trudi siajn opiniojn al siaj dungitoj ne estis senlima kaj ke troaj postuloj estis neakcepteblaj. Efektive, ne estis malracie sugesti, ke la posteno de kuracisto en katolika hospitalo implikis ekzerci unu el

la fundamentaj misioj de la eklezio kaj ke la devontigo sindeteni de emisiado de deklaroj sur aborto kiu kontraŭdiris la pozicion de la eklezio ne estis troa pro la kardinala graveco kiun la eklezio alkroĉis al tiu temo ([Rommelfanger v. Germanio](#), Komisiona decido de 6 septembro 1989).

265. Aliflanke, la Kortumo trovis malobservon de Artikolo 10 koncerne la nerenovigon de la laborkontrakto de profesoro pri jura filozofio ĉe la Milana Katolika Universitato de la Sankta Koro, la Kongregacio por Katolika Edukado de la Sankta Seĝo neis. al li ĝian aprobon sur la tereno ke kelkaj el liaj pozicioj "estis klare malkongruaj kun katolika doktrino" - kvankam ili ne precizigis tiujn poziciojn. La Kortumo rimarkis, ke la ŝtataj aŭtoritatoj ne komisiis taksi la substancon de la decido de la parokanaro. Tamen, la kandidato ne estis sciigita pri la akuzoj de neortodoksaj opinioj kiuj estis prezentitaj kontraŭ li kaj la hejmaj tribunaloj limigis sian takson de la legitimeco de la kontestita decido al la fakto ke la Jura Fakultata Konsilio notis la ekziston de la neo. de aprobo. Tamen, komuniki tiujn faktojn neniel kunportus juĝon de la juĝaj aŭtoritatoj pri la kongruo inter la pozicioj de la kandidato kaj katolika doktrino; aliflanke ĝi ebligis al la kandidato havi scion pri kaj tial defii la kvazaŭan nekongruon inter la menciitaj opinioj kaj liaj agadoj kiel instruisto ĉe la Katolika Universitato. La graveco atribuita al la intereso de la universitato en disponigado de instruado bazita sur Katolika Doktrino ne povis iri ĝis nun por influi la substancon mem de la proceduraj garantioj kiuj devas esti disponigitaj al la kandidato sub Artikolo 10 el la Konvencio ([Lombardi Vallauri v. Italio](#), 2009).

266. Koncerne al ebla asocilibereco por la pastraro kaj aliaj religiaj ministroj, la Kortumo devas unue konstati, ĉu la koncernatoj plenumas sian mision en la kadro de "dungadrilato" en la celoj de la artikolo 11 de la Konvencio. Se jes, estas la tasko de la hejmaj tribunaloj certigi ke kaj asocilibereco kaj la aŭtonomio de religiaj komunumoj povas esti observitaj ene de tiaj komunumoj laŭ la aplikebla leĝo, inkluzive de la Konvencio. Se temas pri enmiksiĝoj kun la rajto je libereco de asociiĝo, el Artikolo 9 de la Konvencio sekvas, ke religiaj komunumoj rajtas havi sian propran opinion pri ĉiuj kolektivaj agadoj faritaj de siaj membroj, kiuj povus subfosi ilian aŭtonomion kaj ke tiu opinio principe devas esti. respektata de la naciaj aŭtoritatoj.

Tamen, nura akuzo de religia komunumo ke ekzistas reala aŭ ebla minaco al ĝia aŭtonomio ne sufiĉas por igi ajnan enmiksiĝon en la sindikatraĵoj de ĝiaj membroj kongrua kun la postuloj de Artikolo 11 de la Konvencio. Ĝi ankaŭ devas montri, en la lumo de la cirkonstancoj de la individua kazo, ke la risko asertata estas reala kaj granda kaj ke la kontestata enmiksiĝo kun libereco de asocio ne iras preter kio estas necesa por elimini tiun riskon kaj ne servas ajnan alian. celo senrilata al la ekzercado de la aŭtonomio de la religia komunumo ([Sindicatul "Păstorul cel Bun" v. Rumanio](#) [GC], 2013, § 159).

267. Konforme al ĉi tiuj principoj, la Kortumo trovis neniun malobservon de Artikolo 11 de la Konvencio en la kazo de rifuzo de la rumanaj aŭtoritatoj rekonigi kaj registri sindikaton kreitan de grupo de pastroj kaj laikaj dungitoj de la Rumana Ortodoksa. Preĝejo ĉar la ĉefepiskopo ne donis sian konsenton kaj benon. La rifuzo estis bazita sur la kanona juro kaj la Statuto de la eklezio kiuj estis aprobitaj per registara dekreto kaj integritaj en hejma juro. En la lumo de la tuta indico antaŭ ĝi, la Kortumo konsideris ke malgraŭ iuj specialaj trajtoj enecaj en ilia situacio kaj ilia spirita misio, membroj de la pastraro de la Rumana Ortodoksa Eklezio plenumis sian mision en la kunteksto de "dungadrilato", kaj povus do, principe, postuli liberecon de asociiĝo en la signifo de Artikolo 11, precipe ĉar la rumanaj tribunaloj jam eksplicite rekonis la sindikatraĵojn de membroj de la pastraro kaj laikaj dungitoj de la Ortodoksa Eklezio. Aliflanke, la Kortumo trovis, ke la kontestata enmiksiĝo povus esti konsiderata proporcia al la legitimaj celoj persekutitaj kaj tial kongrua kun la postuloj de Artikolo 11 § 2 de la Konvencio. En

rifuzante registri la postulantan sindikaton, la Ŝtato simple malkreskis iĝi engaĝita en la organizo kaj operacio de la Rumana Ortodoksa Eklezio, tiel observante ĝian devon de neŭtraleco. La peto por registriĝo de la sindikato ne kontentigis la postulojn de la Statuto de la Eklezio ĉar ĝiaj membroj ne plenumis la specialan proceduron por starigi tian asocion. Krome, nenio malhelpis la kandidatojn de la sindikatojn utiligi sin de ilia rajto laŭ Artikolo 11 de la Konvencio per formado de tia asocio kiu celis celojn kongruajn kun la Statuto de la Eklezio kaj ne pridubis la tradician hierarkian strukturon de la Eklezio kaj decidproceduroj ([Sindicatul „ Păstorul cel Bun” v. Rumanio](#) [GC], 2013).

268. Koncerne al la rajto de aliro al tribunaloj certigita sub Artikolo 6 § 1 de la Konvencio, la Kortumo deklaris neakceptebla peto prezentita de du iamaj pastroj de la ĉeĥoslovaka husana eklezio, kiuj estis eksigitaj per decido de sia dioceza konsilio kaj kandidatiĝis. al la tribunaloj por certigi la agnoskon de la kontraŭleĝeco de la menciita decido kaj la pagon de salajra prokrasto. La ĉeĥaj tribunaloj trovis en sia favoro koncerne la duan punkton (salajraj prokrastoj) sed ne pri la unua (kontraŭleĝeco de decido), ĉar la tribunaloj malakceptis jurisdikcion por revizii la meritojn de decido por kiu la Eklezio havis solan jurisdikcion danke al sia aŭtonoma. statuso. La Kortumo trovis, ke la proceduroj prezentitaj de la kandidatoj ne koncernis diskuteblan "rajton" agnoskitan sub enlanda juro, kaj ke la plendo estis tial malkongrua racione materiae.

([Dudová kaj Duda kontraŭ Ĉeĥio](#) (dec.), 2001).

C. Pozitivaj devoj

1. Protekto kontraŭ fizikaj, parolaj aŭ simbolaj atakoj de triaj personoj

269. Individuoj kiuj elektas ekzerci liberecon por manifesti sian religion ne povas racie atendi esti ŝirmitaj de iu kritiko dum tio faras. Male, membroj de religia komunumo devas toleri kaj akcepti la neadon de aliaj de siaj religiaj kredoj kaj eĉ la disvastigon de aliaj de doktrinoj malamikaj al sia kredo ([Dubowska kaj Skup v. Pollando](#), Komisiona decido de la 18-a de aprilo 1997; [Taganrog LRO kaj Aliaj kontraŭ Rusio](#), 2022, § 154). Tamen, la respondeco de la Ŝtato povas esti engaĝita kie religiaj kredoj estas kontraŭbatalitaj aŭ neitaj en maniero kiu malhelpas tiujn kiuj tenas tiajn kredojn de ekzercado de sia libereco por teni aŭ esprimi ilin. En tiaj kazoj, la Ŝtato povas esti vokita certigi la pacan ĝuon de la rajtoj garantiitaj sub Artikolo 9 al la tenantoj de tiuj kredoj ([Preĝejo de Scientologio kaj Aliaj](#)

[v. Svedio](#), Komisiona decido de la 14-a de julio 1980; [Begheluri v. Kartvelio](#), 2014, § 160). Efektive, povas ekzisti certaj pozitivaj devoj fare de Ŝtato enecaj al efika respekto de rajtoj garantiitaj sub Artikolo 9 de la Konvencio, kiuj povas implici la adopton de rimedoj destinitaj por certigi respekton al religia libereco eĉ en la sfero de la rilatoj de individuoj inter si. Tiaj iniciatoj povas, en certaj cirkonstancoj, konsistigi laŭleĝan rimedon por certigi ke individuo ne estos ĝenita en sia kultado per la agadoj de aliaj ([Dubowska kaj Skup v. Pollando](#), Komisiona decido de la 18-a de aprilo 1997).

270. Kiam grupo de individuoj organizas publikan manifestacion intencitan montri sian opozicion al la kredoj aŭ praktikoj de difinita religia komunumo, du fundamentaj rajtoj ekkonfliktas: la rajto de la manifestaciantoj je libereco de esprimo kaj de paca kunvenado (Artikoloj 10 kaj 11 el la Konvencio), kaj la rajton de la religia komunumo pace manifesti sian kredon sen nepravigebla ekstera enmiksiĝo. Ĉiuj ĉi tiuj rajtoj profitas de egala protekto laŭ la Konvencio; neniuj el ili estas absoluta, kaj ilia ekzercado povas esti submetita al la limigoj difinitaj en la duaj alineoj de la supre menciitaj artikoloj. La Konvencio ne kreas apriorie ajnan hierarkion inter tiuj rajtoj: principe ili meritas egalan respekton.

Sekve, ili devas esti ekvilibritaj unu kontraŭ la alia tiel, ke ili respektu ilian gravecon en socio bazita sur plureco, toleremo kaj larĝmenseco. Tiel farante la Ŝtato devas observi la jenajn tri principojn:

1. kiom estas racie ebla, la Ŝtato devas certigi ke la du konkurantaj rajtoj estas protektitaj; tiu ĉi devo estas de la naciaj aŭtoritatoj eĉ se la agoj kiuj malhelpas la liberan ekzercon de ambaŭ rajtoj estas instigitaj de privatuloj;
2. sekve, la Ŝtato devas certigi ke taŭga jura kadro estas establita -
 precipe por protekti la menciitajn rajtojn kontraŭ atakoj de triaj -
 kaj devas preni efikajn agojn por certigi, ke la rajtoj estas praktike respektataj;
3. ĝi devas al la Kortumo, ekzercante sian potencon de eŭropa revizio, kontroli, en la lumo de la kazo entute, ĉu la naciaj aŭtoritatoj atingis justan ekvilibron inter la diversaj konkurantaj rajtoj enskribitaj en la Konvencio. Farante tion, la Kortumo ne devus agadi profite de retrorigardo. Ĝi ankaŭ ne devus simple anstataŭigi sian opinion per tiu de la naciaj aŭtoritatoj, kiuj, en iu ajn kazo, estas multe pli bone taksitaj, kie troviĝas la taŭga ekvilibro kaj kiel plej bone atingi tiun ekvilibron. Tio estas precipe vera kie estas la polico kiu devas praktike bati tiun ekvilibron. Konsiderante la malfacilaĵojn en patrolado de modernaj socioj, la pozitivaj devontigoj sur la polico aŭ sur aliaj aŭtoritatoj devas esti interpretitaj en maniero kiel kiu ne trudas neeban aŭ neproporciajn ŝarĝojn al ili ([Karaahmed v. Bulgario](#), 2015, §§ 91-96); [Georgian Muslim Relations kaj Aliaj v. Kartvelio](#), 2023, § 83).

271. En la sama linio de rezonado la Kortumo trovis malobservon:

de Artikolo 9, sole kaj ligo kun Artikolo 14 de la Konvencio (malpermeso de diskriminacio), en la kazo de fizika atako kontraŭ paca renkontiĝo de Atestantoj de Jehovo fare de grupo de individuoj gviditaj de forigita ortodoksa pastro, dum kiu la kandidatoj estis perforte batitaj kaj humiligitaj; ilia religia literaturo estis bruligita antaŭ iliaj okuloj. La polico rifuzis interveni senprokraste surloke por protekti la kandidatojn; poste, la kandidatoj estis alfrontitaj kun totala indiferenteco de la koncernaj aŭtoritatoj, kiuj, pro malamikeco kontraŭ la religio de la Atestanto de Jehovo, rifuzis efektivigi la aplikeblan leĝon aŭ fari ajnan agon kontraŭ siaj plendoj ([Membroj de la Gldani-kongregacio de Atestantoj de Jehovo kaj Aliaj](#)

[v. Kartvelio](#), 2007; vidu ankaŭ [Begheluri v. 2014](#) kaj [Tsartsidze kaj Aliaj v. Kartvelio](#), 2017, kiu ankaŭ implikis agojn de timigado de la polico mem);

de la artikolo 9 sole (sed ne de la artikolo 14), en la kazo de manifestacio kiu fariĝis perforta – sed estis laŭleĝa ĉar ĝi antaŭe estis deklarita konforme al la leĝo – kaj kiu estis organizita de membroj de politika partio en protesto kontraŭ vendreda preĝoj okazigitaj ene kaj ekster la Moskeo en Sofio, la bulgara ĉefurbo (minacaj krioj kaj gestoj; ovoĵetado; laŭtparoliloj metitaj sur la Moskeotegmenton por sufoki la vokon al preĝo; provo forbruligo de preĝmatoj; fizika). atakoj kontraŭ membroj de la parokanaro de manifestaciantoj devigis sian vojon en la Moskeon, ktp.). En ĉi tiu kazo la bulgaraj aŭtoritatoj ne faris ĉion, kio povus racie atendite de ili por certigi la liberecon de ambaŭ flankoj por ekzerci siajn respektivajn rajtojn. Estante konsciaj pri la tre negativa pozicio adoptita de la koncerna partio rilate Islamon kaj la turkojn, la aŭtoritatoj povus esti minimumiginta la riskon de perforto asignante al la manifestaciantoj specifajn areojn je sekura distanco de la Moskeo, sed ili malsukcesis. fari tion. Krome, la nombro da policianoj ĉeestantaj surloke estis klare nesufiĉa por kontroli la situacion, kaj ili kondukis tro pasive por protekti la membrojn de la parokanaro. Finfine, la enketo iniciatita de la aŭtoritatoj post la okazaĵoj ne kontentigis la postulatajn efikeckriteriojn ([Karaahmed](#)

[v. Bulgario](#), 2015).

de Artikoloj 8 (respekto de la privata vivo) kaj 9 prenitaj ligo kun Artikolo 14, en la kazo de pluraj kandidatoj kiuj deziris malfermi islaman loĝlernejon en konstruaĵo kiun ili luis en Kobuleti (Kartvelio), sed kiuj estis nekapabla fari tion pro malamikaj protestoj de la loka loĝantaro, kun koluzioj de la polico kaj aliaj magistratoj.

La kandidatoj estis viktimoj de blokado de la enirejo al la lerneja konstruaĵo kaj submetitaj al insultoj kaj vorta fitraktado pro sia aliĝo al Islamo; cetere, je unu poento porko estis mortigita antaŭ la lernejo kaj ĝia kapo najlita al la enirpordo. Krome, la municipo ne plenumis sian kontraktan devontigon kaj rifuzis ligi la lernejon al la kloaksistemo de la urbo, malgraŭ ordono de la kasacia kortumo fari tion. La tribunalo notis ke la polico kaj aliaj kartvelaj aŭtoritatoj, pro sia neagado, ne protektis la kandidatojn kontraŭ tiuj atakoj kaj ne faris efikan enketon kapablan identigi la respondecajn personojn kaj establi ĉu ekzistis antaŭjuĝaj kialoj por iliaj agoj ([kartvelio](#)). [Islamaj Rilatoj kaj Aliaj v. Kartvelio](#), 2023).

272. Krome, Artikolo 9 (kiel Artikoloj 10 kaj 11) ne povas esti interpretita kiel rajtigante individuon kiu malkonsentas kun religia organizo pri antaŭfiksita punkto interrompi aŭ kaŭzi tumulton dum ceremonio. La Kortumo deklaris evidente nefundamenta plendo de rumana ortodoksa monaĥino, kiu estis aktive implikita en denuncado de kvazaŭa misuzo en la hierarkio de ŝia eklezio kaj estis juĝita al monpuno pro kaŭzado de tumulto dum ceremonio farita fare de la Rumana Ortodoksa Patriarko kaj kriante (aŭ dirante laŭte) ke li "ne meritis esti preĝita por". Ĉar la monpuno trudita estis adaptita al punado de la publika tumulto prefere ol la esprimo de opinio, la tribunalo diris ke la aŭtoritatoj reagis ene de la kadro de sia normala marĝeno de aprezo en tiaj aferoj ([Bulgaru v. Rumanio](#)).

(dec.), 2012).

273. Krome, la Kortumo diris, ke la provokaj portretadoj de objektoj de religia venero povas en kelkaj kazoj malobservi la rajtojn de kredantoj sub Artikolo 9 ([Otto-Preminger-Institut v. Aŭstrio](#), 1994, § 47). Tamen, la Kortumo ĝis nun preskaŭ senescepte ekzamenis ĉi tiun tipon de kazo sub Artikolo 10 de la Konvencio (esprimlibereco), juĝante pri plendoj de personoj kiuj estis sankciitaj pro malobservo de la necesa respekto al la sentoj de kredantoj ([ibid.](#); [Wingrove v. Britio](#), 1996; [Ī.A. v. Turkio](#), 2005; [Giniewski kontraŭ Francio](#), 2006; [Klein kontraŭ Slovakio](#), 2006; [ES v. Aŭstrio](#), 2018; [Tagiyev kaj Huseynov v. Azerbajĝano](#), 2019; [X. Ltd. kaj Y. v. Britio](#), Komisiona decido de 7 majo 1982).

274. Aliflanke, la organoj de la Konvencio ĝis nun senescepte malakceptis plendojn prezentitajn sub Artikolo 9 de personoj kies religia sentemo estis ofendita. Precipe, la rajto je libereco de enmiksiĝo en la rajtoj garantiitaj de Artikolo 9 ne nepre kaj en ĉiuj cirkonstancoj implicas rajton fari ajnan specifan formon de proceduroj kontraŭ tiuj kiuj, per aŭtoreco aŭ publikigo, ofendas la sentemon de individuo aŭ de grupo de individuoj ([Dubowska kaj Skup v. Pollando](#), Komisiona decido de la 18-a de aprilo 1997). La organoj de la Kongreso malaprobis tian plendon en la sekvaj kazoj:

malakcepto pro manko de lokus standi de reklamo de la Eklezio de Scientologio pri damaĝoj rilate malamikajn komentojn pri Scientologio proponitaj de profesoro pri teologio dum prelego kaj poste publikigita en loka gazeto, ĉar ĝi ne estis establita. ke la koncernaj komentoj malhelpis la kandidatojn ekzerci siajn rajtojn laŭ Artikolo 9 ([Preĝejo de Scientologio kaj Aliaj v. Svedio](#), Komisiona decido de 14 julio 1980);

rifuzo de la Unuiĝintaj Reĝlandaj aŭtoritatoj fari krimajn procesojn kontraŭ Salman Rushdie kaj eldonisto pro tio, ke ili skribis kaj publikigis respektive la romanon "La Satanaj Versoj", kiu estas konsiderata blasfema el la islama vidpunkto ([Choudhury v. Regno](#), Komisiona decido de 5 marto 1991);

decido de la pola prokurorejo ĉesigi kriminalan proceson pro publika insulto al religiaj sentoj kontraŭ la ĉefredaktoro de semajna revuo por publikigado, sur ĝia kovrilo, de bildo de la Częstochowa Virgulino kaj Infano – an. ikono kiu estas profunde venerata ĉie en Pollando - anstataŭigante ambaŭ iliajn vizaĝojn per gas-

maskoj. La procesigo trovis ke la bildo estis utiligita por illustri informojn pri aerpoluo en Pollando kaj ne estis konscie intencita por ofendi religiajn sentemojn.

La Komisiono notis ke la kandidatoj havis hejman rimedon kontraŭ la insulto al siaj religiaj sentoj, kiun rimedon ili fidis. Ĝi estis malakceptita de la prokuroro post zorgema takso de ĉiuj cirkonstancoj de la kazo kaj de la konkurantaj intereso. Estante la kazo, la kandidatoj ne estis malhelpitaj de ekzercado de siaj rajtoj laŭ Artikolo 9, kaj la nura fakto ke la aŭtoritatoj finfine trovis ke neniuj deliktoj estis farita ne povus, en si mem, esti rigardita kiel malsukceso protekti la rajtojn. garantiita de tiu dispozicio. Pro la sama kialo la Komisiono trovis ke ekzistis neniuj diskriminacio kiel malpermesite fare de Artikolo 14 ([Dubowska kaj Skup v. Pollando](#), Komisiona decido de la 18-a de aprilo 1997; [Kubalska kaj Kubalska-Holuj](#)

[v. Pollando](#), Komisiona decido de la 22-a de oktobro 1997);

petskribo kontraŭ Danio prezentita de maroka ŝtatano loĝanta en Maroko kaj du marokaj asocioj establitaj kaj funkcia en tiu lando, plendante pri la rifuzo de la danaj aŭtoritatoj malpermesi kaj puni la publikigon de serio de karikaturaj de la Profeto de Islamo, Mohamedo. La Kortumo notis ke ekzistis neniuj ligo laŭ jurisdikcio, por la celoj de Artikolo 1 de la Konvencio, inter la kandidatoj kaj Danio, eĉ sub iu "eksterteritoria ago" ([Ben El Mahi kaj Aliaj v. Danio](#)). (dec.), 2006).

275. Finfine, la Kortumo malakceptis kiel evidente nefondata plendon de Hare Krishna asocio koncerne parolajn atakojn faritajn dum intervjuo kun individuo (ortodoksa pastro) publikigita en la retejo de ortodoksa kristano, kaj tial privata, novaĵagentejo. . La petanta asocio ne pruvis, ke la kontestitaj komentoj estis sufiĉe seriozaj

alvoki la Ŝtaton por respondi el la vidpunkto de ĝiaj pozitivaj devoj ĉi-rilate ([Centro de Societoj por Kriŝna Konscio en Rusio kaj Frolov v. Rusio](#), 2021, § 31).

2. Religio en la laborejo, en la armeo kaj en tribunalo

276. La Kortumo konsideris legitime trudi al ŝtatoficistoj, konsiderante ilian statuson, devon de diskreteco rilate la Artikolo 10 de la Konvencio (esprimlibereco) aŭ rilate la publikan.

manifestiĝoj de iliaj religiaj kredoj, rilate al Artikolo 9. La etikaj devoj de altranga oficisto reprezentanta la Ŝtaton povas trudi lian privatan vivon kie lia konduto, kvankam private, difektas la bildon aŭ reputacion de la institucio kiun li reprezentas. La Konvencio ne regas

el la altrudo de devo de diskreteco aŭ modereco al ŝtatoficistoj por protekti la neŭtralecon de la publika servo kaj certigi respekton al la principo de sekularismo. Ĝi ankaŭ ne malebligas sankciojn kontraŭ oficialuloj pro membreco de politikaj partioj aŭ grupoj promociantaj rasismajn aŭ

ksenofobaj ideoj, aŭ kontraŭ sektoj kiuj forĝas rigidajn, nerompeblajn ligojn de solidareco inter siaj

membroj aŭ sekvi ideologion malkongruan kun la reguloj de demokratio ([Sodan v. Turkio](#), 2016, §§ 42 kaj 52). Tamen, la nura fakto ke oficialulo eble konsentis aŭ apartenis al antaŭfiksita religia movado ne estis sufiĉaj kialoj por ekagi kontraŭ li sen klara indico ke li montris biason en sia laboro aŭ ricevis instrukciojn de membroj de tiu movado, aŭ alia. ke ĉi-lastaj prezentis vera minacon al nacia sekureco ([Sodan v. Turkio](#), 2016, § 54).

277. Koncerne la rajton de membroj de la armetruoj manifesti sian religion dum siaj devoj, la Kortumo decidis, ke Ŝtatoj povas adopti disciplinajn regularojn por siaj armeoj malpermesantajn specifajn tipojn de konduto, precipe sintenojn malamikajn al establita ordo reflektanta. la postuloj de militservo. Ekzemple, la Kortumo trovis ke ekzistis neniuj enmiksiĝoj kun la religia libereco de juĝisto aktivulo tenanta la rangon de grupkapitano en la turka aerarmeo, sur la tereno ke "lia konduto kaj sinteno rivelis ke li adoptis kontraŭleĝajn fundamentismajn opiniojn. " . La Kortumo substrekiis ke elektante okupiĝi pri armean karieron la kandidato akceptis memvole sistemon de arma disciplino kiu laŭ sia naturo implicis la eblecon meti sur iujn el la rajtoj kaj liberecoj de membroj de la

armetrupoj limigoj nekapablaj esti truditaj al civiluloj. La kandidato, ene de la limoj truditaj de la postuloj de la milita vivo, povis plenumi la religiajn devontigojn truditaj de sia religio; koncerne la kontestitan iniciaton, ĝi estis bazita ne sur liaj religiaj opinioj kaj kredoj aŭ la maniero kiel li plenumis siajn religiajn devontigon sed sur lia konduto kaj sinteno, tiel malobeante armean disciplinon kaj malobeante la principon de sekularismo ([Kalaç v. Turkio](#), 1997; vidu ankaŭ [Çinar v. Turkio](#) (dec.), 2002; [Aarca v. Turkio](#) (dec.), 2002; [Sert kontraŭ Turkio](#) (dec.), 2004).

278. En aliaj turkaj kazoj la organoj de la Konvencio atentigis, ke en la aparta kunteksto de Turkio, la limigoj specifaj al militservo povas inkluzivi devon por militistaro deteni sin de partopreno en la islama fundamentisma movado, kies celo kaj programo estas. certigi la superecon de religiaj reguloj ([Tepeli kaj Aliaj v. Turkio](#) (dec.), 2001; [Yanaşık kontraŭ Turkio](#), Komisiona decido de 6 januaro 1993). Aparte, la fakto, ke Turka Milita Akademio malpermesas al kadetoj, kiuj libere elektis armean karieron kaj kiuj povas plenumi siajn religiajn devontigojn ene de la limoj truditaj de la militista vivo, aliĝi al islama fundamentisma movado, ne konsistigas enmiksiĝon kun libereco de religio kaj konscienco. (*ibid.*).

279. Koncerne ŝtatoficistojn, la Kortumo trovis malobservon de Artikolo 8 de la Konvencio legita en la lumo de Artikolo 9 en la kazo de la Vicguberniestro de la turka ĉefurbo (Ankaro), kiu estis translokitigita al simila posteno en la provincoj sur la tereno ke li tenis specifajn religiajn kredojn, ke li estis "introvertita" kaj ke lia edzino portis la islaman vualon - malgraŭ la fakto ke li neniam montris ajnan antaŭjuĝon en la praktikado de siaj devoj. Krome, la fakto ke la edzino de la kandidato portis la islaman vualon estis privata afero por la koncernatoj, kaj, krome, neniu regularo iam estis adoptita pri la temo ([Sodan v. Turkio](#), 2016, § 54).

280. La Kortumo sekvis similan logikon en la kazo de rusa juĝisto kiu estis eksigita de ŝia posteno pro malsukceso de la devoj propraj al la juĝistaro kaj subfosado de la aŭtoritato de ĉi-lastata. La kandidato en ĉi tiu kazo uzis sian pozicion kiel juĝisto por reklami la interesojn de ŝia religia komunumo kaj por timigi partiojn en proceso antaŭ ŝi (ekzemple ŝi preĝis publike dum juĝaj demandosessioj, promesis al iuj partioj al procedoj favoran rezulton al ilia. kazoj se ili aliĝis al ŝia eklezio, kaj publike kritikis la moralecon de certaj partioj de la kristana angulo). Sekve, la kandidato ne estis eksigita pro ŝia aparteno al la Eklezio aŭ havi ajnan alian "statuson", sed pro ŝiaj specifaj agadoj, kiuj estis malkongruaj kun la postuloj por jura ofico kaj malobeis la principon de la regulo. de leĝo.

La tribunalo tial decidis ke okazis enmiksiĝo en la praktikado de la kandidato de ŝiaj rajtoj laŭ Artikoloj 10 kaj 9 sed ke tiu enmiksiĝo estis proporcia al la legitimaj celoj traktitaj ([Pitkevich v.](#) (dec.), 2001).

281. Pli malantaŭen en la tempo, la Komisiono malakceptis peton prezentitan de advokato kiu ankaŭ estis preskribita katolika pastro (kvankam li neniam plenumis paŝtistajn devojn), plendante (sub Artikolo 9 sole kaj lige kun Artikolo 14) pri la malakcepto. de la belga Justicministro de lia peto por posteno kiel anstataŭa juĝisto, la oficejo de juĝisto estanta malkongrua kun eklezia statuso laŭ belga juro. La Komisiono konsideris, unue, ke la kandidato neniel estis malhelpita en la ekzercado de sia religio, inkluzive de liaj pastraj devoj, kaj due, ke la Konvencio ne certigis en si mem rajton peti juĝan postenon ([Demeester v. Belgio](#), Komisiona decido de 8 oktobro 1981; vidu, tamen, sub Artikolo 3 de Protokolo n-ro 1, [Seyidzade v. Azerbajĝano](#), 2009).

282. En la kadro de laborrilatoj en la publika sektoro, la Kortumo trovis malobservon de Artikolo 9 de la Konvencio en kazo implikanta la maldungon de kandidato, administranto de naĝejo en ŝtata faklernejo en Bulgario, pro ŝia membreco. de protestanta evangelia komunumo, kontraŭ la ĝenerala fono de politika/amaskomunikila kampanjo kontraŭ tiu komunumo. Eĉ se la akuzita maldungo observis laborleĝaron kaj estis formale bazita sur ŝanĝo en la kvalifikaj kriterioj por ŝia posteno kaj la enkonduko de novaj kriterioj kiujn la kandidato ne renkontis, analizo de la totalaj faktoj de la kazo kondukis la tribunalon al

la konkludo ke la vera kialo de la iniciato ja estis la religia alligiteco kaj kredoj de la kandidato. Krome, la Registaro disponigis neniun indicon ke iam ekzistis iuj kredindaj akuzoj ke la kandidato faris prozelitismen en la lernejo aŭ faris ajnan profesian kulpon ([Ivanova v. Bulgario](#), 2007).

283. La ritaj preskriboj de iuj religioj (ne konfuzebaj kun la etikaj preskriboj menciitaj en la supra punkto II.A.2 “Konscienco-objeto: la rajto ne agi kontraŭe al siaj konsciencoj kaj konvinkoj”) povas foje konflikti kun iliaj profesiaj devoj. de siaj adeptoj, kiuj do postulas, ke ilia dunganto (ĉu publika aŭ privata) alprenu specifajn rimedojn por alĝustigi ilin. Tamen, la tribunalo trovis ke ekzistis neniuj rajtoj kiel tia sub Artikolo 9 havi forpermeson de laboro por specialaj religiaj festotagoj ([Kosteski v. la antaŭa Jugoslava Respubliko de Makedonio](#), 2006, § 45).

284. La Komisiono, en kazoj kiujn ĝi ekzamenis el tiu angulo, ĉiam rifuzis doni al kandidatoj la protekton de Artikolo 9 § 1 de la Konvencio sur la bazo, ke la agado farita kontraŭ ili estis motivita ne de iliaj religiaj kredoj sed de specifaj kontraktaj devoj inter ili kaj iliaj dungantoj. La Komisiono juĝis tiamaniere en la sekvaj kazoj:

rifuzo de la edukaj aŭtoritatoj de Britio doni al la kandidato, ŝtatlerneja instruisto de islama kredo, forpermeson por ĉeesti vendredajn preĝojn en la moskeo. Li estis devigita ekŝiĝi kaj tiam estis prenita denove sur partatempa bazo kun pli malalta salajro. La Komisiono rifuzis detale ekzameni la demandon ĉu kaj ĝis kia grado Islamo postulis ĉeeston al kongresaj vendredaj preĝoj ĉe la moskeo; ĝi simple rimarkis, ke la kandidato memvole akceptis instruajn devojn laŭ sia kontrakto, tiel igante sin nekapabla kaj labori kun la eduka aŭtoritato kaj ĉeesti vendredajn preĝojn. Krome, dum siaj unuaj ses jaroj da servo en la lernejo la kandidato ne prenis forpermeson vendrede aŭ informis sian dunganton ke li eble postulos libertempon dum normalaj lernejaraj horoj por ĉeesti preĝojn ĉe la moskeo. Krome, pro la postuloj de organizado de eduka sistemo, Komisiono ne estis vokita por anstataŭigi la takson de la naciaj aŭtoritatoj de kio eble estos la plej bona politiko en tiu ĉi kampo ([X. v. Britio](#), Komisiona decido de 12 marto 1981);

maldungo de oficisto de la Finnaj Ŝtataj Fervojoj pro malsukceso observi normalajn labortempojn pro tio, ke la Sepa Taga Adventisma Eklezio, al kiu li apartenis, malpermesis al siaj membroj labori post sunsubiro vendrede. Krome, la Komisiono trovis neniun aspekton de religia diskriminacio (Artikolo 14 el la Kongreso) ĉar nacia leĝaro kondiĉis ke dimanĉo estis la kutima semajna ripoztago ([Konttinen v. Finnlando](#), Komisiona decido de la 3-a de decembro 1996);

maldungo de dunganto de privata sektoro (vojaĝagentejo) post ŝia rifuzo labori dimanĉe ([Stedman kontraŭ Britio](#), Komisiona decido de la 9-a de aprilo 1997).

285. Simile, la Kortumo trovis neniun malobservon de Artikolo 9 de la Konvencio en la kazo de disciplinaj sankcioj (en la formo de provizoraj salajroreduktoj) truditaj al kandidato, dungito de la Elektrokompagnio de Makedonio, kompanio de publika servo, kiu estis deklarinta ke li estis islamano, ĉar li prenis libertempon dum du okazoj en la daŭro de jaro okaze de islamaj religiaj festivaloj. La hejmaj tribunaloj agnoskis ke la leĝo donis al civitanoj de islama kredo la rajton al pagita forpermeso dum siaj religiaj festotagoj. En la specifa kazo de la kandidato, tamen, la sincereco de lia konfesita aparteno al tiu religio estis dubinda ĉar li ne sciis la bazajn dogmojn de tiu religio kaj ĉar antaŭe li ĉiam festis kristanajn festotagojn. La hejmaj tribunaloj tial trovis ke la kandidato asertis esti islamano nur por profiti de pliaj tagoj da forpermeso. La tribunalo akceptis ke kie la leĝo establis privilegion aŭ specialan sendevigon por membroj de antaŭfiksita religia komunumo -

precipe en la dungada kampo – ne estis malkongrue kun Artikolo 9 postuli la personon

koncernita disponigi ian nivelon de pruvo de sia aparteno al tiu komunumo (laŭ la sama logiko kiel en kazoj de konscienca objekto, kie la kandidato devas principe povi pruvi la sincerecon de siaj konvinkoj). Sekve, esprimante dubojn ĉu la kazo koncernas "manifestiĝon" de la kvazaŭa religio de la kandidato, la Kortumo trovis ke la enmiksiĝo pri kiu plendis estis "necesa en demokrata socio" por la protekto de la rajtoj de aliuloj, en la signifo de Artikolo 9 § 2. Ĝi ankaŭ trovis ke ekzistis neniua diskriminacio en la signifo de Artikolo 14 ([Kosteski kontraŭ la iama Jugoslava Respubliko de Makedonio](#), 2006).

286. Koncerne la religian liberecon de partioj en juĝaj procedoj:

la Komisiono deklaris neakceptebla peto prezentita de du aŭstraj ŝtatanoj de juda religio, kiuj estis akuzitoj en civila proceso, plendante pri la rifuzo de la tribunalo prokrasti la aŭdiencon okazonta dum la Juda Festo de Tabernakloj (Sukkot). Ekzamenante la kazon ĉefe laŭ Artikolo 6 § 1 (rajto al justa proceso), la Komisiono trovis foreston de ekspedicio flanke de la kandidatoj, ĉar ili prenis troe longan tempon por atentigi la tribunalon pri la nekongruo. Ĝi ankaŭ malaprobis la plendojn de la kandidatoj sub Artikolo 9 sole kaj lige kun Artikolo 14 (malpermeso de diskriminacio) ([SH kaj HV kontraŭ Aŭstrio](#), Komisiona decido de 13 januaro 1993);

la Kortumo trovis neniun malobservon de Artikolo 9 de la Konvencio en la kazo de rifuzo de juĝa aŭtoritato prokrasti aŭdiencon, kiun la kandidato, advokato de juda religio, devis ĉeesti kiel reprezentanto de unu el la du akuzantoj en krimulo. kazo; la dato de la aŭdienco koincidis kun juda religia festo. La kandidato ne ĉeestis al la aŭdienco, kiu daŭris en lia foresto. La Kortumo opiniis ke la kandidato devus esti atendita, ke lia peto estu malakceptita konforme al la juraj dispozicioj en forto, kaj ke li povus esti aranĝinta esti anstataŭigita ĉe la demandosesio ([Francesco Sessa v. Italio](#), 2012).

3. Religia libereco por kaptitoj

287. Dum sia malliberigo, kaptitoj daŭre ĝuas ĉiujn fundamentajn rajtojn kaj liberecojn garantiitajn de la Konvencio, krom la rajto je libereco ([Korostelev kontraŭ Rusio](#), 2020, § 57). Sekve, la naciaj aŭtoritatoj estas postulataj respekti religian liberecon de kaptitoj sin deteni de ajna nepraviga enmiksiĝo en la ekzercado de la rajtoj fiksataj en Artikolo 9 de la Konvencio kaj, se necese, farante pozitivan agon por faciligi la liberan ekzercon de tiuj rajtoj. , konsiderante la specialajn postulojn de la prizonmedio. Cetere, la

pridemandi ĉu adopti aŭ ne detalajn regularojn pri la maniero de ekzercado de difinita religio en malliberejo, enkadriĝas, principe, en la marĝeno de aprezo de la ŝtataj aŭtoritatoj, kiuj estas plej bone lokitaj por decidi pri la lokaj bezonoj kaj situacioj ([Erich kaj Kastro. v. Rumanio](#), 2020, § 34). Tiel farante la naciaj aŭtoritatoj devas organizi kaj kunordigi en tia maniero por certigi adekvatan

cirkulado kaj dividado de informoj pri kaptitoj kiuj deziras ekzerci sian religian liberecon ([Saran v. Rumanio](#) , 2020, § 40).

288. Altsekurecaj malliberejoj estas submetitaj al pli strikta aro de reguloj ol aliaj malliberejoj, kiuj povas postuli pli altan gradon de limigoj pri ekzercado de rajtoj laŭ Artikolo 9 de la Konvencio.

Tamen, tiu fakto sole ne povus esti interpretita kiel ekskludante ajnan realan pesadon de la konkurantaj individuaj kaj publikaj intereso; ĝi estis prefere esti interpretita en la lumo de la cirkonstancoj de ĉiu individua kazo ([Abdullah Yalçın v. Turkio \(nr. 2\)](#), 2022, § 32).

289. La fakto, ke oni devas preĝi, legi religiajn librojn kaj mediti en ĉeesto de aliaj kaptitoj, estas ĝeno, kiu estas preskaŭ neevitebla en malliberejo, sed kiu ne kontraŭas la esencon mem de la libereco manifesti sian religion ([Kovalkovs v. Latvio](#) (dec.), 2012). Aliflanke, kiel ĝenerala regulo, Artikolo 9 donas al kaptitoj nek la rajton prozeli en la institucio kie ili estas tenitaj nek la rajton manifesti sian religion ekster tiu institucio ([JL v. Finnlando](#)). (dec.), 2000).

290. Simile, Artikolo 9 donas al kaptitoj nek la rajton esti agnoskita kiel "politika kaptito" kun speciala statuso diferenca de aliaj kaptitoj, nek la rajton esti sendevigita de la ĝeneralaj reguloj regantaj prizonvivon kiel ekzemple la devontigo labori, porti prizonuniformo kaj purigi iliajn ĉelojn ([McFeeley kaj Aliaj v. Britio](#), Komisiona decido de la 15-a de majo 1980; [X. v. Britio](#), Komisiona decido de 6 marto 1982). La Komisiono ankaŭ decidis ke Artikolo 9 ne trudis al Ŝtatoj ajnan ĝeneralan devontigon provizi kaptitojn per instalaĵoj kiujn ĉi-lastaj konsideris necesaj por ekzercado de sia religio aŭ evoluigi ilian vivfilozofion ([X. v. Aŭstrio](#), Komisiona decido de 15 februaro 1965).

291. Kiel ĝenerala regulo la Kortumo akceptas la argumenton ke la decido fari specialajn aranĝojn por unu kaptito ene de la sistemo povas havi financajn implicojn por la gardinstitucio kaj tiel nerekte sur la kvalito de traktado de aliaj malliberigitaj; ĝi devas do pripensi ĉu la Ŝtato povas esti dirita ke frapis justan ekvilibron inter la interesoj de la institucio, aliaj kaptitoj kaj la specialaj interesoj de la koncerna kaptito ([Jakóbski](#)

[v. Pollando](#), 2010, § 50; [Erlich kaj Kastro v. Rumanio](#), 2020, § 34). Krome, aranĝo per kiu kaptito estas rajtigita akiri per siaj propraj rimedoj manĝaĵojn konformajn al la preskriboj. de lia religio ne devas trudi al li ŝarĝon, kiun li estus nekapabla surŝultrigi pro objektivo financaj kialoj ([Erlich kaj Kastro v. Rumanio](#), 2020, § 40).

292. Fakte, la samaj ĝeneralaj principoj estas aplikeblaj al aresto en malliberejo kaj hejma aresto, kie la leĝo de la koncerna Ŝtato antaŭvidas tian mezuron ([Süveges kontraŭ Hungario](#), 2016, §§ 147-157). La sama validas por aresto de eksterterano antaŭ lia elpelo ([KD kaj Aliaj v. Grekio](#), 2013, §§ 78-79).

293. La Kortumo trovis malobservon de Artikolo 9 de la Konvencio en la sekvaj kazoj:

la malkapablo de kaptitoj ricevi vizitojn de pastro aŭ pastro ([Poltoratski v. Ukrainio](#), 2003, §§ 163-171; [Kuznetsov kontraŭ Ukrainio](#), 2003, §§ 143-151); [Mozer kontraŭ Moldavio kaj Rusio](#) [GC], 2016, §§ 197-199);

rifuzo de la kompetentaj aŭtoritatoj rajtigi la kandidatojn, kiuj estis arestitaj en malliberejo, partopreni en religiaj festoj okazigitaj en la prizonpastro kaj la konfisko de religiaj libroj kaj objektoj, al kiuj disponoj mankis ajna bazo en la enlanda juro ([Igor. Dmitrijevs kontraŭ Latvio](#), 2006; [Moroz kontraŭ Ukrainio](#), 2017, §§ 104-109);

rifuzo de la prizonaj aŭtoritatoj asigni ĉambron en altsekureca malliberejo al islama kaptito por kongregaciaj vendredaj preĝoj, sen esti laŭregule taksinta ĉiujn riskojn kaj esplorinte ĉiujn praktikajn eblojn disponeblajn en la individua situacio de la kandidato ([Abdullah Yalçın v. Turkio \(n-ro 2\)](#), 2022);

rifuzo de la prizona administracio provizi al la kandidato, budhano, senviandajn manĝojn, kvankam tia aranĝo ne estintus troa ŝarĝo por la malliberejo ([Jakóbski v. Pollando](#), 2010); [Vartic v. Rumanio \(n-ro 2\)](#), 2013). En ĉi-lasto kazo, en precipe, la kandidato nur povis akiri manĝaĵon enhavantan viandon kiu estis destinita por malsanaj kaptitoj. La Kortumo notis ke la kandidato estis tre limigita ebleco akiri manĝaĵon kongrua kun lia religio, precipe post la Ministerio de Justeco malpermesis manĝpakaĵojn ricevi poŝte (*ibid.*, §§ 47-50);

rifuzo provizi al kaptito, kiu fariĝis islamano en malliberejo, manĝojn konformajn al la postuloj de sia nova religio, sur la tereno ke li ne prezentis ajnan dokumenton pruvantan ke li konvertiĝis al Islamo ([Neagu v. Rumanio](#), 2020; vidu ankaŭ la kazon de [Saran v.](#) 2020, en kiu la kandidato deklaris ke li estas a

islamano kiam li alvenis en malliberejon, kaj kie la kontestata situacio fakte originis de administra eraro kaj manko de kunordigo inter la aŭtoritatoj);

disciplina sankcio en la formo de riproĉo trudita al islama kaptito tenita en individua ĉelo pro farado de ago de islama kultado (Salah) nokte en formala

malobservo de la prizonreguloj, kiuj zorgis pri "dormo sen interrompo" ([Korostelev v. Rusio](#), 2020).

294. Aliflanke, la organoj de la Konvencio trovis, ke ne estis ŝajno de malobservo de Artikolo 9 en la sekvaj kazoj:

malpermeso de budhana kaptito kreskigi barbon de barbo (la kialo donita estas la bezono eviti malhelpi lian identigon) kaj rifuzo redoni al li liajn preĝperlojn, kiuj estis metita en sekura gardado dum lia enkarcerigo. La Komisiono konsideris ke tiuj restriktaj estis konformaj al Artikolo 9 § 2 ĉar ili estis celitaj protekti publikan ordon ([X. v. Aŭstrio](#), Komisiona decido de 15 februaro 1965);

la supozata nekapablo de Unuiĝinta Reĝlanda ŝtatano malliberigita en Germanio ĉeesti anglikanan servon aŭ ricevi vizitojn de anglikana pastro. La Komisiono trovis ke la kandidato fakte havis aliron al protestanta kultado kaj protestantaj pastroj ([X. v. Germanio](#), Komisiona decido de 16 decembro 1966);

la malpermeso de budhana kaptito sendi artikolojn por publikigo en budhana revuo, kvankam la kandidato ne klarigis kial la observado de sia religio implikis aŭ postulis la publikigon de tiaj artikoloj ([X. v. Britio](#), Komisiona decido de 20 decembro 1974), kaj rifuzo rajtigi alian budhanan kaptiton aboni katolikan revuon, kvankam ĉi-lastaj estis tre klare sen ajna ligo kun sia religio ([X. v. Aŭstrio](#), Komisiona decido de 15 februaro 1965);

la kondiĉoj de aresto de ortodoksa judo al kiu estis ofertitaj koŝeraj vegetaraj manĝoj kaj kiu estis permesita ricevi vizitojn de laika juda vizitanto helpita fare de la prizonpastro, per kio la ĉefrabeno aprobis la klopodojn de la aŭtoritatoj por protekti la religian de la kandidato. rajtoj ([X kontraŭ Britio](#), Komisiona decido de 5 marto 1976);

iniciatoj prenitaj de la prizonaj aŭtoritatoj por kontentigi la religiajn manĝbezonojn de du kaptitoj de juda kredo (instalado de aparta kuirejo por prepari koŝerajn manĝojn, kiel aprobite de juda religia fondaĵo; akirebleco de koŝeraj produktoj de ĉi-lastaj fondaĵo; ebla repago de la kostoj faritaj per aparta civila proceso), eĉ en foresto de specifa laŭleĝa kadro ([Erlich kaj Kastro](#)

[v. Rumanio](#), 2020, § 40);

la kazo de kvar islamaj viroj kiuj estis arestitaj en tenejo antaŭ sia elpelo kaj kiuj plendis, ke ili estis devigitaj manĝi porkaĵon; el la kaze-dosiero rezultis ke la manĝaĵo provizita por islamaj arestitoj enhavis neniun porkaĵon, kaj ke du el la provizantoj provizantaj la centron mem estis islamanoj kaj disponigis pork-liberajn manĝojn ([KD kaj Aliaj v. Grekio](#), 2013, §§ 78-79);

la reteno fare de la prizona administrado de filozofia/religia libro mendita de taoisma kaptito pro tio, ke ĝi enhavas ĉapitron, kun ilustraĵoj, pri la luktosporto; tiu enmiksiĝo estis necesa por la protekto de la "rajtoj kaj liberecoj de aliaj" ([X. v. Britio](#), Komisiona decido de 4 oktobro 1977);

rifuzo de prizonestro enskribi la kandidaton en la prizonaj registroj kiel adepto de la religio "Wicca". La Komisiono diris ke kie tia eniro implikis certajn privilegiojn kaj instalaĵojn por la kaptito por praktiki sian religion, estis akcepteble postuli la deklaran religion esti identigebla; tamen, la kandidato disponigis neniun indicon por ebligi la objektivan ekziston de tia religio esti establita ([X. v. Britio](#), Komisiona decido de 4 oktobro 1977). En simila kazo la Komisiono malaprobis peton de kaptito kiu asertis esti "adoranto de la lumo"

("Lichtanbeter") sed kiu ne klarigis kiel lia religio estis praktikita aŭ kiel la

aŭtoritatoj malhelpis tian praktikon ([X. v. Germanio](#), Komisiona decido de 1 aprilo 1970);

rifuzo de prizonaj aŭtoritatoj ĝustigi kvazaŭan administran eraron en la dosiero de kaptito koncerne lian religian apartenon (li estis registrita kiel ortodoksa kristano kvankam li deklaris esti juda), kie la kvazaŭa eraro havis absolute neniun realan, praktikan efikon. pri lia kapablo manifesti ajnan religion kiun li deziris ([Mariș v. Rumanio](#) (dec.), 2020) ;

serio da disciplinaj punoj truditaj al kandidato pro rifuzo porti prizonuniformon kaj purigi sian ĉelon. La kandidato deklaris ke kiel sikh li rekonis neniun aŭtoritaton inter li mem kaj sia dio, precipe ĉar li asertis ke li estis "politika

kaptito" (de kio lia rifuzo porti uniformon); krome, ĉar li estis de alta kasto, estis "kulture neakceptebla" por li purigi plankojn (de kie lia rifuzo purigi sian ĉelon).

La Komisiono deklaris la unuan plendon (pri uniformo) nekongrua kun la Konvencio (parte ratione materiae kaj parte ratione personae) kaj la duan evidente malfonda: eĉ supozante ke estis enmiksiĝo en la religia libereco de la kandidato, ĝi estis necesa por la protekto de sano kaj pravigita en la signifo de Artikolo 9 § 2 ([X. v. Britio](#), Komisiona decido de 6 marto 1982);

disciplina puno trudita al kaptito pro rifuzo labori en presejo pro tio, ke kiel adepto de veganismo li trovis morale neakceptebla labori kun produktoj, kiuj supozeble estis provitaj sur bestoj (koloroj). Eĉ supozante, ke okazis enmiksiĝo kun la rajtoj de la kandidato sub Artikolo 9, ĝi estis konforme al Artikolo 9 § 2. Unuflanke, la Komisiono akceptis la argumenton de la respondita Registaro ke necesas havi sistemon de atribuo de laboro kiu estas perceptita kiel justa kaj sen favoritismo, kaj aliflanke ĝi notis la mildecon de la puno ([W. v. Britio](#), Komisiona decido de 10 februaro 1993);

rifuzo rajtigi kandidaton, kiu estis konsiderata danĝera kaj submetita al speciala altsekureca arestreĝimo, ĉeesti meson, kvankam li povis spekti meson el sia ĉelo kaj li neniam asertis esti malhelpita ricevi vizitojn. de armea pastro ([Indelicato v. Italio](#) (dec.), 2000; vidu ankaŭ [Natoli v.](#) Komisiona decido de la 18-a de majo 1998);

rifuzo rajtigi kandidaton, kiu estis sub hejmaresto, forlasi la hejmon ĉiudimanĉe por ĉeesti meson, precipe ĉar lia peto estis tro vaste vortigita kaj li preterlasis precizigi kiun preĝejon aŭ didomon li volis ĉeesti ([Süveges v. Hungario](#), 2016, §§ 153-154);

rifuzo de la prizonadministracio doni al kandidato, adepto de la movado Hare Krishna , apartan ĉambron kie li povis legi, preĝi, mediti kaj legi religian materialon, same kiel la konfiskon de siaj incensaj bastonoj, ĉi-lastaj pro kialoj. de la bezono respekti la rajtojn de aliaj kaptitoj ([Kovaļkovs v. Latvio](#) (dec.), 2012).

295. La Kortumo ankaŭ trovis, ke okazis neniun malobservon de Artikolo 9 en la kazo de kaptito, kiu ne estis permesita ĉeesti diservojn ekster malliberejo en la specifa kunteksto de la publika sano krizo kaŭzita de la COVID-19-pandemio. En ĉi tiu kazo, la prizonaj aŭtoritatoj permesis al la kandidato, antaŭ ol la pandemia krizo komenciĝis, ĉeesti la Sepan Tagan Adventistan Preĝejon ekster la malliberejo, en apliko de la validaj regularoj. Poste, tamen, ili rifuzis lian peton ĉeesti ĉiun sabaton, pro la mezuroj enkondukitaj dum la pandemio. La Kortumo rimarkis, ke la koncerna limigo devis esti taksata en la lumo de la konstante ŝanĝiĝantaj cirkonstancoj de la publika sano-situacio, kies neantaŭvidebleco devis esti alportinta kelkajn defiojn al la aŭtoritatoj rilate al la organizo kaj superrigardo de kaptitoj. '

religiaj agadoj. Sekve, ili devis ricevi larĝan marĝenon de aprezo, precipe ĉar la kandidato en ĉi tiu kazo serĉis permeson forlasi la malliberejon kaj havi kontakton kun

homoj kiuj ne estis prizonuloj (implicante riskon esti infektitaj ekster la malliberejo kaj alporti la viruson reen en la fermitan prizonmedion). En tiuj cirkonstancoj, la aŭtoritatoj ne superis la marĝenon de aprezo koncedita al ili ([Constantin-Lucian Spînu v. Rumanio](#), 2022, §§ 57-72).

296. Finfine, la Kortumo malakceptis la plendojn de kandidato kiu faris serion da tre gravaj krimoj kaj estis perforte internigita en psikiatria hospitalo. Ĉar la kandidato deklaris, ke li estas Atestanto de Jehovo, la hospitalo permesis al li konservi kontakton kun tiu religia organizo; li tamen estis admonita pro predikado kaj distribuado de flugfolioj al aliaj pacientoj kaj hospitalkunlaborantaro. La tribunalo konsideris ke tiu iniciato estis necesa por konservi ordon en la hospitalo kaj protekti la interesojn de aliaj pacientoj. Por la resto la Kortumo trovis ke la rajtoj de la kandidato sub Artikolo 9 estis respektitaj ([JL v. Finnlando](#) (dec.), 2000).

Listo de cititaj kazoj

La jurisprudenco citita en ĉi tiu Gvidilo rilatas al juĝoj aŭ decidoj faritaj de la Kortumo kaj al decidoj aŭ raportoj de la Eŭropa Komisiono pri Homaj Rajtoj ("la Komisiono").

Krom se alie indikite, ĉiuj referencoj estas al juĝo pri la meritoj farita de Ĉambro de la Kortumo. La mallongigo "(dec.)" indikas ke la citaĵo estas de decido de la Kortumo kaj "[GC]" ke la kazo estis aŭdita de la Granda Ĉambro.

Ĉambraj juĝoj, kiuj ne estis finaj en la signifo de Artikolo 44 de la Konvencio, kiam ĉi tiu ĝisdatigo estis publikigita, estas markitaj per asterisko (*) en la suba listo. Artikolo 44 § 2 de la Konvencio disponigas: " La juĝo de Ĉambro fariĝos definitiva (a) kiam la partioj deklaras ke ili ne petos ke la kazo estu resendita al la Granda Ĉambro; aŭ (b) tri monatojn post la dato de la juĝo, se referenco de la kazo al la Granda Ĉambro ne estis petita; aŭ (c) kiam la panelo de la Granda Ĉambro malakceptas la peton referenci sub Artikolo 43". En kazoj kie peto por plusendo estas akceptita fare de la Granda Ĉambra panelo, estas la posta Granda Ĉambra juĝo, ne la Ĉambro-juĝo, kiu iĝas fina.

La hiperligiloj al la kazoj cititaj en la elektronika versio de la Gvidilo estas direktitaj al la HUDOC-datumbazo (<http://hudoc.echr.coe.int>) kiu donas aliron al la jurisprudenco de la Kortumo (juĝoj kaj decidoj de Granda Ĉambro, Ĉambro kaj Komitato, komunikitaj kazoj, konsilaj opinioj kaj juraj resumoj de la Jurisprudenca Informo-Noto) kaj de la Komisiono (decidoj kaj raportoj), kaj al la rezolucioj de la Komitato de Ministroj.

La Kortumo faras siajn juĝojn kaj decidojn en la angla kaj/aŭ la franca, ĝiaj du oficialaj lingvoj.

HUDOC ankaŭ enhavas tradukojn de multaj gravaj kazoj en pli ol tridek neoficialajn lingvojn, kaj ligilojn al ĉirkaŭ cent retaj jurisprudenco-kolektoj produktitaj de triaj partioj.

—A—

[AO Falun Dafa kaj Aliaj kontraŭ Moldavio](#), ne. 29458/15, 29 junio 2021

[AR kaj LR kontraŭ Svislando](#) (dec.), ne. 22338/15, 19-a de decembro 2017

[Abdi Ibrahim kontraŭ Norvegio](#) [GC], ne. 15379/16, 10 decembro 2021

[Abdullah Yalçın kontraŭ Turkio](#) (nr. 2), ne. 34417/10, 14 junio 2022

[Abrahamsson kontraŭ Svedio](#), ne. 12154/86, Komisiona decido de la 5-a de oktobro 1987

[Aarca v. Turkio](#) (dec.), ne. 45823/99, 3-a de oktobro 2002

[Konsila opinio ĉu al individuo povas esti neita rajtigo labori kiel sekurgardisto aŭ oficiro pro esti proksima aŭ apartenanta al religia movado](#) [GC], peto ne. P16-2023-001, Conseil d'État de Belgio, 14 decembro 2023

[Adyan kaj Aliaj v. Armenio](#), nej. 75604/11 kaj 21759/15, 12 oktobro 2017

[Agga kontraŭ Grekio \(n-ro 2\)](#), nej. 50776/99 kaj 52912/99, 17 oktobro 2002

[Agga kontraŭ Grekio \(n-ro 3\)](#), ne. 32186/02, 13-a de julio 2006

[Agga kontraŭ Grekio \(n-ro 4\)](#), ne. 33331/02, 13 julio 2006

[Ahmet Arslan kaj Aliaj v. Turkio](#), ne. 41135/98, la 23-an de februaro 2010

[Aktas kontraŭ Francio](#) (dec.), ne. 43563/08, 30-a de junio 2009

[Al-Nashif kontraŭ Bulgario](#) (dec.), ne. 50963/99, 25 januaro 2001

[Al-Nashif v. Bulgario](#), ne. 50963/99, 20 junio 2002

[Alexandridis v. Grekio](#), ne. 19516/06, 21-a de februaro 2008

[Alujer Fernández kaj Caballero García kontraŭ Hispanio](#) (dec.), ne. 53072/99, 14 junio 2001

[Anderlecht Kristana Asembleo de Atestantoj de Jehovo kaj Aliaj kontraŭ Belgio](#), ne. 20165/20, 5 aprilo 2022

[Angeleni kontraŭ Svedio](#), ne. 10491/83, Komisiona decido de la 3-a de decembro 1986, Decidoj kaj Raportoj (DR) 51

[Araç v. Turkio](#) (dec.), ne. 9907/02, 19 septembro 2006 [Arrowsmith](#)

[kontraŭ Britio](#), ne. 7050/75, Komisiona raporto de 12 oktobro 1978, DR 19 [Ásatrúarfélagið v.](#) (dec.), ne. 22897/08, 18 septembro 2012 [Asocio Cultuelle du Temple Pyramide kontraŭ Francio](#), ne. 50471/07, la 31-an de januaro 2013 [Association de solidarité avec les témoins de Jéhovah kaj Aliaj kontraŭ Turkio](#), nej. 36915/10 kaj 8606/13, 24 majo 2016

[Association des Chevaliers du Lotus d'Or v. Francio](#), ne. 50615/07, 31 januaro 2013 [Asocio Les Témoins de Jéhovah kontraŭ Francio](#), ne. 8916/05, 30 junio 2011 [Antikva balta religia asocio " Romuva" kontraŭ Litovio](#), ne. 48329/19, 8 junio 2021 [Asocio Sivananda de Yoga Vedanta kontraŭ Francio](#), ne. 30260/96, Komisiona decido de la 16-a de aprilo 1998

[Avanesyan v. Armenio](#), ne. 12999/15, 20 julio 2021 [Aygün kontraŭ Belgio](#), ne. 28336/12, 8 novembro 2022

—B—

[BC kontraŭ Svislando](#), ne. 19898/92, Komisiona decido de 30 aŭgusto 1993, DR 75 [Baciu kontraŭ Rumanio](#) (dec.), ne. 76146/12, la 17-an de septembro 2013 [Balsytė-](#)

[Lideikienė kontraŭ Litovio](#) (dec.), ne. 72596/01; 24 novembro 2005 [Bayatyan kontraŭ Armenio](#) [GC], ne. 23459/03, ECHR 2011 [Begheluri v. Kartvelio](#), ne. 28490/02, 7 oktobro 2014 [Bektashi Community kaj Aliaj kontraŭ la antaŭa Jugoslava Respubliko de Makedonio](#), nej. 48044/10 kaj 2 aliaj, 12 aprilo 2018

[Belcacemi kaj Oussar v. Belgio](#), ne. 37798/13, 11 julio 2017 [Ben El Mahi kaj Aliaj kontraŭ Danio](#) (dec.), ne. 5853/06, ECHR 2006-XV [Bernard kaj Aliaj kontraŭ Luksemburgio](#), ne. 17187/90, Komisiona decido de la 8-a de septembro 1993, DR 75 [Biblia Centro de la Ĉuvaŝa Respubliko kontraŭ Rusio](#), ne. 33203/08, 12 junio 2014 [Biserica Adevărat Ortodoxă din Moldavio kaj Aliaj kontraŭ Moldavio](#), ne. 952/03, 27 februaro 2007 [Blumberg kontraŭ Germanio](#) (dec.), ne. 14618/03, 18 marto 2008 [Boffa kaj Aliaj kontraŭ San-Marino](#), ne. 26536/95, Komisiona decido de 15 januaro 1998, DR 95 [Boychev kaj Aliaj kontraŭ Bulgario](#), ne. 77185/01, 27 januaro 2011 [Boudelal kontraŭ Francio](#) (dec.), ne. 14894/14, 13 junio 2017 [Bouessel du Bourg kontraŭ Francio](#), ne. 20747/92, Komisiona decido de la 18-a de februaro 1993 [Bruno kontraŭ Svedio](#) (dec.), ne. 32196/96, 28 aŭgusto 2001 [Bukharatyan kontraŭ Armenio](#), ne. 37819/03, 10 januaro 2012 [Buldu kaj Aliaj kontraŭ Turkio](#), ne. 14017/08, 3 junio 2014 [Bulgaru kontraŭ Rumanio](#) (dec.), ne. 22707/05, 15 majo 2012 [Buscarini kaj Aliaj kontraŭ San-Marino](#) [GC], ne. 24645/94, ECHR 1999-I

—C— C. v.

[Britio](#), ne. 10358/83, Komisiona decido de la 15-a de decembro 1983, DR 37 [CD kaj aliaj kontraŭ Grekio](#), nej. 33441/10 kaj 2 aliaj, 19 decembro 2013 [CJ, JJ kaj EJ kontraŭ Pollando](#), ne. 23380/94, Komisiona decido de 16 januaro 1996, DR 84 [CR kontraŭ Svislando](#) (dec.), ne. 40130/98, 14-a de oktobro 1999

[Canea Katolika Eklezio kontraŭ Grekio](#), 16 decembro 1997, Raportoj de Juĝoj kaj Decidoj 1997-VIII [Centro de Societoj por Kriŝna Konscio en Rusio kaj Frolov v.](#) ne. 37477/11, 23 novembro 2021

[Cârmuirea Spirituală a Musulmanilor din Republica Moldova kontraŭ Moldavio](#) (dec.), ne. 12282/02, 14 junio 2005

[Cha'are Shalom Ve Tsedek kontraŭ Francio](#) [GC], ne. 27417/95, ECHR 2000-

VII [Chappell v. Britio](#), ne. 12587/86, Komisiona decido de la 14-a de julio 1987, DR 53 [Chassagnou kaj aliaj v.](#) [GC], nej. 25088/94 kaj 2 aliaj, ECHR 1999-III [Choudhury v. Britio](#), ne. 17439/90, Komisiona decido de 5 marto 1991 [Kristana Religia Organizo de Atestantoj de Jehovo en la NKR v.](#) ne. 41817/10, 22 marto 2022

[Preĝejo de Scientology kaj Aliaj kontraŭ Svedio](#), ne. 8282/78, Komisiona decido de la 14-a de julio 1980, DR 21

[Preĝejo de Scientology de Moskvo kontraŭ Rusio](#), ne. 18147/02, 5 aprilo

2007 [Preĝejo de Scientology de St Petersburg kaj Aliaj kontraŭ Rusio](#), ne. 47191/06, 2-a de oktobro 2014 [Çinar kontraŭ Turkio](#) (dec.), ne.

39334/98, 9 julio 2002 [Religia Komunumo de Atestantoj de Jehovo de Ternivsky Distrikto de Kryvyi Rih kontraŭ Ukrainio](#), ne.

21477/10, 3 septembro 2019 [Firmao X. v. Svislando](#), ne. 7865/77, Komisiona decido de 27 februaro 1979, DR 16 [Constantin-Lucian Spînu v.](#) ne. 29443/20, 11 oktobro

2022 [Corley kaj Aliaj kontraŭ Rusio](#), nej. 292/06 kaj 43490/06, 23-a de novembro

2021 [Cserjés kontraŭ Hungario](#) (dec.), ne. 45599/99, 5

aprilo 2001 [Cumhuriyetçi Eğitim ve Kültür Merkezi Vakfı kontraŭ Turkio](#), ne. 32093/10, 2

decembro 2014 [Kipro kontraŭ Turkio](#) [GC], ne. 25781/94, ECHR 2001-IV

—D—

[D. v. Francio](#), ne. 10180/82, Komisiona decido de 6 decembro 1983, DR 35 [Dahlab v.](#) (dec.), ne. 42393/98, ECHR 2001-V [Dakir kontraŭ Belgio](#), ne.

4619/12, 11 julio 2017 [Daratsakis kontraŭ](#)

[Grekio](#), ne. 12902/87, Komisiona decido de 7 oktobro 1987 [Darby kontraŭ Svedio](#),

ne. 11581/85, la raporto de Komisiono de 9 majo 1989 [Darby kontraŭ](#)

[Svedio](#), 23 oktobro 1990, Serio A nr. 187 [Das Universelle](#)

[Leben Aller Kulturen Weltweit eVv Germanujo](#) (dec.), ne. 60369/11, 17 novembro 2015

[Dautaj kontraŭ Svislando](#) (dec.), ne. 32166/05, 20 septembro 2007

[Demeester kontraŭ Belgio](#), ne. 8493/79, Komisiona decido de 8 oktobro 1981, DR 25 [De](#)

[Wilde kontraŭ Nederlando](#) (dec.), ne. 9476/19, 9-a de novembro 2021

[Deschomets kontraŭ Francio](#) (dec.), ne. 31956/02, 16 majo

2006 [Dimitras kaj Aliaj kontraŭ Grekio](#), nej. 42837/06 kaj 4 aliaj, 3 junio 2010

[Dimitras kaj aliaj kontraŭ Grekio \(n-ro 2\)](#), nej. 34207/08 kaj 6365/09, 3 novembro 2011

[Dimitras kaj Aliaj kontraŭ Grekio \(n-ro 3\)](#), nej. 44077/09 kaj 2 aliaj, 8 januaro 2013

[Dimitrova kontraŭ Bulgario](#), ne. 15452/07, 10 februaro

2015 [Dogru kontraŭ Francio](#), ne. 27058/05, 4-a de

decembro 2008 [Dor kontraŭ Rumanio](#) (dec.), ne.

55153/12, 25 aŭgusto 2015 [Dubowska kaj Skup kontraŭ Pollando](#), nej. 33490/96 kaj 34055/96, Komisiona decido de la 18-a de

DR 89, p. 156

[Dudová kaj Duda kontraŭ Ĉeĥio](#) (dec.), ne. 40224/98, 30 januaro 2001 [Dyagilev kontraŭ Rusio](#), ne.

49972/16, 10 marto 2020

—E—

[E. kaj GR kontraŭ Aŭstrio](#), ne. 9781/82, Komisiona decido de la 14-a de majo 1984, DR 37 [ES kontraŭ Aŭstrio](#), n-ro 38450/12, 25 oktobro 2018 [Ebrahimian kontraŭ Francio](#), ne. 64846/11, CEDH 2015 [Efstratiou kontraŭ Grekio](#), 18 decembro 1996, Raportoj de Juĝoj kaj Decidoj 1996-VI [Église Évangélique Missionnaire kaj Salaŭn v.](#) ne. 25502/07, 31 januaro 2013 [El Majjaoui kaj Stichting Touba Moskee kontraŭ Nederlando](#) (dec.), ne. 25525/03, 14 februaro 2006 [El Majjaoui kaj Stichting Touba Moskee kontraŭ Nederlando](#) (forstrekante) [GC], ne. 25525/03, 20 decembro 2007

[El Morsli kontraŭ Francio](#) (dec.), ne. 15585/06, 4 marto 2008 [Enver Aydemir kontraŭ Turkio](#), ne. 26012/11, 7 junio 2016 [Erçep kontraŭ Turkio](#), ne. 43965/04, 22 novembro 2011 [Erlich kaj Kastro kontraŭ Rumanio](#), nej. 23735/16 kaj 23740/16, la 9-an de junio 2020 [Plenuma kamioneto de Moslims van België kaj Aliaj kontraŭ Belgio*](#), nej. 16760/22 kaj 8 aliaj, 13 februaro 2024

[Eweida kaj Aliaj v. Britio](#), nej. 48420/10 kaj 3 aliaj, ECHR 2013

—F— FL

[kontraŭ Francio](#) (dec.), ne. 61162/00, 3 novembro 2005 [FP kontraŭ Germanio](#), ne. 19459/92, Komisiona decido de 29 marto 1993 [Fédération chrétienne des témoins de Jéhovah de France](#) (dec.), ne. 53430/99, ECHR 2001-XI [Fernández Martínez v](#) [GC], ne. 56030/07, ECHR 2014 [Feti Demirtaş kontraŭ Turkio](#), ne. 5260/07, 17 januaro 2012 [Finska Församlingen i Stokholmo kaj Hautaniemi kontraŭ Svedio](#), ne. 24019/94, Komisiona decido de 11 aprilo 1996, DR 85

[Folgerø kaj Aliaj v](#) [GC], ne. 15472/02, ECHR 2007-III [Francesco Sessa kontraŭ Italio](#), ne. 28790/08, ECHR 2012 [Fränklin-Beentjes kaj CEFLU-Luz da Floresta kontraŭ Nederlando](#) (dec.), ne. 28167/07, 6 majo 2014 [Fusu Arcadie kaj Aliaj kontraŭ la Respubliko de Moldavio](#), ne. 22218/06, 17 julio 2012

—G—

[Gamaleddyn kontraŭ Francio](#) (dec.), ne. 18527/08, 30 junio 2009 [Genov kontraŭ Bulgario](#), ne. 40524/08, 23 marto 2017 [kartvelaj islamaj rilatoj kaj aliaj kontraŭ Kartvelio](#), ne. 24225/19, 30 novembro 2023 [Giniewski kontraŭ Francio](#), ne. 64016/00, ECHR 2006-I [Glas Nadezhda EOOD kaj Anatoliy Elenkov v. Bulgario](#), ne. 14134/02, 11 oktobro 2007 [Gluchowski kaj aliaj kontraŭ Francio](#) (dec.), ne. 44789/98, 14 decembro 1999 [Gottesmann kontraŭ Svislando](#), ne. 10616/83, Komisiona decido de 4 decembro 1984, DR 40 [Gough kontraŭ Britio](#), ne. 49327/11, 28 oktobro 2014 [Greka Katolika Paroĥo de Pesceana kaj Aliaj kontraŭ Rumanio](#) (dec.), ne. 35839/07, la 14-an de aprilo 2015

[Griechische Kirchengemeinde München und Bayern eVv Germanio](#) (dec.), ne. 52336/99, 18 septembro 2007

[Gromada Ukrayinskoyi Greko-Katolitskoyi Tserkvy Sela Korshiv kontraŭ Ukrainio](#) (dec.), ne. 9557/04, 3-a de majo 2016

[Grzelak kontraŭ Pollando](#), ne. 7710/02, 15 junio 2010

[Güler kaj Uğur kontraŭ Turkio](#), nej. 31706/10 kaj 33088/10, 2 decembro 2014 [Gündüz kontraŭ Turkio](#) (dec.), ne. 59997/00, 9-a de novembro 2004

[Gütl v. Aŭstrio](#), ne. 49686/99, 12-a de marto 2009

—H—

[H. kaj B. v. Britio](#), ne. 11991/86, Komisiona decido de 18 julio 1986 [Habitants d'Alsemberg kaj de Beersel kontraŭ Belgio](#), ne. 1474/62, Komisiona decido de 26 julio 1963 [Habitants de Leeuw-St. Pierre v. Belgio](#), ne. 2333/64, Komisiona decido de 15 julio 1965 [Hamzayan kontraŭ Armenio*](#), ne. 43082/14, § 51, 6 februaro 2024 [Hamidović kontraŭ Bosnio kaj Hercegovino](#), ne. 57792/15, ECHR 2017 [Hasan kaj Eylem Zengin v. Turkio](#), ne. 1448/04, 9 oktobro 2007 [Hassan kaj Tchaouch kontraŭ Bulgario](#) [GC], ne. 30985/96, ECHR 2000-XI [Hernandez Sanchez v.](#) ne. 30479/96, Komisiona decido de la 4-a de septembro 1996 [Herrmann kontraŭ Germanio](#) [GC], ne. 9300/07, 26 junio 2012 [Hizb Ut-Tahrir kaj Aliaj kontraŭ Germanio](#) (dec.), ne. 31098/08, 12 junio 2012 [Hoffmann kontraŭ Aŭstrio](#), 23 junio 1993, Serio A nr. 255-C [Sankta Sinodo de la Bulgara Ortodoksa Eklezio \(Metropolitan Inokentij\) kaj Aliaj v. Bulgario](#),

nej. 412/03 kaj 35677/04, 22 januaro 2009 [Hubaŭ kontraŭ Belgio](#) (dec.), ne. 11088/84, Komisiona decido de la 9-a de majo 1988

—mi—

[İ.A. v. Turkio](#), ne. 42571/98, ECHR 2005-VIII [Ibragim Ibragimov kaj Aliaj v.](#) nej. 1413/08 kaj 28621/11, 28 aŭgusto 2018 [Iera Moni Profitou Iliou Thiras kontraŭ Grekio](#) (dec.), ne. 32259/02, 21 novembro 2002 [Iglesia Bautista “ El Salvador” kaj Ortega Moratilla kontraŭ Hispanio](#), ne. 17522/90, Komisiona decido de la 11-a de januaro 1992, DR 72 [Igors Dmitrijevs kontraŭ Latvio](#), ne. 61638/00, 30 novembro 2006 [Ilyin kaj Aliaj kontraŭ Ukrainio](#), ne. 74852/14, la 17-an de novembro 2022 [Indelicato kontraŭ Italio](#) (dec.), ne. 31143/96, la 6-an de julio 2000 [Loĝantoj de Leeuw-St. Pierre v. Belgio](#), ne. 2333/64, Komisiona decido de 15 julio 1965 [Institut de prêtres français kaj Aliaj kontraŭ Turkio](#), ne. 26308/95, Komisiona decido de la 19-a de januaro 1998, DR 92 [Institut de prêtres français kaj Aliaj v. Turkio](#) (amika setlejo), ne. 26308/95, 14 decembro 2000 [ISKCON kaj Aliaj v. Britio](#), ne. 20490/92, Komisiona decido de la 8-a de marto 1994, DR 76 [Islamische Religionsgemeinschaft en Berlino eVv Germanio](#) (dec.), ne. 53871/00, ECHR 2002-X [Ismailova v.](#) ne. 37614/02, 29 novembro 2007 [Ivanova kontraŭ Bulgario](#), ne. 52435/99, 12 aprilo 2007 [İzzettin Doğan kaj Aliaj kontraŭ Turkio](#) [GC], ne. 62649/10, ECHR 2016

—J—

[JL kontraŭ Finnlando](#) (dec.), ne. 32526/96, 16 novembro 2000 [Jakóbski kontraŭ Pollando](#), ne. 18429/06, 7 decembro 2010 [Jasvir Singh kontraŭ Francio](#) (dec.), ne. 25463/08, 30 junio 2009 [Atestantoj de Jehovo kontraŭ Finnlando](#), ne. 31172/19, 9 majo 2023 [Atestantoj de Jehovo de Moskvo kaj Aliaj kontraŭ Rusio](#), ne. 302/02, 10 junio 2010 [Jehovas Zeugen en Österreich kontraŭ Aŭstrio](#), ne. 27540/05, 25 septembro 2012

[Jenik kontraŭ Aŭstrio](#) (dec.), nej. 37794/07 kaj 7 aliaj, 20 novembro 2012 [Johannische Kirche kaj Peters kontraŭ Germanio](#) (dec.), ne. 41754/98, ECHR 2001-VIII [Johnston kaj Aliaj v. Irlando](#), 18 decembro 1986, Serio A nr. 112 [Jones v. Britio](#) (dec.), ne. 42639/04, 13 septembro 2005 [Josephides kontraŭ Turkio](#) (dec.), ne. 21887/93, 24 aŭgusto 1999 [Juma Mosque Congregation kaj Aliaj kontraŭ Azerbajĝano](#) (dec.), ne. 15405/04, 8 januaro 2013

—K— [K. v.](#)

[Nederlando](#), ne. 15928/89, Komisiona decido de la 13-a de majo 1992 [K. kaj vv Nederlando](#), ne. 11086/84, Komisiona decido de 16 julio 1987 [Karaahmed kontraŭ Bulgario](#), ne. 30587/13, 24 februaro 2015 [Kalaç kontraŭ Turkio](#), 1 julio 1997, Raportoj de Juĝoj kaj Decidoj 1997-IV [Karaduman v. Turkio](#), ne. 16278/90, Komisiona decido de 3 majo 1993, DR 74 [Karaduman v.](#) (dec.), ne. 41296/04, 3 aprilo 2007 [Karakuzey kontraŭ Germanio](#), ne. 26568/95, Komisiona decido de la 16-a de oktobro 1996 [Karlsson kontraŭ Svedio](#), ne. 12356/86, Komisiona decido de 8 septembro 1988, DR 57 [Keller v.](#) ne. 36283/97, Komisiona decido de 4 marto 1998 [Kenar kontraŭ Turkio](#) (dec.), ne. 67215/01, 1 decembro 2005 [Kervanci kontraŭ Francio](#), ne. 31645/04, 4 decembro 2008 [Ĥano kontraŭ Britio](#), ne. 11579/85, Komisiona decido de 7 julio 1986, DR 48 [Kılıc v.](#) ne. 27700/15, 12 januaro 2023 [Kimlya kaj Aliaj kontraŭ Rusio](#), nej. 76836/01 kaj 32782/03, ECHR 2009 [Kjeldsen, Busk Madsen kaj Pedersen kontraŭ Danio](#), 7 decembro 1976, Series A nr. 23 [Klein v. Slovakio](#), ne. 72208/01, 31 oktobro 2006 [Klein kaj Aliaj kontraŭ Germanio](#), nej. 10138/11 kaj 3 aliaj, 6 aprilo 2017 [Knudsen kontraŭ Norvegio](#), ne. 11045/84, Komisiona decido de la 8-a de marto 1985, DR 42 [Kohn kontraŭ Germanio](#) (dec.), ne. 47021/99, 23 marto 2000 [Kokkinakis kontraŭ Grekio](#), 25 majo 1993, Serio A nr. 260-A [Kontakt-Information-Therapie kaj Hagen kontraŭ Aŭstrio](#), ne. 11921/86, Komisiona decido de

12 oktobro 1988, DR 57

[Kontinen v. Finnlando](#), ne. 24949/94, Komisiona decido de la 3-a de decembro 1996, DR 87 [Korostelev v.](#) ne. 29290/10, 12 majo 2020 [Köse kaj Aliaj kontraŭ Turkio](#) (dec.), ne. 26625/02, ECHR 2006-II [Kosteski kontraŭ la antaŭa Jugoslava Respubliko de Makedonio](#), ne. 55170/00, 13 aprilo 2006 [Koppi kontraŭ Aŭstrio](#), ne. 33001/03, 10 decembro 2009 [Kovaļkovs kontraŭ Latvio](#) (dec.), ne. 35021/05, 31 januaro 2012 [Krupko kaj Aliaj kontraŭ Rusio](#), ne. 26587/07, 26 junio 2014 [Kubalska kaj Kubalska-Holuj kontraŭ Pollando](#) (dec.), ne. 35579/97, Komisiona decido de la 22-a de oktobro 1997

[Kurtulmuş kontraŭ Turkio](#) (dec.), ne. 65500/01, ECHR 2006-II [Kustannus OY Vapaa Ajatteliija AB kaj Aliaj v.](#) ne. 20471/92, Komisiona decido de 15 aprilo 1996, DR 85 [Kuznetsov v.](#) ne. 39042/97, 29 aprilo 2003 [Kuznetsov kaj Aliaj kontraŭ Rusio](#), ne. 184/02, 11 januaro 2007

—L—

[Lachiri v. Belgio](#), ne. 3413/09, 18 septembro 2018 [Lajda kaj aliaj kontraŭ Ĉeĥio](#) (dec.), ne. 20984/05, 3-a de marto 2009

[Lang v. Aŭstrio](#), ne. 28648/03, 19 marto 2009
[Larissis kaj Aliaj kontraŭ Grekio](#), 24 februaro 1998, Raportoj de Juĝoj kaj Decidoj 1998-I [Lautsi kaj Aliaj v. \[GC\]](#), ne. 30814/06, ECHR 2011 [Le Court Grandmaison](#)
[kaj Fritz v.](#) nej. 11567/85 kaj 11568/85, Komisiona decido de la 6-a de julio 1987, DR 53 [Leela Förderkreis eV kaj aliaj kontraŭ Germanio](#), ne. 58911/00, 6 novembro 2008 [Leyla Şahin kontraŭ Turkio](#) [GC], ne. 44774/98, ECHR 2005-XI [Löffelman kontraŭ Aŭstrio](#), ne. 42967/98, 12 marto 2009 [Logan kontraŭ Britio](#), ne. 24875/94, Komisiona decido de 6 septembro 1996, DR 86 [Lombardi Vallauri v.](#) ne. 39128/05, 20 oktobro 2009 [Loste kontraŭ Francio](#), ne. 59227/12, 3-a de novembro 2022 [Lotter kontraŭ Bulgario](#) (dec.), ne. 39015/97, 6 februaro 2003 [Lotter kaj Lotter kontraŭ Bulgario](#) (amika setlejo), ne. 39015/97, 19-a de majo 2004 [Lundberg kontraŭ Svedio](#) (dec.), ne. 36846/97, la 28-an de aŭgusto 2001

—M—

[Magyar Keresztény Mennonita Egyház kaj Aliaj kontraŭ Hungario](#), nej. 70945/11 kaj 8 aliaj, ECHR 2014
[Mann Singh kontraŭ Francio](#) (dec.), ne. 24479/07, 13 novembro 2008 [Manousakis kaj Aliaj kontraŭ Grekio](#), 26 septembro 1996, Raportoj de Juĝoj kaj Decidoj 1996-IV [Mansur Yalçın kaj Aliaj v. Turkio](#), ne. 21163/11, la 16-an de septembro 2014 [Mariş kontraŭ Rumanio](#) (dec.), ne. 58208/14, 29 septembro 2020
[Martins Casimiro kaj Cerveira Ferreira kontraŭ Luksemburgio](#) (dec.), ne. 44888/98, 27 aprilo 1999 [Marty kontraŭ Svislando](#), ne. 21566/93, Komisiona decido de 30 aŭgusto 1993 [Masaev kontraŭ Moldavio](#), ne. 6303/05, 12 majo 2009 [McFeeley kaj Aliaj kontraŭ Britio](#), ne. 8317/78, Komisiona decido de la 15-a de majo 1980, DR 20
[Membroj de la Gldani Kongregacio de Atestantoj de Jehovo kaj Aliaj v. Kartvelio](#), ne. 71156/01, 3 majo 2007
[Metropolitenă Preşede de Besarabio kaj Aliaj v. Moldavio](#), ne. 45701/99, ECHR 2001-XII [Metodiev kaj Aliaj kontraŭ Bulgario](#), ne. 58088/08, 15 junio 2017 [Mignot kontraŭ Francio](#) (dec.), ne. 37489/97, Komisiona decido de 21 oktobro 1998 [Miroļubovs kaj aliaj kontraŭ Latvio](#), ne. 798/05, 15 septembro 2009 [Moskva Brančo de la Savarmeo kontraŭ Rusio](#), ne. 72881/01, ECHR 2006-XI [Mockutė kontraŭ Litovio](#), ne. 66490/09, 27 februaro 2018 [Moroz kontraŭ Ukrainio](#), ne. 5187/07, 2 marto 2017
[Mozer kontraŭ Moldavio kaj Rusio](#) [GC], ne. 11138/10, ECHR 2016 [Murphy v. Irlando](#), ne. 44179/98, ECHR 2003-IX [Mushfig Mammadov kaj Aliaj v. Azerbajĝano](#), nej. 14604/08 kaj 3 aliaj, 17 oktobro 2019

—N—

[NF kontraŭ Italio](#), ne. 37119/97, ECHR 2001-IX [Nasirov kaj Aliaj v. Azerbajĝano](#), ne. 58717/10, 20 februaro 2020
[Natoli kontraŭ Italio](#), ne. 26161/95, Komisiona decido de 18 majo 1998
[Neagu kontraŭ Rumanio](#), ne. 21969/15, 10 novembro 2020 [Nolan kaj K. v. Rusio](#), ne. 2512/04, 12 februaro 2009
[Nyyssönen kontraŭ Finnlando](#), ne. 30406/96, Komisiona decido de la 15-a de januaro 1998

—O—

[Obst kontraŭ Germanio](#), ne. 425/03, la 23-an de septembro 2010 [Office culturel de Cluny kontraŭ Francio](#) (dec.), ne. 1002/02, 22 marto 2005
[Omkananda kaj Divine Light Zentrum kontraŭ Svislando](#), ne. 8118/77, Komisiona decido de la 19-a de marto 1981, DR 25
[Orthodox Ohrid Archdiocese \(grek-ortodoksa Ohrid Archdiocese of the Peć Patriarchy\) v. la unua Jugoslava Respubliko de Makedonio](#), ne. 3532/07, 16 novembro 2017 [Otto-Preminger-Institut kontraŭ Aŭstrio](#), 20 septembro 1994, Serio A nr. 295-A [Osmanoğlu kaj Kocabaş v. Svislando](#), ne. 29086/12, ECHR 2017 [Ossewaarde kontraŭ Rusio](#), ne. 27227/17, 7-a de marto 2023 [Ouardiri kontraŭ Svislando](#) (dec.), ne. 65840/09, 28 junio 2011 [Öz kontraŭ Germanio](#), ne. 32168/96, Komisiona decido de la 3-a de decembro 1996

—P—

[Palau-Martinez kontraŭ Francio](#), ne. 64927/01, ECHR 2003-XII
[Pannulo kaj Forte v. \(dec.\)](#), ne. 37794/97, 23 novembro 1999 [Papavasiliakis kontraŭ Grekio](#), ne. 66899/14, 15 septembro 2016 [Parry kontraŭ Britio](#) (dec.), ne. 42971/05, ECHR 2006-XV [Pavlidis kaj Georgakis kontraŭ Turkio](#) (dec.), nej. 9130/09 kaj 9143/09, 2 julio 2013 [Pendragon kontraŭ Britio](#) (dec.), ne. 31496/98, Komisiona decido de 19 oktobro 1998 [Pentidis kaj Aliaj kontraŭ Grekio](#), 9 junio 1997, Raportoj de Juĝoj kaj Decidoj 1997-III
[Perovy v. ne. 47429/09, 20 oktobro 2020](#) [Perry kontraŭ Latvio](#), ne. 30273/03, 8 novembro 2007 [Phull kontraŭ Francio](#) (dec.), ne. 35753/03, ECHR 2005-I [Pichon kaj Sajous v. \(dec.\)](#), ne. 49853/99, ECHR 2001-X [Pitkevich v. \(dec.\)](#), ne. 47936/99, 8 februaro 2001 [Polat kontraŭ Aŭstrio](#), ne. 12886/16, 20 julio 2021 [Poltoratski kontraŭ Ukrainio](#), ne. 38812/97, ECHR 2003-V [Bela kontraŭ Britio](#), ne. 2346/02, ECHR 2002-III

—R—

[Ranjit Singh kontraŭ Francio](#) (dec.), ne. 27561/08, 30 junio 2009
[Razaghi kontraŭ Svedio](#) (dec.), ne. 64599/01, 11 marto 2003 [Refah Partisi \(la Bonfarta Partio\) kaj Aliaj kontraŭ Turkio](#) [GC], nej. 41340/98 kaj 3 aliaj, ECHR 2003-II
[Reformita Preĝejo de X. v. Nederlando](#), ne. 1497/62, Komisiona decido de 14 decembro 1962 [Religionsgemeinschaft der Zeugen Jehovas kaj Aliaj kontraŭ Aŭstrio](#), ne. 40825/98, 31 julio 2008 [Reprezentado de la Unio de Konsilioj por Judoj en la Eksa Sovetunio kaj Union of Jewish Religiaj organizoj de Ukrainio kontraŭ Ukrainio](#) (dec.), ne. 13276/05, 1-a de aprilo 2014
[Revert kaj Legallais kontraŭ Francio](#), nej. 14331/88 kaj 14332/88, Komisiona decido de la 8-a de septembro 1989, DR 62
[Rommelfanger v. Germanio](#), ne. 12242/86, Komisiona decido de 6 septembro 1989, DR 62 [Rupperecht v. \(dec.\)](#), ne. 38471/10, la 19-an de februaro 2013 [Rymsko-Katolytska Gromada Svyatogo Klimentiya v Misti Sevastopoli v. \(dec.\)](#), ne. 22607/02, 3-a de majo 2016

—S— SAS

[kontraŭ Francio](#) [GC], ne. 43835/11, ECHR 2014 [SH kaj HV](#)
[kontraŭ Aŭstrio](#), ne. 19860/91, Komisiona decido de 13 januaro 1993 [Sadik Amet kaj Aliaj kontraŭ Grekio](#)
(dec.), ne. 64756/01, 10 oktobro 2002 [Salonen kontraŭ Finnlando](#) (dec.), ne. 27868/95, Komisiona
decido de la 2-a de julio 1997, DR 90, p. 60 [Saniewski v. Pollando](#), (dec.), ne. 40319/98, 26 junio 2001 [Saran kontraŭ](#)
[Rumanio](#), ne. 65993/16, 10 novembro 2020 n-roj. 34015/17 kaj 26896/18, 1
februaro 2024 [Sardar Babayev kontraŭ Azerbajĝano](#) , [Savda kontraŭ](#)
[Života” kaj Aliaj kontraŭ Kroatio](#), ne. [Turkio](#), ne. 42730/05, 12 junio 2012 [Savez crkava “ Riječ](#)
7798/08, 9 decembro 2010 [Schüth kontraŭ Germanio](#), ne.
1620/03, ECHR 2010 [Schilder v. Nederlando](#) (dec.), ne. 2158/12, 16 oktobro 2012 [Scientology Kirche](#)
[Deutschland eVv Germanio](#), ne. 34476/97, Komisiona decido
de la 7-a de aprilo 1997,

DR 89

[Serbisch-griechisch-orientalische Kirchengemeinde zum Heiligen Sava en Wien v.](#) ne. 20966/92, Komisiona decido de
30 novembro 1994 [Serif kontraŭ Grekio](#), ne. 38178/97, ECHR 1999-IX [Şerife](#)
[Yiğit kontraŭ Turkio](#) [GC], ne. 3976/05, 2 novembro 2010
[Sert kontraŭ Turkio](#) (dec.), ne. 47491/99, 8 julio 2004 [Seyidzade kontraŭ](#)
[Azerbajĝano](#), ne. 37700/05, 3 decembro 2009 [Siebenhaar](#)
[kontraŭ Germanio](#), ne. 18136/02, 3 februaro 2011 [Šijakova kaj Aliaj kontraŭ](#)
[la antaŭa Jugoslava Respubliko Makedonio](#) (dec.), ne. 67914/01, 6-a de
marto
2003

[Sinan Işık kontraŭ Turkio](#), ne. 21924/05, ECHR 2010 [Sindicatul](#)
“ [Păstorul cel Bun” kontraŭ Rumanio](#) [GC], ne. 2330/09, ECHR 2013 [Skugar kaj Aliaj kontraŭ](#)
[Rusio](#) (dec.), ne. 40010/04, 3 decembro 2009 [Sodan kontraŭ Turkio](#), ne. 18650/05, 2
februaro 2016 [Sofianopoulos kaj Aliaj kontraŭ Grekio](#) (dec.), nej.
1977/02 kaj 2 aliaj, ECHR 2002-X [Sotirov kaj Aliaj kontraŭ Bulgario](#) (dec.), ne. 13999/05, 5-a de julio 2011
[Spampinato kontraŭ Italio](#) (dec.), ne. 23123/04, 29 marto 2007 [Spetz kaj Aliaj kontraŭ](#)
[Svedio](#), ne. 20402/92, Komisiona decido de la 12-a de oktobro 1994
[Staatkundig Gereformeerde Partij kontraŭ Nederlando](#) (dec.), ne. 58369/10, 10 julio 2012 [Stedman kontraŭ Britio](#),
ne. 29107/95, Komisiona decido de 9 aprilo 1997, DR 89 [Stavropoulos kaj Aliaj kontraŭ Grekio](#), ne. 52484/18, 25 junio
2020 [Sukyo Mahikari Francio kontraŭ Francio](#) (dec.), ne. 41729/09, 8 januaro 2013 [Supera Sankta Konsilio de la Islama](#)
[Komunumo kontraŭ Bulgario](#), ne. 39023/97, 16 decembro 2004 [Svyato-Mykhaylivska](#)
[Parafiya kontraŭ Ukrainio](#), ne. 77703/01, 14 junio 2007

—T—

[TC kontraŭ Italio](#), ne. 54032/18, § 30, 19-a de majo 2022 [TNB](#)
[kontraŭ Rumanio](#) (dec.), ne. 34644/02, 5 januaro 2010 [Taganrog LRO kaj](#)
[Aliaj kontraŭ Rusio](#), nej. 32401/10 kaj 19 aliaj, 7 junio 2022 [Tagiyev kaj Huseynov kontraŭ Azerbajĝano](#),
ne. 13274/08, 5 decembro 2019 [Tanyar kaj Aliaj kontraŭ Turkio](#) (dec.), ne. 74242/01, 7 junio
2005 [Tarhan kontraŭ Turkio](#), ne. 9078/06, 17 julio 2012 [Teliatnikov kontraŭ Litovio](#),
ne. 51914/19, 7 junio 2022 [Tennenbaum kontraŭ Svedio](#),
ne. 16031/90, Komisiona decido de 3 majo 1993 [Tepeli kaj Aliaj](#)
[kontraŭ Turkio](#) (dec.), ne. 31876/96, 11 septembro 2001 [Eklezio de Jesuo Kristo de la Sanktuloj de la](#)
[Lastaj Tagoj kontraŭ Britio](#), ne. 7552/09, 4-a de marto 2014

[La Religia Nominacio de Atestantoj de Jehovo en Bulgario kontraŭ Bulgario](#), ne. 5301/11, 10 novembro 2020

[Thlimmenos kontraŭ Grekio](#) [GC], ne. 34369/97, ECHR 2000-

IV [Tiğ kontraŭ Turkio](#) (dec.), ne. 8165/03, 24 majo

2005 [Tončev kaj Aliaj kontraŭ Bulgario](#), ne. 56862/15, 13 decembro

2022 [Tsartsidze kaj Aliaj kontraŭ Kartvelio](#), ne. 18766/04, 17 januaro

2017 [Tsaturjan kontraŭ Armenio](#), ne. 37821/03, 10 januaro 2012

—U—

[Union des Athées v. Francio](#), ne. 14635/89, Komisiona raporto de 6 julio 1994

[Universelles Leben eV v. Germanio](#), ne. 29745/96, Komisiona decido de la 27-a de novembro 1996

—V—

[V. v. Nederlando](#), ne. 10678/83, Komisiona decido de la 5-a de julio 1984, DR 39

[Valsamis kontraŭ Grekio](#), 18 decembro 1996, Raportoj de Juĝoj kaj Decidoj 1996-VI [Van den](#)

[Dungen v. Nederlando](#), ne. 22838/93, Komisiona decido de 22 februaro 1995, DR 80 [Vartic kontraŭ Rumanio](#) (n-ro 2), ne. 14150/08, 17 decembro 2013 [Van Schijndel kaj Aliaj](#)

[kontraŭ Nederlando](#), ne. 30936/96, Komisiona decido de la 10-a de septembro 1997

[Vavrička kaj Aliaj kontraŭ Ĉeĥio](#) [GC], n-roj 47621/13 kaj 5 aliaj, 8 aprilo 2021 [Vereniging Rechtswinkels Utrecht v.](#)

[Nederlando](#), ne. 11308/84, Komisiona decido de la 13-a de marto 1986, DR 46 [Vergos kontraŭ Grekio](#), ne. 65501/01, 24 junio 2004 [Viel kontraŭ](#)

[Francio](#) (dec.), ne. 41781/98, 14 decembro 1999 [Von Pelser](#)

[kontraŭ Italio](#), ne. 14254/88, Komisiona decido de la 9-a de novembro 1990

—W—

[W. v. Britio](#), ne. 18187/91, Komisiona decido de 10 februaro 1993 [Wasmuth kontraŭ](#)

[Germanio](#), ne. 12884/03, 17 februaro 2011 [Williamson](#)

[kontraŭ Britio](#), ne. 27008/95, Komisiona decido de 17 majo 1995 [Wingrove kontraŭ Britio](#), 25 novembro 1996, Raportoj de Juĝoj kaj Decidoj 1996-V

—X—

[X. v. Aŭstrio](#), ne. 1753/63, Komisiona decido de 15 februaro 1965 [X. v.](#)

[Aŭstrio](#), ne. 1718/62, Komisiona decido de la 22-a de aprilo 1965 [X. v.](#)

[Aŭstrio](#), ne. 4982/71, Komisiona decido de la 22-a de marto 1972 [X.](#)

[kontraŭ Aŭstrio](#), ne. 8652/79, Komisiona decido de 15 oktobro 1981, DR 26 [X. v.](#)

[Danio](#), ne. 7374/76, Komisiona decido de la 8-a de marto 1976, DR 5 [X. v.](#) ne.

2413/65, Komisiona decido de la 16-a de decembro 1966 [X. kontraŭ Germanio](#),

ne. 3110/67, Komisiona decido de la 19-a de julio 1968 [X. kontraŭ](#)

[Germanio](#), ne. 4445/70, Komisiona decido de la 1-a de aprilo 1970 [X.](#)

[v. Germanio](#), ne. 6167/73, Komisiona decido de la 18-a de decembro 1974, DR 1 [X.](#)

[v.](#) ne. 8741/79, Komisiona decido de 10 marto 1981, DR 24 [X. v. Islando](#), ne.

2525/65, Komisiona decido de la 6-a de februaro 1967

[X. kontraŭ Svedio](#), ne. 172/56, Komisiona decido de 20 decembro 1957 [X. v. Svedio](#), ne. 434/58, Komisiona decido de 30 junio 1959 [X. v. Svedio](#), ne. 911/60, Komisiona decido de 10 aprilo 1961 [X. v. Svedio](#), ne. 7911/77, Komisiona decido de la 12-a de decembro 1977, DR 12 [X. v. Nederlando](#), ne. 1068/61, Komisiona decido de 14 decembro 1962 [X. v. Nederlando](#), ne. 2065/63, Komisiona decido de 14 decembro 1965 [X. v. Nederlando](#), ne. 2988/66, Komisiona decido de 31 majo 1967 [X. v. Nederlando](#), ne. 2648/65, Komisiona decido de 6 februaro 1968 [X. v. Britio](#), ne. 5442/72, Komisiona decido de 20 decembro 1974, DR 1 [X. v. Britio](#), ne. 5947/72, Komisiona decido de 5 marto 1976, DR 5 [X. v. Britio](#), ne. 6886/75, Komisiona decido de 18 majo 1976, DR 5 [X. v. Britio](#), ne. 7291/75, Komisiona decido de 4 oktobro 1977, DR 11 [X. v. Britio](#), ne. 7992/77, Komisiona decido de 12 julio 1978, DR 14 [X. v. Britio](#), ne. 8160/78, Komisiona decido de 12 marto 1981, DR 22 [X. v. Britio](#), ne. 8231/78, Komisiona decido de 6 marto 1982, DR 28 [X. kaj Preĝejo de Scientologio kontraŭ Svedio](#), ne. 7805/77, Komisiona decido de 5 majo 1979, DR 16 [X. Ltd. kaj Y. v. Britio](#), ne. 8710/79, Komisiona decido de la 7-a de majo 1982, DR 28 [X., Y. kaj Z. v. Germanio](#), ne. 6850/74, Komisiona decido de la 18-a de majo 1976, DR 5

—Y—

[Yanaşık kontraŭ Turkio](#), ne. 14524/89, Komisiona decido de la 6-a de januaro 1993, DR 74

—Z— Z.

[kaj T. kontraŭ Britio](#) (dec.), ne. 27034/05, ECHR 2006-III [Zaoui kontraŭ Svislando](#) (dec.), ne. 41615/98, 18 januaro 2001